

Sodobnost

7-8

Letnik 79
julij-avgust 2015

Sodobna slovenska dramatika

Matjaž Zupančič: Pesmi živih mrtvecev	803
Vinko Möderndorfer: Tri ženske.....	859
Rok Vilčnik (rokgre): Tarzan	923
Vedrana Grisogono: Delamo na sebi.....	1009

Gledališki dnevnik

dr. Bogomila Kravos: SSG – Trst, sezona 2014–2015.....	1103

Matjaž Zupančič

Pesmi živih mrtvecev

Gledališka igra

OSEBE:

JOŽEF PREDSEDNIK, predsednik

BENJAMIN KOZINSKI, izvedenec za strokovna vprašanja

DR. JAN PEDLBUŠ, izvedenec za strokovna vprašanja

ROZA PAVLOVA, politična delegatka

TRISTAN KOMOBRAN, politični delegat

REFERENT

TAJNICA

PACIENT, v začetku truplo

Vsi prisotni nekaj časa negibno sedijo za podolgovato mizo. Prostor je večnamenski; lahko služi sejni sobi, sodni medicini, Zadnji večerji... ali tudi ničemur.

PRESEDNIK (*tajnici*): Smo vsi tukaj?

TAJNICA: Komisija je v popolni sestavi.

PRESEDNIK: Kaj potem čakamo?

TAJNICA: Vas, gospod predsednik.

PRESEDNIK (*presenečeno*): Mene? Jaz sem tukaj. Že ves čas.

TAJNICA: Čakamo, da začnete. To mislim.

PRESEDNIK: Povejte natančno, kaj mislite.

TAJNICA: Se opravičujem.

PRESEDNIK (*tiše*): Na slabem glasu ste. Kot tajnica Komisije.

TAJNICA: Obžalujem, gospod predsednik.

PRESEDNIK: Potrudite se, prosim.

TAJNICA: Dala bom vse od sebe.

PRESEDNIK: Sploh danes. Zadeva je ... nenavadna. Upam, da to razumete.

TAJNICA: Razumem, kaj želite povedat.

PRESEDNIK: Dobro. (*Referentu:*) Gospod referent, je kakšna težava okrog procesne zakonodaje?

REFERENT: Ne da bi vedel.

PRESEDNIK: Vi odgovarjate, da bodo postopki nedvoumni.

REFERENT: Ne bežim od odgovornosti, gospod predsednik.

PRESEDNIK (*tiše*): Med nama ... Kaj mislite o sestavi Komisije?

REFERENT: Vse je pokrito. Mislim, stroka in politika.

PRESEDNIK: Dobro, dajmo začet. (*Vsem:*) Spoštovani! Vsi. Lepo pozdravljeni. Bomo začeli. Vsi veste, zakaj ste tukaj. Stvar je izjemno delikatna. Najprej predmet preiskave. Po proceduri.

KOMOBAN: Preidimo k stvari, gospod predsedujoči.

PRESEDNIK: Prihajamo. Naj pride preiskovanec, da si ga ogledamo.

Tišina. Začudenje prisotnih.

PRESEDNIK: Hočem reč, naj se ga pripelje. (*Tišina.*) Kaj me gledate?

REFERENT: Oprostite ... Komu ste to rekli?

PRESEDNIK: Komu ... Vam. Kar vi ga pripeljite.

REFERENT: Zakaj pa jaz? Moja funkcija tukaj ...

PRESEDNIK: Ponavljam: zadeva je delikatna. Čim manj je vpletenih, tem boljše.

REFERENT: Ampak vseeno ...

PRESEDNIK: Vzemite to kot znak zaupanja. Veste, kaj hočem reči.

REFERENT: Dobro. Grem po njega. Za naprej pa ... prosim, gospod predsednik.

PRESEDNIK: Po dogovoru. Po dogovoru, brez dvoma.

Referent gre ven.

KOZINSKI: Zanimiv prostor.

DR. PEDLBUŠ: Diši po formalinu.

KOMOBRAN: Kateri bedak si je izmislil sestanek Komisije v prostorih sodne medicine?

TAJNICA: Bivših prostorih. Tukaj je bila včasih bolnica.

PRESEDNIK: Zato obstajajo posebni razlogi, spoštovani. Logistični.

PAVLOVA: Mene ne moti. Je nekonvencionalno. Kaj je pa tisto tam zadaj? Prostor za novinarje?

PRESEDNIK: Če se ni kaj spremenilo, je seja zaprta za javnost.

PAVLOVA: Kaj pa nadzor?

PRESEDNIK: Ne skrbite. Z veseljem vam bom gledal pod prste.

PAVLOVA: Oprostite ... a je res, da se pišete Predsednik?

PRESEDNIK: Res. Jožef Predsednik.

PAVLOVA: Roza Pavlova.

PRESEDNIK: Vem, kdo ste. Uspešno delo vam želim.

PAVLOVA: Hvala.

DR. PEDLBUŠ (*Kozinskemu, tiše*): Ste slišali tole? Predsednik, ki se piše Predsednik ...

KOZINSKI: Poznam ga. Nenavadno, je pa možno.

DR. PEDLBUŠ: Vem, kam cikate, ampak na tej točki še ne mislim polemizirati z vami.

Referent pripelje mrliča. Pokrit je z rjuho, izpod katere gledajo gola stopala. Na palec je privezana identifikacijska tablica.

PREDSEDNIK: Hvala. Zdaj pa prosim vse člane komisije, da pristopijo in si ogledajo preiskovanca.

KOMOBRAN: A je to treba? Vsi vemo, da je ...

PREDSEDNIK: Tak je protokol. Pa procedura. Da bomo vedeli, o čem se pogovarjamo. Gre za predmet preiskave.

KOMOBRAN: To je nepotrebno. Izguba časa.

PREDSEDNIK: Gospod politični delegat, jaz vodim sejo.

REFERENT: Predsednik ima prav. Protokol in procedura. Za to gre.

DR. PEDLBUŠ: Dobro, dajmo to opraviti.

Vsi v tišini pristopajo. Eni odkrivajo njegov obraz, drugi preverijo tablico.

PAVLOVA: Koliko je star?

REFERENT: Nekaj čez dvajset. Če je podatek točen.

KOMOBRAN: Mulc, tako rekoč.

KOZINSKI: Zakaj je umrl?

KOMOBRAN: Kot da je to važno! Nismo zato tukaj, to vsi vemo.

KOZINSKI: Vseeno me zanima. Če dovolite.

REFERENT: Prevelika doza ... če že vprašate.

DR. PEDLBUŠ: Narkoman?

PAVLOVA: Doza solzivca.

KOMOBRAN: Dajte no, delegatka, to ni dokazano, to so govorice!

PAVLOVA: Ni res. To je uradno.

KOMOBRAN: Solzivec ne ubija.

TAJNICA: Fant je bil hud astmatik. S prirojeno srčno napako.

KOMOBRAN: Kako pa vi to veste?

PREDSEDNIK: Gospodična tajnica, sem vam rekel, da se ne mešajte.

TAJNICA: Gre za splošno vprašanje. V takšnem primeru lahko pojasnim.
To je v pravilniku. Vprašajte gospoda referenta.

REFERENT: Lahko pojasni, gospod Predsednik.

PREDSEDNIK: Ta pravilnik je treba spremenit ...

KOMOBRAN: Pa kaj ima tak bolan človek sploh za demonstrirati? To se sprašujem.

PREDSEDNIK: Hvala, zaenkrat dovolj o tem. Odpeljimo ga ... nazaj ven. Mislim, če ste si ga vsi ogledali. Aja. Seveda. Še jaz. Skoraj bi pozabil.

Vstane in gre do mrliča.

DR. PEDLBUŠ (*Kozinskemu*): A je vedno takšen?

KOZINSKI: Kakšen?

DR. PEDLBUŠ: Zmeden.

KOZINSKI: Še hujše. Ampak mu nobeden ne pride do živega. Boste videli.

PREDSEDNIK: Dobro. Če je komisiji znan predmet preiskave, ga bomo odpeljali nazaj ... ven. Tam bo počakal na obdukcijo. Vedno pravim: dajmo komisiji, kar je komisijskega, in medicini, kar je medicinskega ... Kaj se smejete, gospod referent?

REFERENT: Ta je dobra, gospod predsednik!

PREDSEDNIK: Kaj?

REFERENT: Mislim to, kar ste rekli ... dajmo medicini, kar je medicinskega, komisiji, kar je komisijskega ...

TAJNICA: Lepa misel. Zelo.

PREDSEDNIK: Hvala. A bomo zdaj ... (*Referentu:*) Če ste ga že pripekljali, ga pa še odpeljite nazaj ven.

REFERENT: Gospod predsednik, ne bom malenkosten. Ampak to ni v opisu mojih del in nalog ...

PREDSEDNIK: In veste kaj. Naj še malo počaka zunaj na hodniku. Mogoče ga bomo še potrebovali. Hočem reči ... časa ima dovolj.

Referent odpelje mrliča.

KOZINSKI: Duhovito, gospod predsednik. "Časa ima dovolj." Škoda, ker je seja zaprta za javnost. Ta vaša misel bi požela odobravanje.

PREDSEDNIK: Mogoče bo pa vseeno kdo ... (*Tajnici:*) A mogoče vi veste ... kar se tiče zainteresirane javnosti ... A kdo čaka zunaj?

TAJNICA: Zaenkrat nihče.

PREDSEDNIK: Novinarjev ni? Oni vse zvoajo.

REFERENT: Nobenega ni, po mojih informacijah.

PREDSEDNIK: Nenavadno ...

TAJNICA: Razprava je v strogi tajnosti. Gre za izjemno situacijo, gospod predsednik. Vsi čakajo na ugotovitev Komisije. Do takrat veljajo izredni varnostni ukrepi.

PREDSEDNIK: Vem, ampak takole brez občinstva ...

REFERENT: Škoda, vi ste mojster svojega nastopa!

PRESEDNIK: Mogoče pa vseeno kdo pride ...

Pride referent.

PRESEDNIK (*vsem*): Dobro. Ta je prišel ... nazaj. Gremo k stvari. Če se lahko, prosim, posedete ... Hvala. Vsi veste, zakaj ste tukaj. In veste, da je stvar izjemno delikatna. To poudarjam. Izjemno. Zato od vas pričakujem popolno zbranost. Od začetka do konca. Upam, da ste pripravljeni, ker bo vsak na kratko predstavil svoje stališče. Svoj vidik ... dogodka. Potem sledi razprava. Na koncu bomo sestavili uradno poročilo Komisije. Zdaj pa najprej dejstva. Če jih kdo še ne pozna dovolj. Torej na kratko, gospod referent: O čem se tukaj pogovarjamo?

REFERENT: Torej: gospod predsednik, spoštovana strokovnjaka, spoštovana politična delegata. Prišlo je do dogodka, ki ... ki ga je težko razumet.

DR. PEDLBUŠ: To vemo. Preidite k stvari.

REFERENT: Z vsem spoštovanjem, gospod doktor, izrazil sem osebno mnenje.

DR. PEDLBUŠ: Predstavite raje dejstva!

REFERENT: Po proceduri imam pravico do mnenja.

KOZINSKI (*Pedlbušu*): Pustite ga. Ta ima probleme s samopodobo.

REFERENT: Gospod predsednik, prosim, da intervenirate.

PRESEDNIK: Ja. Bom interveniral. Še dve stvari. Prvič, gospod referent ima pravico do mnenja. In ga lahko izrazi. (*Tajnici:*) Za razliko od vas, ki te pravice nimate.

TAJNICA: Nič nisem rekla.

PRESEDNIK: Čutim vas na vodi ...

PAVLOVA: Predsedujoči, ne razumem, zakaj je potrebna ta opazka.

DR. PEDLBUŠ: Dobro, dobro, ni važno. Naj nadaljuje.

PRESEDNIK: Če dovolite. Ne prekinajte me. In drugič ... Kaj sem hotel povedat?

TAJNICA: Voda?

PRESEDNIK: Aja. Voda. Če bi kdo želel kozarec vode, moram povedati, da je žal ni. Nadaljujte, gospod referent. In skrajšajte, kolikor se da.

REFERENT: Torej, na kratko. Po uradnih pogovorih na sedežu vlade je tuja delegacija natančno pet minut do pol treh prispela na mesto dogodka. Svečana otvoritev objekta je bila predvidena ob pol treh. Vsa okolica je bila strogo zastražena. To je preverjeno. Tudi prisotnost helikopterja. Dveh helikopterjev, če sem natančen. Niti muha ni mogla zraven. To je preverjeno. Ko se je visoki gost sklonil, da bi prerezal vrvico, je iz objekta nasproti levo prišel preiskovanec. Ta, ki zdaj zunaj čaka ... hočem reči, leži. Šel je do visokega gosta, ki se je, kot rečeno, prav takrat sklonil – in mu odgriznil uho. En kos ušesa ... če sem natančen. Potem se je obrnil in šel nazaj, od koder je prišel.

KOZINSKI: In od kje je prišel?

REFERENT: Iz lokalne mrtvašnice.

Tišina.

PRESEDNIK: Mu ni odgriznil celega?

REFERENT: Ne. En kos.

PAVLOVA: Dobro, in potem?

REFERENT: Ta del ni več povsem jasen. Nastopila je huda zmeda. Kaže pa, da je šel preiskovanec nazaj noter in legel na svoje mesto.

KOZINSKI: In ni več vstal?

REFERENT: Zaenkrat ne.

Tišina.

REFERENT: Predsednik?

PREDSIEDNIK: Ja, poslušam vas. Kako ... kako pa se počuti visoki gost?

REFERENT: Uho so mu prišili nazaj.

PREDSIEDNIK: Čuti posledice?

REFERENT: Slabše sliši ... po mojih informacijah.

PREDSIEDNIK: Finančni trgi?

REFERENT: Zaenkrat brez nervoze.

PREDSIEDNIK: Dobro. Zdaj pa pojasnite posebne okoliščine primera.

KOMOBAN: Saj vse vemo, ni treba ponavljati ...

PREDSIEDNIK: To zahteva postopek. Prosim, ne skačite mi v besedo, delegat, ker me delate nervoznega. Izvolite, nadaljujte, gospod referent.

REFERENT: Problem je v tem, ker je izključena vsaka možnost, da bi kaznivo dejanje storil kdo drug. Vsa okolica je bila strogo zastražena ...

KOMOBAN: Kako zastražena, če je prikorakal direkt na sceno ...

REFERENT: Iz mrtvašnice.

KOMOBAN: Ja, in kaj potem?

REFERENT: Natančno v tem je namreč ... kako naj rečem ... težava. Tega objekta niso nadzorovali. Edinega. Vsaj ne dovolj, očitno.

KOMOBRAN: In zakaj ne?

REFERENT: Po do zdaj dostopnih informacijah zato, ker nihče ni pričakoval, a razumete ... nihče ni pričakoval ...

KOMOBRAN: Ne, ne razmem. Ni pričakoval – kaj?

REFERENT: Da je v tem objektu kdo noter. Mislim, kdo živ noter. Mislim tak, da lahko prikoraka ven in ... saj veste. To sem hotel povedat.

Tišina.

KOZINSKI: Napaka. Usodna napaka.

DR. PEDLBUŠ: No ja.

REFERENT: Šlo je za mrtvašnico. Ni bilo verjetno, da bi kdo živ prišel iz takšnega objekta.

DR. PEDLBUŠ: To ni dejstvo, gospod referent. To je vaše osebno mnenje.

KOMOBRAN: Kakšna šlamastika! Ne morem verjet!

DR. PEDLBUŠ: Če dovolite. Pri tej stvari gre že v osnovi za popolni urbanistični nesmisel. Graditi mega šoping center z bančno luknjo zraven lokalne mrtvašnice ...

TAJNICA: Govori se, da jo mislijo zapret ...

PREDSEDNIK: A luknjo?

TAJNICA: Ne, mrtvašnico.

PREDSEDNIK: To se ne tiče naše Komisije, pustimo to. Prosim.

PAVLOVA: Meni se stvar ne zdi tako nelogična, gospod doktor, ampak ne bi o tem.

PREDSEDNIK: Sem rekel, da pustimo to. Osvetlite, prosim, še kazensko-pravni vidik, gospod referent. Da bomo vedeli, o čem se pogovarjamo.

REFERENT: Kazenskopravni vidik dogodka je jasen. Gre za povzročitev telesne poškodbe. Gre za vandalizem ...

KOMOBRAN: Terorizem!

PAVLOVA: Čakajte, čakajte, gospod Komobran. Počasi.

PRESEDNIK: Nadaljujte, gospod referent. In povejte, v čem je bistvo problema.

REFERENT: Vsa težava pa je v tem, spoštovani člani Komisije ... in zdaj sem res pri bistvu našega problema ...

PRESEDNIK: Poslušajte tole.

REFERENT: Vsa težava je v tem, da je bil osumljeni takrat, ko je storil kaznivo dejanje ... že dvaindvajset ur mrtev.

Tišina.

PAVLOVA: Verjetno mora obstajati neki logičen odgovor. Prepričana sem.

DR. PEDLBUŠ: Če bi hoteli logičen odgovor, ne bi politikov vabili v Komisijo! Brez zamere, gospodična. Ali mogoče gospa?

TAJNICA: Gospod predsednik, take splošne izjave ne spadajo v zapisnik.

PRESEDNIK: Ja, ja ...

PAVLOVA: Ne, počakajte. Dajmo to kar takoj razčistit. Zame je to navadno podcenjevanje. In ta vaš ton. "Gospodična, gospa..." A mogoče namigujete na to, da sem ženska? Potem je to navaden seksizem.

DR. PEDLBUŠ: Ne, ne, tega pa nisem rekel, ne podtikajte. Govoril sem o politiki ...

PAVLOVA: Vi ste pa tako visoko nad vsem, ali kaj? Vi ste pa takšna lepa duša!

PREDSEDNIK: Ne prehitvajmo, kolegi. Bo še prostor za polemiko, brez skrbi. Zdaj moramo najprej ... Najprej moramo, a ne, gospod referent ... (*Referentu.*) Kaj me gledate? Povejte!

REFERENT: Kaj naj povem?

PREDSEDNIK: Kam moramo.

REFERENT: Gospod predsednik, najprej moramo slišati, kakšna stališča zastopajo prisotni. V tej fazi obravnave.

PREDSEDNIK: Tako je. Prosim, da vsak član komisije pojasni svoje stališče. Glede na to, kar smo pravkar slišali. Svoj vidik. Glede na dejstva. Prosim, ne prehitvajte z replikami, dokler ne dobimo cele slike. Dr. Jan Pedlbuš. Ste eden od izvedencev za strokovna vprašanja. Začnite vi, ko ste že ravno pri besedi. Izvolite.

DR. PEDLBUŠ: Moj vidik je jasen. Ne bom trdil, da je strogo znanstven, ker za to še nimam vseh podatkov, je pa logičen. Bom poskušal formulirati preprosto, da bo vsem razumljivo. Tukaj se nam poskuša dopovedat, da je mrtev človek nekemu odgriznil uho. Ne bom se skliceval na zdravo pamet, ker se bojim, da to v tej družbi ne bo posebej produktivno. Jaz preprosto trdim, da je to nemogoče. En sam – ampak res niti en sam resen dokaz ne obstaja, da je to mogoče. Ne danes, ne včeraj, ne kadar koli. Kaj podobnega ni bilo nikoli dokumentirano. Takšnega primera preprosto ni, razen v fantaziji. Zato je moje stališče, da se tovrstne tendence v razumevanju dogodka že v osnovi zavrnejo, sicer ne bomo prišli nikamor.

PREDSEDNIK: Tudi vi zastopate stroko, gospod Benjamin Kozinski. Se strinjate s kolegom?

KOZINSKI: Seveda ne.

DR. PEDLBUŠ: Argumenti, kolega.

KOZINSKI: Jih je cel kup. Predvsem pa je za moj okus takšen pogled preozek. Dokazi, ki jih pogreša gospod Pedlbuš, seveda obstajajo. Fenomen človeškega življenja tukaj in tam čez ...

DR. PEDLBUŠ: Čakajte, o kakšnem “tam čez” govorite? Kakšna terminologija je zdaj to?

PRESEDNIK: Počakajte, da gospod Kozinski pove do konca. Ne prekinjajte ga.

DR. PEDLBUŠ: Saj čakam.

KOZINSKI: Govorim o tem, da ni tako popolnoma izključeno, da bi lahko nekdo umrl in potem čez nekaj časa spet oživel ...

DR. PEDLBUŠ: In na poti “tja čez” naredil takšno dramo, da se zdaj vsi ukvarjamo s tem? Ah, dajte no mir!

KOZINSKI: Ne boste verjeli, ampak prav na tej sposobnosti stoji civilizacija, katere del ste, gospod doktor.

KOMOBRAN: O čem se ta dva pogovarjata?

PRESEDNIK: O civilizaciji...

PAVLOVA: Malo pretiravate, gospod Kozinski.

KOZINSKI: V čem pa, gospa?

PAVLOVA: A ste lahko bolj konkretni?

KOZINSKI: Posegate v debato, ki ni vaše področje.

DR. PEDLBUŠ: Čeprav se v tem primeru moram strinjati s politiko. Vzamem nazaj, kar sem prej rekel, gospa.

PRESEDNIK: Kakšno je torej vaše stališče, Kozinski?

KOZINSKI: Ezoterično, gospod predsednik. V tej fazi raziskave. Kasneje bomo šli naprej. Vsekakor pa zavračam ta popoln znanstveni pragmatizem, ki ga poskuša uveljaviti gospod doktor.

DR. PEDLBUŠ: Čakam vas, gospod Kozinski.

KOMOBRAN: Gospod predsednik! Pa kaj se ta dva tukaj gresta, z vsem spoštovanjem? Po proceduri se najprej predstavijo stališča. Kako kdo vidi stvar in pika. Onadva pa opletata s to svojo stroko, kot da sta sama na svetu!

PREDSEDNIK: Dobro, dobro. Mirno kri. Želite še kaj dodati, gospod Kozinski?

KOZINSKI: Zaenkrat ne.

PREDSEDNIK: Potem pa naj stališče predstavi politika. Gospod Tristan Komobran, beseda je vaša. Opozarjam vas, da beseda ni konj, je pa konj beseda ... in gre v zapisnik. Tako, mimogrede.

Tišina.

KOMOBRAN: A lahko začnem? Ne mislim govorit v tri krasne.

PREDSEDNIK: Izvolite, izvolite.

KOMOBRAN: Poslušam vse to. Jaz pravim, da se ukvarjate z napačnimi rečmi. Ves čas se debatira samo o tem, ali je mulc to lahko naredil ali ne. Nobeden pa se ne vpraša, zakaj je to naredil. Če ne bomo pogledali, kaj se skriva v ozadju, ne bomo dobili jasne slike.

DR. PEDLBUŠ: V čem je vaša poanta?

KOMOBRAN: Vam bom povedal, če boste dve sekundi tiho. Midva se ne pozna, zato vam rečem: ko jaz govorim, drugi molčijo. Torej. Fant je delal probleme. Poglejte njegovo zgodovino. Kartoteko. Sami problemi. Bil je demonstrant. Dajte no seštet ena in ena. Komu je odgriznil uho? Predsedniku vplivne mednarodne finančne institucije.

PAVLOVA: Kaj hočete povedat?

KOMOBRAN: Hočem povedat, da gre za anarhista vaše provenience.

PAVLOVA: Moje provenience?

KOMOBRAN: Vi jim držite štango. Tem modelom. S svojo otročjo politiko, ki nima ne repa ne glave.

PAVLOVA: Takoj zahtevam repliko!

PRESEDNIK: Čakajte malo, naj pove do konca ...

PAVLOVA: Žali me brez argumentov ...

KOMOBRAN: Pogovarjamo se o človeku, ki ga je povozil čas. Živi mrtvec!

PAVLOVA: Gospod predsednik!

KOMOBRAN: Zombi! To je moja poanta. Opravka imamo z zombijem. Odgriznit uho visokemu gostu, madonca.

PRESEDNIK: Gospodična, imate repliko. Ampak izjemoma.

PAVLOVA: Hvala. Kolega poslanec je tipičen primer človeka, ki ne pozna referenc, na katere se sam sklicuje. Vsi vemo, da so živi mrtveci v zgodovini metafora za akutne in aktualne družbene probleme. Poglejte v zgodovino. Poglejte lov na čarovnice, ameriško gonjo proti komunizmu v času McCarthyja ...

DR. PEDLBUŠ: To sicer ni moje področje, ampak rekel bi, da gre bolj za strah pred jedrsko katastrofo. Sploh pa bombe mečejo politiki.

PAVLOVA: Izumlja jih pa znanost, gospod doktor.

V dvorano pride pacient. Oblečen je v pižamo. Hodi počasi in okorno. Sede na stol v ozadju, kot pripravljen za opazovalce. Vsi ga gledajo.

KOMOBRAN: Kdo je pa to? Predsednik, vas sprašujem!

PRESEDNIK: Slišim, kaj sprašujete. Gospod referent, kdo je to?

REFERENT: Nimam pojma.

KOMOBRAN: Od kdaj pacienti hodijo na sestanke Komisije?

PREDSEDNIK: Kako nimate pojma? Rekli ste, da je seja zaprta za javnost.

REFERENT: To ste vi rekli.

PREDSEDNIK: Takšna je bila informacija ...

PAVLOVA: Kako pa veste, da je pacient?

KOMOBRAN: To je bolniška uniforma. A ste slepi?

PREDSEDNIK: Ne poznam ga, pa sem veliko med ljudmi ...

PAVLOVA: Saj se mu sploh ne vidi obraza!

DR. PEDLBUŠ (*tiše*): Zahtevam pojasnilo, gospod predsednik. Drugače se ne bo dalo delat. Je seja zaprta za javnost ali ne?

PREDSEDNIK: Samo sekundo. Referent, še enkrat vas vprašam, kdo je to?

REFERENT: Ne vem.

PREDSEDNIK: Kako ne veste? Vi ste zadolženi za oboje: za proces in proceduro!

REFERENT: Nisem pa vratar, gospod predsednik.

KOZINSKI: Mogoče je kakšna novinarska rasa. Mislim, glede na to, kako je oblečen ...

TAJNICA: Ne zgleda v redu.

PAVLOVA: Jasno! Jasno. Zdaj razumem. Logično.

PREDSEDNIK: Kaj razumete? Kaj logično?

PAVLOVA: To je provokacija.

PREDSEDNIK: Kaj?

PAVLOVA: Protest. Človek je demonstrant.

PREDSEDNIK: A mislite? Zakaj bi človek protestiral v tem ... kostumu?

PAVLOVA: To je bil prej bolniški prostor, a ni tako? In kaj se je zgodilo? Bolnico so zaprli. Čakalne vrste so neskončne. Človek je tukaj iz protesta. Poglejte, kako kljubovalno se drži. Poznam ta način. Zelo dobro ga poznam. In če vprašate mene, ima čisto prav.

KOMOBRAN: Če je to res, se je pa zajebal. Ker ni novinarjev pa kamer.

PAVLOVA: Zahtevam, da ga pustimo na miru. Če so ga drugi spustili noter, ga ne bomo mi metali ven.

DR. PEDLBUŠ: Pod pogojem, da dá mir.

KOZINSKI: Kaj bomo zdaj? (*Predsedniku:*) Vi vodite sejo.

PREDSEDNIK (*Pavlovi*): Prav imate. Gre za protest in gre za provokacijo. Zato prosim vse, da ga ignorirate. Nobene reakcije, prosim. Delajmo povsem normalno naprej. Delajmo se, kot da delamo. Hočem reči ... Obnašajmo se, kot da ga ni tukaj.

PAVLOVA: Kako domiselno!

PREDSEDNIK: A moj predlog?

PAVLOVA: Oh ne, njegova pižama ...

PREDSEDNIK: Dobro, tega ne bom komentiral. Pojdimo naprej. (*Referentu:*) Vi se pa nekako pozanimajte čim prej, kako je prišel noter. Da vemo, kako se obnašat. Torej ... Komisija mora opraviti svoje delo. Potrebujemo vsaj minimalen konsenz. O tem, kako je visoki gost prišel ob uho. Ob košček ušesa ... če sem natančen. Drugače bo težko sestavit poročilo.

KOZINSKI: Kako naj dosežemo konsenz, če ne priznamo tudi možnost nadnaravnega pojava?

PAVLOVA: Vi ste največji čudež v tej dvorani. O tem ni dvoma.

KOZINSKI: Ne banalizirajte. Govorim o trenutni stopnji naše dojemljivosti!

PREDSEDNIK: Dobro, gospa politična delegatka. Kaže, da se z nikomer ne strinjate. Potem pa še vi povejte, kako si razlagate vse skupaj. No, dajte, gospa Pavlova. (*Tiše.*) In opozarjam vas, da nismo več sami. Kakšna je vaša razlaga?

PAVLOVA: Ne vem. Nimam razlage. Razumne razlage.

DR. PEDLBUŠ: No, evo. Pa smo tam. Še nekdo, ki tukaj izključuje razumno razlago.

PAVLOVA: Ne izključujem je. Nasprotno. Samo nimam je. Vi pa tudi ne, to lahko rečem.

DR. PEDLBUŠ: Kako pa to veste? Malo prej ste želeli konkretnost, zdaj pa sami fantazirate na pamet. Tako kot Kozinski.

PAVLOVA: Ne začenjajte spet, doktor. Ker se mi boste čez pet minut spet opravičevali.

KOZINSKI: V tem primeru se jaz strinjam z gospo.

PREDSEDNIK: A lahko mnenje politične delegatke razumemo kot stališče, gospod referent?

REFERENT: Iz pravilnika to ni jasno. Moje osebno mnenje pa je, da ne.

PREDSEDNIK (*Pavlovi*): Kar ste izjavila, ni nobeno stališče. Ne poznamo vašega stališča.

PAVLOVA: Hočem samo to, da se pogovorimo! Razumno pogovorimo, da ne bo pomote, gospod doktor. To je vse. In vi, gospod predsednik, odgovarjate za to!

PRESEDNIK: V redu ... odgovarjam. Ne bežim od tega. Kaj hočete?

PAVLOVA: Pojdimo še enkrat čez. Mogoče se še kaj odpre.

KOMOBAN: Lepo vas prosim!

PRESEDNIK: Dobro. Pojdimo še enkrat čez. Fant je prišel v mrtvašnico ob pol devetih dopoldne. Hočem reči ... prinesli so ga. Z veljavnim mrliškim listom. Potrjeno mrtev. Poudarjam: potrjeno. Točno ob pol treh je ta isti možki fizično napadel visokega gosta. Kaj je bilo naprej, vemo.

REFERENT: Približno.

KOMOBAN: Živi mrtveci! A vam ni jasno? Polne ulice so jih! Napišimo to, pa smo končali.

KOZINSKI: To, kar pravi gospod Komobran, ne pokriva vsega, kar jaz mislim. Ampak do neke točke se strinjam. Seveda pa gledam na problem nekoliko z druge strani kot cenjeni gospod politik.

PAVLOVA: To je čisto vseeno, gospod Kozinski. Pri končnem poročilu boste na njegovi strani in to je vse, kar šteje! Temu jaz rečem manipulacija.

KOZINSKI: Kje bom na koncu, je moja stvar. Politika na to nima vpliva.

KOMOBAN: Moje stališče je jasno, gospod predsednik. Je kratko in jedrnato. Zombi. Naj gre to v končno poročilo.

PRESEDNIK: Dobro, vsaj eno stališče že imamo ... Kaj je, gospa tajnica?

TAJNICA: Se opravičujem ... ampak zombi ni ustavnopravna kategorija.

KOMOBAN: Vi ste tukaj tajnica, ne pa pravnica!

TAJNICA: Ni ustavnopravna kategorija.

KOMOBRAN: Lahko pa še postane!

PRESEDNIK: Kaj pa živi mrtvec?

TAJNICA: Je isto.

DR. PEDLBUŠ: Sopomenka, gospod predsednik.

PRESEDNIK: Kurc pa pravo ... se opravičujem. (*Gleda proti pacientu.*)
A mislite, da me je slišal?

KOMOBRAN: Provocira, baraba mala! S tem, ko visi tam zadaj!

PRESEDNIK: Paziti moram na svoj ugled. Nikoli ne veš ...

PAVLOVA: Če na vsak način hočete moje stališče, vam ga bom povedala.
Nimam kaj skrivati. In želim, da ga vsi slišijo: jaz mislim, da je
vse skupaj nateg.

PRESEDNIK: Kako to mislite?

PAVLOVA: Vse je zrežirano. To zadevo so nam podtahnili, da se sedaj
vsi ukvarjamo z njo. A ne razumete? Medtem pa država propada!
In zakaj? Ker je to nekomu v interesu! Če tega ne bo v poročilu
Komisije, ga ne podpišem!

KOMOBRAN: Nateg, pravite. A to pa je ustavnopravna zadeva?

TAJNICA: Ne, gospod.

PAVLOVA: Lahko pa še postane, mar ne?

DR. PEDLBUŠ: Politična delegatka govori o teoriji zarote. Nič novega.

KOZINSKI: Ljubčki moji, obstaja boljša teorija. Je zelo nova. Gre za to,
da odpremo povsem nov pogled na dogodek, ki ga obravnavamo.

PRESEDNIK: Razsvetlite nas.

KOZINSKI: Ne bom šel v detajle, ker je prezapleteno. Če poenostavim: gre za vprašanje, ali mi v resnici sploh obstajamo.

KOMOBTRAN: Čakajte, ne se hecat. Kako to mislite, če obstajamo?

KOZINSKI: A imate kakšen ekspliciten dokaz, da ste v tem trenutku zares tukaj?

KOMOBTRAN: A me zajebavate?

PRESEDNIK: Prosim, prosim ...

KOZINSKI: Ne, resno. Po teoriji, ki jo pravkar prezentiram, je zelo verjetno, da v tem trenutku vi sploh niste tukaj.

PAVLOVA: Iz vaših ust v božja ušesa!

KOMOBTRAN: Vi se pa ne mešajte, z njim se pogovarjam!

PRESEDNIK: Mirno kri, mirno kri ...

KOMOBTRAN: Do zdaj sem vas imel za pametnega človeka. Zakaj me žalite?

KOZINSKI: Poskušam vam odpreti drugo dimenzijo problema. A ne obravnavamo fenomena človeka, ki po mnenju gospoda doktorja ni mogel biti tam, kjer so ga videli vsi?

DR. PEDLBUŠ: Če me že citirate, me dajte vsaj pravilno, Kozinski.

KOZINSKI: Razvijam teorijo. Vi imate pa vse po predalčkih.

DR. PEDLBUŠ: Pesnite.

PRESEDNIK: Zakaj pa ne? Tudi sam včasih kaj malega napišem v verzih. To mi je pa blizu, priznam.

DR. PEDLBUŠ: Joj. Ne! Še en pesnik! Ti naredijo v politiki več škode kot vse vojne skupaj!

PREDSEDNIK: Gospod doktor. Res je, v življenju sem napisal nekaj pesmi. Ampak samo zase.

DR. PEDLBUŠ: Torej ste amater. Še hujše.

PREDSEDNIK: To je moj hobi. Mislite si, kar hočete. Lahko vam pa nekaj rečem kot predsednik: očitno ste vsi skupaj pozabili, zakaj smo tukaj. Tako se ne da voditi razprave. Za dogovor gre. Za to gre. Mi se moramo tukaj dogovoriti!

DR. PEDLBUŠ: To ste že povedali.

PREDSEDNIK: Moramo se dogovoriti!

PAVLOVA: O čem?

Tišina.

PREDSEDNIK: O ... o ... tem! O vsem!

DR. PEDLBUŠ: V redu. Vi ste predsednik. Vodite zadevo. Torej predlagajte, kako naprej. Čakamo.

KOMOBAN: Se strinjam z vami. No?

KOZINSKI: Imate kakšen predlog, gospod predsednik?

PREDSEDNIK: Predlog ... Ja. Seveda. Imam ga.

DR. PEDLBUŠ: In kakšen je? Izgubljam čas.

PREDSEDNIK: Moj predlog je ... (*Referentu:*) Pripeljite ga še enkrat noter!

REFERENT: Koga?

PREDSEDNIK: Koga, mrliča vendar!

REFERENT: Zakaj pa, z vsem spoštovanjem?

PRESEDNIK: A ste hoteli predlog? To je moj predlog. Pripeljite ga še enkrat noter. Dajmo si ga še enkrat ogledat. A ima mogoče kdo kakšen drug predlog? Ga nima. Gospod referent?

REFERENT: Gospod predsednik, mogoče ste pozabili. Zato še enkrat opozarjam, da jaz tukaj nisem pomožno osebje.

PRESEDNIK: Ne še vi, prosim! (*Pomigne proti tajnici:*) Že s to žensko imam težave ...

TAJNICA: Kaj sem narobe naredila?

REFERENT: Grem. In hkrati opozarjam. Za naprej.

Referent gre ven. Prostor postane za odtenek temnejši.

TAJNICA: Gospod Kozinski ... A tudi vi slišite glasbo?

KOZINSKI: To je halucinogena reč, gospa tajnica. Pogost pojav v takšnih prostorih.

DR. PEDLBUŠ: Dajte no mir! To prihaja z ulice.

TAJNICA: Včasih sem ... (*Pavlovi:*) Vi se boste tega spomnila ... Igrala inštrument.

PAVLOVA (*poudarjeno začudeno*): Zakaj bi se jaz tega spomnila?

TAJNICA: Samo pomislila sem ... oprostite.

KOZINSKI: Kaj ste pa igrali, gospodična?

TAJNICA: Violino. Potem sem nehala. Ni bilo več časa. Včasih se sprašujem, kako bi bilo, če bi spet začela. Včasih si želim ... ampak človek pozabi. Mislim strune. Prsti postanejo trdi. Okorni. Hladni ... Treba je vaditi. Veliko je treba vaditi. Zdaj sem pomislila na to. Ko poslušam to razpravo.

Referent se vrne. Pred seboj potiska prazno nosilo.

PREDSEDNIK: Kaj je zdaj to? Zakaj pa vozite to prazno zadevo sem noter? Kje pa je mrlič?

REFERENT: Vse kaže, da je odšel na obdukcijo.

KOMOBRAN: Čakajte, kako mislite to – odšel?!

PAVLOVA: To je smešno.

KOZINSKI: Nasprotno. Stvari postajajo smiselne.

REFERENT: Hočem reči, odnesli so ga. Očitno so ga, drugače bi še ležal tukaj.

KOZINSKI: Ne bodite tako prepričani.

PREDSEDNIK (*tajnici*): Ali nas ne bi v tem primeru obvestili?

TAJNICA: Morali bi nas.

PREDSEDNIK: To je kršitev procedure.

TAJNICA: Imate prav.

PREDSEDNIK: Še več. Protokola!

TAJNICA: Vse bo šlo v zapisnik.

PREDSEDNIK: Zakaj ga pa potem ne pišete?

REFERENT: Vse se snema, gospod predsednik.

PREDSEDNIK: Moj glas je lepši v živo ... Dobro. Ampak komisija še ni končala ... kaj bomo zdaj?

DR. PEDLBUŠ: Še dobro, da so ga odnesli. Preden bi ta komisija končala delo, bi začel zaudarjat.

PAVLOVA: Protestiram proti takšnemu načinu govorjenja!

KOMOBRAN: Nehajte vi. Če mislite protestirat, se pa presedite k tistemu tam. Itak sta za skupaj.

PAVLOVA: Moja stvar, kje sedim.

KOMOBRAN: Strinjam se z doktorjem. (*Predsedniku:*) Opravite svoje delo.

PAVLOVA: Ali pa odstopite kot predsednik komisije!

PREDSEDNIK: To bom preslišal. Opozarjam vas, da tukaj nismo sami. Paziti je treba na ugled. Tudi moj, če smem. Stvari ne grejo v pravo smer, kolegi. Gremo naprej z našim delom. Kot rečeno: pustimo medicini, kar je medicinskega, in komisiji, kar je komisijskega ...

Pacient vstane. Reakcija prisotnih.

PREDSEDNIK (*referentu, tiše*): Ta tip me dela nervoznega.

REFERENT: Mirno protestira. Nič protizakonitega ne počne.

PREDSEDNIK: Naj gre protestirat na ulico!

REFERENT: Kaj vas skrbi?

PREDSEDNIK: Ti tukaj. Nekaj mi pripravljajo. Čutim na vodi.

REFERENT: Ne vejo, v kaj se spuščajo, gospod predsednik.

PREDSEDNIK: Vseeno raje vidim, da smo sami. Če do česa pride.

REFERENT: Kaj hočete?

PREDSEDNIK: Pojdite se ven pozanimat, zakaj so to maškaro spustili noter. In ali ga moramo proceduralno tolerirat. Če nam ga ni treba, ga vrzite ven.

REFERENT: A zdajle govoriva o uslugi?

PRESENIK: Ne bom pozabil. In pridite čim prej nazaj.

Referent odide ven. Tišina.

PAVLOVA: Zakaj ni tukaj nobenega okna? Pa nobenega kisika?

PRESEDNİK: Kaj me gledate? Jaz sem predsednik, ne prezračevalna naprava!

DR. PEDLBUŠ: Vse ima svoje meje. Kakšni pogoji za delo Komisije so to?

PRESEDNİK: Čim izvem, kdo je ta tip, bom ukrepal. Obljubim. Do takrat se pa nehajte ukvarjat z njim. Če ne, bo dosegel točno to, kar hoče. Dobil bo našo pozornost.

KOMOBAN: Ne izgleda mi normalen.

KOZINSKI: Paranormalen je. Definitivno.

PAVLOVA: Se ne strinjam. Edini je, ki ima tukaj trdno stališče.

DR. PEDLBUŠ: Bolj sedišče.

KOMOBAN: Zakaj bi se moral jaz delat, kot da ga ni? Zame itak ne obstaja, provokator! Zame ga sploh ni tukaj!

KOZINSKI: No, vidite. Počasi razumete dimenzijo, ki vam jo hočem odpret.

KOMOBAN: Kozinski, vi se pa držite čim dlje od mene! Vaše prednike so skurili že v srednjem veku. Me zanima, kdo vas je sploh rodil.

PRESEDNİK: Imam predlog, ki se tiče procedure ...

PAVLOVA (*gleda pacienta*): Nekaj ni v redu z njim ... ali pa nekaj ni v redu z nami ...

TAJNICA: Pa z lučjo nekaj ni v redu.

KOMOBRAN: S predsednikom te komisije nekaj ni v redu.

PRESEDNIK: Z mano je vse v redu. Hvala za skrb ... Kje je ta referent?

KOMOBRAN: Tukaj sedite kot pri zadnji večerji, samo da vas Bog nima rad! Ti kurčevi stoli! Jaz tako ne morem več sedet!

PRESEDNIK: Protokol zahteva, da se ...

KOMOBRAN: Briga me protokol, hrbta sploh ne čutim več!

Sede na prazno nosilo.

PRESEDNIK: Kam ste se to usedli? Vas bodo odpeljali na obdukcijo!

KOMOBRAN: Slabše ne more biti, kot je tukaj! Ta seja ni nič drugega kot čisto mrcvarjenje! Ker so stvari že od začetka jasne kot beli dan! In to samo zato, ker nekateri ne opravijo svojega dela!

Tišina.

PRESEDNIK: A to leti name, delegat?

KOMOBRAN: Ja, to leti na vas. Pa ne vi meni, delegat. Sem dlje v politiki kot vi.

PRESEDNIK: Upoštevam proceduro. Tudi protokol. Kaj bi še radi?

KOMOBRAN: Vsak, ki zna štet do pet, vidi, da delo te komisije ne vodi nikamor. Po vaši zaslugi. A hočete dokaz? To je edina stvar, o kateri se vsi prisotni strinjamo.

PRESEDNIK: Vsi?

PAVLOVA: V tem primeru ima prav. Obžalujem, gospod predsednik, ampak tako je. Nič osebnega.

PRESEDNIK: Kaj predlagate?

KOMOBRAN: Predlagam, da vas zamenjamo.

PRESEDNIK: Mene? Kot predsednika?

PAVLOVA: Najboljše bi bilo, da sami odstopite.

PRESEDNIK: To pa ne bo šlo. Žal mi je.

KOMOBRAN: Zakaj ne?

PAVLOVA: Ja, tudi mene zanima, zakaj ne.

PRESEDNIK: Moja funkcija je zajamčena po trinajstem členu ...

KOZINSKI: Ne mislim se vtikati v to debato, ampak nič na tem svetu ni zajamčeno...

PRESEDNIK: Kozinski? Tudi vi?

PAVLOVA: Poglejte si dvanajsti člen. Če je predsednik operativno nesposoben, se lahko komisija ponovno sestane in izvoli drugega.

PRESEDNIK: Pa ne med postopkom.

PAVLOVA: Gosposodična tajnica?

TAJNICA: Gospa Roza Pavlova ima prav. Po šeststodvaintridesetem členu lahko izvolimo novega predsednika med postopkom. Predlog lahko poda kdor koli.

PRESEDNIK: Malo morgen. (*Tajnici:*) Kaj se vi spet vtikate? A nam bo zdaj tajnica interpretirala člene? Zahtevam, da počakamo referenta za procesno zakonodajo. Pa kje je tako dolgo? A je šel na potrebo?

KOMOBRAN: Da skrajšamo. In razumite to kot gesto dobronamernega človeka. Ne želimo vas vlačiti po zobeh pred nepovabljenimi. (*Namigne na pacienta v ozadju.*) Torej na kratko: sebe predlagam

na čelo komisije. Obljubim, da bomo zadevo končali v desetih minutah.

Tišina.

PAVLOVA: Kaj slišim?! A jaz to prav slišim?

DR. PEDLBUŠ (*Kozinskemu*): Pazite, od zdaj naprej bo brutalno.

KOZINSKI: Imate prav. Zdaj bo politika obračunala med sabo.

PAVLOVA: A prav slišim, da vi predlagate sebe za predsednika?

KOMOBRAN: Kaj imate proti moji kandidaturi, gospa Roza Pavlova?

PAVLOVA: Gospod Tristan Komobran, vi ste nevaren človek. Brez higiene. Brez vsakih standardov. To je nedopustno!

KOMOBRAN: Čakajte, čakajte ...

PREDSEDNIK: Vseeno vama svetujem, da počakata na referenta. Ne me žagat kar tako na pamet, pa še vpričo ...

PAVLOVA: Ne, predsednik. Žal mi je, ampak tudi jaz mislim, da niste dorasli funkciji, ki jo opravljate. Ampak zdaj ne gre za vas. Za tega človeka gre in za njegov nespodobni predlog!

KOMOBRAN: Kaj je v njem nespodobnega?

PAVLOVA: Dokler bom jaz tukaj, vi ne boste predsednik. In sami zelo dobro veste, zakaj ne.

KOMOBRAN: Vem, na kaj namigujete. Ampak stvar smo razčistili in je ad acta!

PAVLOVA: Nič ni ad acta!

KOMOBRAN: Vsak ima svoj hobi, pa kaj potem? Orožje je moj hobi. Zakonodaja to dopušča in vse je bilo v okviru ...

PAVLOVA: Kakšen hobi? Kakšna zakonodaja? S puško ste streljali na soseda!

KOMOBRAN: To ni res!

PAVLOVA: Na njegovem lastnem dvorišču ...

KOMOBRAN: Streljal sem na njegovega psa!

PRESEDNIK: Zakaj pa?

KOMOBRAN: Ker ni bil privezan! Dokazano!

PAVLOVA: Tisto ni bilo vaše dvorišče!

KOMOBRAN: Streljal sem s svojega!

PAVLOVA: In skoraj zadeli človeka!

KOMOBRAN: Bedarija! Če hočem kaj zadet, tudi zadenem!

PAVLOVA: Lahko bi ga ustrelili, ker je mislil drugače kot vi!

PRESEDNIK: Kdo, a pes?

PAVLOVA: Lastnik, gospod predsednik. Govorim o lastniku!

KOMOBRAN: To je laž!

PRESEDNIK: Jaz razumem poudarek. Zelo razumno je, da ste odprli ta vidik ... problema, gospa. Vi pa pozabite na kandidaturo, če je to res, gospod Komobran. Pa tudi če ni res. To vam lahko povem iz prve roke, še preden se vrne referent.

KOMOBRAN: Vi pozabite! Pa kdo vi vsi skupaj mislite, da sem jaz? Zakaj sedim v tej komisiji? O ne, tako se pa ne bomo šli. Ne vi mene jebat z zakonodajo. Tista mrcina ni bila privezana! Pred vrati od garaže sem stopil na drek! A je kdo kaj ukrenil, vas vprašam? Nobeden! In kaj boš naredil, če ti kdo konstantno serje na glavo,

pa ni nikjer nobene službe, ki bi se s tem ukvarjala? Stvari vzameš v svoje roke. To je zame odgovornost, ne pa te brezplodne komisije. To je politika! In še nekaj, če že hočete slišat: ja, rad imam svojo puškico. Vsak dan jo spucam in namažem. Da se sveti od masti. To je moj hobi. Da je lepo naoljena. Pripravljena. Užitek jo je prijeti v roke. Lepo hladna je in ravno prav težka. Včasih sem bil lovec.

PAVLOVA: Vrgli so vas iz društva, ker ste pobijali pse po dvoriščih!

KOMOBRAN: Bedarija. Izvoljen sem bil na višjo funkcijo.

PAVLOVA: Vi ste sadist!

Tišina.

PREDSEDNIK: Dobro, to smo razčistili. Žal mi je, Komobran. Dajmo se zdaj spet organizirat, ura teče ... Pa kje je ta referent?

TAJNICA: A lahko jaz nekaj predlagam?

PREDSEDNIK: Ne spet vi!

TAJNICA: Samo v razmislek. Ne zamerite mi, gospod predsednik, z vsem dolžnim spoštovanjem ... Čutim to kot dolžnost.

PREDSEDNIK: Kaj hočete?

TAJNICA: Predlagam, da vodenje komisije prepustite – njej. (*Pokaže na Pavlovo.*) Gospe delegatki Rozi Pavlovi.

PREDSEDNIK: Zakaj pa njej?

TAJNICA: S tem boste dokazali svojo modrost, zrelost in odgovornost. S tem, da se umaknete.

PREDSEDNIK: Vi, smrklja, boste mene učila modrosti?!

PAVLOVA: Mina ...

KOZINSKI (*Pedlbušu*): Ni še konec.

DR. PEDLBUŠ: Ja. Zdaj bo udarilo nazaj.

KOMOBRAN: Ona? A se hecate?

PRESEDNIK: Mene sprašujete? Kaj imam jaz s tem? Zmenite se sami!

KOMOBRAN: Zdaj smo pa res doživeli nekaj nespodobnega. Čisto vsak – ampak čisto vsak v tej sobi, tudi tisti, ki tam zadaj vleče na ušesa ...

PRESEDNIK: Žal mi je za vse vas, ampak sem vas opozoril ...

KOMOBRAN: Čisto vsak ima več moralnega kredita kot ta ženska!

PAVLOVA: Jaz svoje kredite odplačujem! Ampak sem edina v tej državi!

PRESEDNIK: Kaj ste hoteli reči, gospod delegat?

DR. PEDLBUŠ: Nehajte zdaj vi provocirat, ker ne bomo nehali do jutra!

KOMOBRAN: Kdo jo je predlagal? Malo razmislite. Dajmo se malo pozabavati s tem. (*Tajnici:*) No, vi, gospodična, zakaj ste predlagali to gospo?

TAJNICA: Ker jo spoštujem, ker podpiram stvari, za katere se politično zavzema, ker mi je všeč njen odnos ...

KOMOBRAN: Punca, dajte no ta svetniški krogec v predal. Gospodje, mi se tukaj pogovarjamo o dveh lezbijkah.

Tišina.

PAVLOVA: Kaj je zdaj to? (*Predsedniku:*) Kako lahko to dovolite?

PRESEDNIK: Mene sprašujete? A sem jaz začel?

TAJNICA: V mojem predlogu ni bilo nič osebnega ...

PAVLOVA: Mina, daj mir!

KOMOBRAN: A ste slišali? Mina? A sta že na ti?

DR. PEDLBUŠ: To je pa zanimivo. (*Kozinskemu:*) A ste vedeli za to?
A takšne stvari se razvejo?

KOZINSKI: Se, gospod doktor. Vse se razve.

KOMOBRAN: Pogovarjamo se o dveh lezbijkah. Pa ne samo to. Pogovarjamo se o dveh lezbijkah, ki skrivata razmerje. Pod ena imata razmerje in pod dve ga skrivata. Vsa država ve za to, samo gospa politično molči in se nekaj pretvarja.

PAVLOVA: Vi ste do konca pokvarjen človek.

KOMOBRAN: A ja? A ker govorim resnico? Vi ste tista, ki laže!

TAJNICA: Roza, kako lahko to prenašaš? Ti nikoli ne lažeš! Ti se zavzemaš za pravo stvar! Povej mu, kar mu gre!

PAVLOVA: Nehaj... nehajte prosim, gospodična. Ne bom se pustila sprovcirati.

TAJNICA: Gospodična...?

ROZA PAVLOVA: To so navadne insinuacije, ki jih ne bom komentirala...

TAJNICA: Insinuacije... Kaj pa ljubezen?

ROZA PAVLOVA: Zato se vračam nazaj na proceduro in zahtevam...

TAJNICA: Kakšna procedura? Ti nimaš kaj skrivat! Ti imaš pravico, da... da... Ona ničesar ne skriva! In zdaj vam bo povedala! Končno. Tudi jaz bom povedala. Na glas. Midve sva ljubici in imava vso pravico in...

PAVLOVA: Nehaj! Takoj! Razumeš?

TAJNICA: Kaj ti je?

KOMOBRAN: Pustite puncu, da pove do konca. Drugače imate vedno polna usta demokracije.

TAJNICA: A mi nisi obljubila ...

PAVLOVA: Ne zdaj! Ni pravi trenutek, a razumeš?! Vse bodo obrnili proti meni, a razumeš? Dosti o tem! (*Ostalim:*) Prišlo je do nesporazuma, spoštovani. S to gospodično nimam ničesar. Na podtikanja pa ne bom več odgovarjala, dokler se ne vrne referent.

PREDSEDNIK: To sem vam svetoval malo prej, pa me niste poslušali.

PAVLOVA (*tajnici, tiše*): Ti tega ne razumeš. Tukaj, kjer sem jaz ... ni isto kot tam, kjer si ti. So stvari, ki so pomembnejše. Za vse. Ne za naju. Za vse. In jaz jih lahko dosežem. In ko jih bom, bo čas tudi za to ... kar hočeš. Ampak ne zdaj. Ne zdaj, ker bo vse padlo v vodo. Poskusi vendar razumet!

Tišina.

PREDSEDNIK: Mučna scena, kakor koli obrnemo. Tudi če se delamo, da nič ne slišimo. Predlagam, da pustimo stvar na miru. Zaenkrat. (*Pavlovi:*) Ampak gospa! Vi se ukvarjate s politiko. Zato razumete. Že to, kar smo slišali, je dovolj. Odsvetujem vsako misel na kandidaturo. Vsako misel. To govorim v vaše dobro.

PAVLOVA: Na to ne pristajam!

PREDSEDNIK: Dali vas bodo na raženj ...

PAVLOVA: Iz principa ne pristajam!

PREDSEDNIK: Na roštilj ...

PAVLOVA: Moje spolne prakse nobenega ne brigajo!

KOMOBRAN: Jih, če jih skrivate ...

PRESEDNIK: Na javni funkciji.

PAVLOVA: To je izsiljevanje!

TAJNICA (*Pavlovi*): Oprosti, nisem hotela ... nisem mislila ...

PAVLOVA: Nima veze. Nima veze! Mir mi dajte!

Tišina.

PRESEDNIK: Dobro. A bi rad še kdo kaj rekel na to temo?

KOZINSKI: Jaz imam drugačen predlog. Da umirimo žogico.

PRESEDNIK: To je pametno. Umirimo žogico.

KOZINSKI: V znak dobre volje in sprave med strokami predlagam, da se za predsednika izvoli doktorja Jana Pedlbuša.

PRESEDNIK: Kozinski, vi? Kaj se greste? Če računate, da sem pozabil ...

KOZINSKI: Samo predlog, nobene računice.

DR. PEDLBUŠ: To ste me pa presenetili, gospod kolega. Zakaj pa to? Kaj imate za bregom?

KOZINSKI: Kaj bi lahko imel za bregom?

DR. PEDLBUŠ: Če mislite, da me boste potem laže denuncirali po strokovni plati, se motite!

KOZINSKI: Ne gre zato. Zadeva se res nikamor ne premakne. Poglejte, ti trije so vsi iz politike. In se zato ne morejo nič zmenit. Midva sva iz stroke. Najbrž bo hitro jasno tudi njim, da je to najboljša možnost.

PRESEDNIK: Ah, dajte no, Kozinski. Bodimo resni. Vsi vemo, da to ne gre.

DR. PEDLBUŠ: Zakaj pa ne?

PRESEDNIK: Zato, ker ne.

DR. PEDLBUŠ: Čakajte malo. Ne rečem, da me funkcija zanima. Tega nisem rekel. Ampak ... zakaj pa to recimo ne bi šlo? To me res zanima.

PRESEDNIK: Glejte, nismo sami. V vaše dobro vam predlagam, da nehate rinit z glavo skozi zid. Vsi skupaj. Ker boste jutri na vseh programih.

DR. PEDLBUŠ: Ne, ne. Meni ne bo noben grozil. Preprosto vprašanje: zakaj to ne bi šlo?

PRESEDNIK: Vsi vejo, o čem govorim.

DR. PEDLBUŠ: Jaz ne vem.

PRESEDNIK: Vsi vemo.

TAJNICA: Jaz ne vem! Jaz ne vem ničesar!

PRESEDNIK: Pa koga briga, kaj vi veste? Nehajte mi skakat v besedo!

PAVLOVA: Bodite vljudni do gospodične. In nehajte se že enkrat z zobmi držat za to svojo bedno funkcijo, če gre vse narobe!

PRESEDNIK: Vsi vemo, kaj počne gospod doktor. Vsi vemo, da se včasih, kako naj rečem ...

DR. PEDLBUŠ: Kaj namigujete?

PRESEDNIK: Da se včasih ... saj veste, preobleče.

DR. PEDLBUŠ: Ja, in? Kaj je s tem narobe? A vi ste pa ves čas v istem gvanu?

PRESEDNIK: Preobleče v žensko.

Tišina.

DR. PEDLBUŠ: Kaj? Od kod vam pa zdaj to ..?

PRESEDNIK: Vsi vemo. Vsi vedo. No, saj to ni nič takšnega, priznam.
Dokler je človek samo strokovnjak. In zato je boljše, da to tudi ostane.

KOZINSKI: Doktor vi? A je to res?

DR. PEDLBUŠ: Bodite resni.

KOZINSKI: Povejte.

DR. PEDLBUŠ: Enkrat sem se za pusta, to je vse.

KOZINSKI: Ste bil mašakara?

DR. PEDLBUŠ: Ma ja. Nič drugega. Od kje mu to?

KOZINSKI: Mogoče je šlo par fotk okrog ... saj veste ...

PRESEDNIK: In če kakšna pride v časopis, bo nerodno.

DR. PEDLBUŠ: Ne morem verjet. To je totalna... ampak res totalna svinjarija! Sploh me pa funkcija ne zanima.

PRESEDNIK: To je pametno. Da vas ne zanima. Ker potem lahko takoj zapremo to temo. Če vas bo kdaj zanimala, jo pa lahko spet odpremo.

DR. PEDLBUŠ: Me ne zanima! Jasno? Pika. (*Predsedniku:*) Ampak vas bom pa spravil s te funkcije. Pa če je to zadnja stvar, ki jo bom naredil. Kakšen pesnik! Sama mafija!

PRESEDNIK: Ne se zaganjat vame, doktor. Imam veliko prijateljev. Presenečeni bi bili, kako zelo veliko. A ne, gospod Kozinski? Midva sva prijatelja.

DR. PEDLBUŠ (*Kozinskemu*): Kaj imate vi z njim?

KOZINSKI: Nič.

DR. PEDLBUŠ: Pomagajte, da barabo vržemo s tega stolčka! Saj zato ste me predlagali? Ne se zdaj umaknit!

PREDSEDNIK (*Kozinskemu*): Predlog, ki ste ga dali, pa ni bil zelo prijateljski do mene. A se vam ne zdi?

KOZINSKI: Dobro, gospod predsednik. Pogovarjamo se, medtem ko čakamo na referenta. To je samo pogovor, izmenjava mnenj ...

DR. PEDLBUŠ: Kozinski! Kandidirajte proti njemu! Podprem vas takoj, z vsemi svojimi referencami!

KOZINSKI: To zdaj vi samo iz maščevanja.

DR. PEDLBUŠ: Ja! Strastnega! Divjega!

KOZINSKI: Žal mi je, ampak politična funkcija me ne zanima. Moja stroka mi zadošča.

DR. PEDLBUŠ: Ne, ne verjamem vam. Za nekaj vas drži. Za nekaj vas drži! Povejte, za kaj! (*Tišina.*) Priznajte!

PREDSEDNIK: Pustite človeka na miru. Malo je premislil in zdaj je vse v redu. Benjamin Kozinski ni noben špekulant, ampak je razumen gospod, ki se mu po krivici marsikaj podtika. Sploh pa ni nobenega razloga, da se danes pogovarjamo še o davkariji. Tam je toliko deviacij, mahinacij ... Res boljše, da tega področja danes ne odpiramo. Ker če to odpremo, ne vam, kje bomo končali. A se strinjate?

KOZINSKI: Strinjamo se.

PREDSEDNIK: Sem pa vseeno zadovoljen, da smo razčistili par reči. Okrog tega, kdo je lahko predsednik. In to brez referenta. To mi daje upanje, da bo komisija danes opravila svoje delo.

DR. PEDLBUŠ: Ne morem verjet! Ne morem verjet, da je ta tip, ki je evidentno nesposoben, opravil z vsemi protikandidati, še preden so sploh vložili kandidaturo! (*Tajnici:*) Kaj pa vi? Vi kandidirate! Nobeden vas ne pozna, koga briga, če ste lezbijka?

TAJNICA: Jaz? Naj kandidiram?

DR. PEDLBUŠ: Takoj vas podprem, z vsemi svojimi referencami!

TAJNICA: Hvala, gospod doktor. Za zaupanje. In za reference. Tega ne doživim veliko. Ampak se žal ne bo izšlo.

DR. PEDLBUŠ: Zakaj ne?

TAJNICA: Mogoče še niste opazili ... ampak na meni je vse umetno.

DR. PEDLBUŠ: Kako to mislite?

TAJNICA: Vse. Nos, usta, joški, rit ... vse. Vse je umetno.

DR. PEDLBUŠ: Pa o čem... o čem vi to zdaj?

TAJNICA: Na meni ni nič naravnega.

DR. PEDLBUŠ: Dobro, pa kaj potem? Vključite se v kakšno hortikulturno društvo, pa bo v redu.

TAJNICA: Motite se. Nobene možnosti nimam ... ko se bo razvedelo. In razvedelo se bo. Vse se razve. Nobeden ne bo pristal na predsednico, ki ni naravno bitje. Vseeno hvala. Imam pa drug predlog, če sem že s prvim tako grdo ... zavozila.

PREDSEDNIK: Pojdite se vi raje malo sprehodit. Vam dovolim. Pa tudi, če vas ni nazaj ...

DR. PEDLBUŠ: Ne, ostanite tukaj! Vse smo šli skozi. (*Tajnici:*) Vi ste zadnja možnost, da to barabo ruknemo s stolčka!

TAJNICA: Nisem.

DR. PEDLBUŠ: Ste!

TAJNICA: Kaj pa ... on? (*Pokaže na Pacienta.*) Ves čas je tam ... kaj pa, če bi on kandidiral?

DR. PEDLBUŠ: On?!

TAJNICA: Ja. Nov obraz.

KOMOBRAN: Kakšen obraz, saj ga sploh ne vidite, tam, v temi! Ta čaka samo še na obdukcijo, če je že ni opravil! Zombi!

Vrne se referent.

REFERENT: Kaj se dogaja?

PREDSEDNIK: Nič posebnega. Malo smo poklepetali. Bilo je ... konstruktivno. Kje ste bili tako dolgo?

REFERENT: Se opravičujem. Dolgo je trajalo. Ampak moral sem preverit vse.

PREDSEDNIK (*tiše*): In? Zakaj so ga spustili noter? Povejte mi.

REFERENT: Bojim se, da se to tiče vseh prisotnih.

PREDSEDNIK: Dajte no mir. Meni povejte, jaz sem vas poslal ven.

REFERENT: Vztrajam.

PREDSEDNIK: Dobro ... (*Vsem:*) Sedite nazaj na svoja mesta. Nadaljujemo sejo komisije. Vse skupaj je razpadlo, in to ne po moji krivdi. Mogoče sem preveč popuščal, ampak od zdaj bo drugače. Moramo se dogovoriti in oblikovati rezultate naše preiskave. Čim hitreje. Vsi čakajo na poročilo komisije, zato se obračam na vašo odgovornost. Gospod referent, vi imate besedo. Kaj ste nam hoteli povedati?

REFERENT: Za tistega človeka gre.

KOMOBRAN: Končno. Ne da se normalno delat, če en iks ipsilon nepovabljen sedi zraven. To je konstanten pritisk.

Tišina.

PRESEDNIK (*referentu*): No? Boste kaj povedali? A lahko nadaljujemo delo vpričo njega? Kdo je?

REFERENT: Po pravici, gospod predsednik, ne vem, kdo je.

PRESEDNIK: Kako ne veste? Kaj ste pa počeli tako dolgo? Kdo ga je spustil noter?

REFERENT: Ravno za to gre. Nihče ga ni spustil noter.

PRESEDNIK: Kako ne, če je tukaj že ves čas?

REFERENT: Vsi so zanikali. Varnostna služba. Administracija. Vrtar. Da bi koga spustili noter. Da bi kdor koli vstopil v ta prostor, razen članov komisije. S prepustnico ali brez nje. To je izključeno.

DR. PEDLBUŠ: Pa o čem govorite? A je prišel skozi zid? Saj ga vsi vidimo ... molčite, gospod Kozinski!

KOZINSKI: Nič nisem hotel reči. Tudi jaz sem presenečen.

DR. PEDLBUŠ: To so te amaterske varnostne službe. Vsak lahko pride na zaprt sestanek komisije! Še dobro, da imamo vsi ušesa. To je za zapisnik!

KOZINSKI: Tega tudi jaz ne razumem ...

Tišina.

PRESEDNIK (*tajnici*): Kaj pa vi mislite? Tako, na splošno?

TAJNICA: Ta trenutek nič. Imam prazno glavo.

PRESEDNIK: Kot da tega ne vem!

PAVLOVA: Ves čas se obnaša, kot da nas ni tukaj!

KOMOBRAN: Molčite, Kozinski!

KOZINSKI: Nič nisem hotel reči.

KOMOBRAN: Zdaj je pa tega zadost. A ste vsi normalni? Zakaj ga pa nobeden ne vpraša? Ga bom pa jaz. Hej, vi! Kdo ste? Kaj hočete?

Tišina. Komobran prime bolniško nosilo na kolesih in ga s treskom prevrne. Močnejša luč. Pacient vstane, začudeno gleda in gre sunkovito proti mizi.

KOMOBRAN: Kdo ste?!

PACIENT: Kaj ... Kdo ste vi? Kje sem?

KOMOBRAN: Kaj nas ta bedak sprašuje?

PACIENT: Od kje ste prišli? A ni tukaj ...?

PREDSEDNIK: Tukaj je sestanek komisije. Ste na sestanku komisije. Vprašanje je, kako ste prišli sem not. Za prepustnico ne bom niti vprašal, ker vem, da je nimate. Do zdaj smo vas tolerirali, ker nismo vedeli ... nismo vedeli, kdo ste. Ne bojimo se javnosti. Torej: kdo vas je spustil sem?

KOMOBRAN: Počakajte, dobro ga pogledjte ... Nekam znan mi je.

DR. PEDLBUŠ: Meni tudi ...

KOZINSKI: Ne, ne. To ne more biti ...

KOMOBRAN: Že eno uro ste prisotni ... tukaj.

PACIENT: Prvič vas vidim.

KOMOBRAN: Kako prvič?! Ves čas buljite v nas!

TAJNICA: Mogoče pa skozi nas?

PAVLOVA: Ta obraz ...

PRESEDNIK: A ste tukaj iz protesta? A demonstrirate?

PACIENT: Prosim?

KOMOBAN: Naj raje pove, za koga dela. Za koga delate?

PACIENT: To pa ne. Rad bi, ampak ne dobim dela ...

PRESEDNIK: Kaj si mislite o tem, kar ste slišali? Boste komu poročali?
Dajte, stopite bliže.

PACIENT: Slišal? Kaj slišal?

Tišina.

PAVLOVA: Moj bog! Pa to ni res!

DR. PEDLBUŠ: A vsi vidimo isto?

KOZINSKI: Jaz malo drugače, kot vi ... ampak priznam, vseeno isto ...

PRESEDNIK: Zakaj ste v pižami?

PACIENT: Bolnica... Vzeli so mi kri... slikali pljuča... dobil sem
pižamo ... čakal na obravnavo...

KOMOBAN: Zdaj ste prišli na obravnavo, o tem ni dvoma!

PACIENT: Čakal na operacijsko mizo... za hip zaspal... nekaj so mi
dali v žilo...

PAVLOVA: To ne more biti res!

TAJNICA: On je.

KOZINSKI: To je ... nemogoče.

DR. PEDLBUŠ: Pa ravno vam se zdi to nemogoče? Presenečate me, Kozinski.

KOZINSKI: Trdno stojim na tleh. Bolj trdno, kot si mislite.

DR. PEDLBUŠ: Ampak služite pa dobro, s to svojo ezoteriko.

KOZINSKI: Ne bova zdaj o tem, doktor. Ni pravi trenutek.

PAVLOVA: Pa kaj se tukaj dogaja?! Nekdo se dela norca iz nas. A razumete? Iz vseh nas!

PACIENT: Oprostite ... kje sem? Prej sem bil ... A ni to bolnišnica?

PREDSIEDNIK: Ne, to je sodna medicina ... hočem reči, bila je, zdaj je sejna dvorana ... Dvorana, kjer se sedi in ... in govori. Urgenca je blizu, samo še ni končana ... Pa kaj govorim, koga to briga ... To je zaprta seja posebne komisije, ki proučuje ... ki proučuje, kot vse kaže, vaš primer.

PACIENT: Moj primer? Ne razumem. A sem v čakalni vrsti? A tudi vi čakate na obravnavo?

KOMOBRAN: Ne vi, kolega, iz nas delat bolnike!

PACIENT: Kdo ste?

PREDSIEDNIK: Mi smo ... mi smo ... pa saj vidite, kdo smo! A mogoče ne vidite? A ne obstajamo? Jaz sem predsednik. Pišem se Predsednik. A naj se vam še narišem na steno kot predsednik, da bo jasno? Kaj je narobe z vami?

PACIENT: Napad. Bolečina tukaj. Srce. To se v zadnjem času večkrat ponavlja. Zdaj čutim, da je malo boljše, lahko diham ... sem optimist ...

KOMOBRAN: Vi ste optimist? Ni čudno, saj ste malo prej ležali tukaj! Pred nami!

PACIENT: Prosim?

KOMOBRAN: Bili ste ... truplo!

PACIENT: To pa nisem bil jaz.

PRESEDNIK: Kako da ne, če je v zapisniku?

PACIENT: Nisem mrtev, če ne zamerite ...

KOMOBRAN: Dobro, koga to briga. Če še niste, pa še boste.

PACIENT: Živ sem. Hočem živet. Sem optimist.

PAVLOVA: Bolj ko ga gledam ...

PACIENT: Prosim, če mi lahko pomagate. A sem se izgubil? Ti hodniki ...
Ne najdem se. Nekaj so mi dali v žilo. Bolečina tukaj notri ...

PRESEDNIK (*tajnici*): Naj gre to vse v zapisnik.

TAJNICA: Oprostite. Izgubila sem se. Priznam.

PAVLOVA: Taka podobnost ... Pa saj to ne more biti on. (*Pacientu:*) Žal mi je, vem, da vam je mučno, ampak tudi jaz sem videla vaš obraz. Prej, ko ste ležali tukaj. Natančno sem si vas ogledala. Sem na vaši strani. Samo ... samo to ne more biti naključje. Zato prosim, sodelujte. Pomagajte nam razumeti, kaj se dogaja.

Tišina.

PRESEDNIK (*Kozinskemu in Pedlbušu*): Kaj pa vidva? Vidva sta strokovnjaka! A bosta kaj rekla?

KOZINSKI: Nekoliko sem zmeden. Tudi jaz, priznam. Dobro, imam vprašanje. (*Pacientu:*) Nekaj bi vas vprašal. Povejte, a se vam kdaj prikazujejo plave krogle?

PACIENT: Plave krogle? Ne razumem ...

KOZINSKI: Take zelo plave ... z rumenim robom? Če se vam prikazujejo.

PACIENT: Ne, se mi ne.

KOZINSKI: Dobro. To se vam ne ... A mogoče vidite takšno kroglo okrog mene? Dobro me pogledajte!

PACIENT: Slabo vidim, brez očal ...

DR. PEDLBUŠ: Nehajte, Kozinski. Dokazano je, da svet okrog nas ne obstaja. Vidimo samo tisto, kar hočejo naši možgani!

KOZINSKI: Ampak kaj hočejo? Kaj hočejo?

DR. PEDLBUŠ: Če želite odgovor na to vprašanje, jih je treba znat uporabljati!

KOZINSKI: A me žalite?

DR. PEDLBUŠ: Ta fant je ušel z oddelka, in to z zaprtega. Pa kdo je tukaj nor?!

PACIENT: Bolečine imam tukaj ... v prsih ... težko diham. Ampak sem optimist. Pomagali mi bodo.

DR. PEDLBUŠ: Evo, še en dokaz. To je depresija. Tipični simptomi. Kaj sem vam rekel?

TAJNICA: Če pravi, da je optimist ...

KOZINSKI: Zmeden sem. Če je živ on, kaj smo potem mi? Kdo se komu sanja?

TAJNICA: Oprostite, vem, da to ni moja stvar ... Ampak kaj pa, če ima infarkt?

PEDLBUŠ: Kakšen infarkt, je premlad. Depresija!

TAJNICA: Če gre slučajno za infarkt, mu je treba pomagati! Saj je vseeno, kdo je!

DR. PEDLBUŠ: Vi ste tukaj tajnica. In imate prav: to ni vaša stvar.

TAJNICA: Ampak možno je ... Kaj me gledate? Možno je.

KOZINSKI: Ta pragmatizem me vedno znova spravi iz tira. Depresija, infarkt ... A res ne vidite, kaj se tukaj dogaja? A ste slepi? Tukaj gre za fenomen!

DR. PEDLBUŠ: Kakšen fenomen?

KOZINSKI: Kakšen, kakšen! Pač za enega, kaj jaz vem!

PRESEDNIK: Čakajte, vsi! (*Pacientu:*) Vi trdite, da ste ... da ste v bolnici.

PACIENT: A mogoče nisem?

PRESEDNIK: Ne niste. Povejte.

PACIENT: Kaj?

Tišina.

PRESEDNIK: Ste danes pojedli zajtrk?

PACIENT: Ja.

PRESEDNIK: Šli na potrebo, se umili ...

PACIENT: Vse to.

PRESEDNIK: Vse to ste naredili.

PACIENT: Ja.

PRESEDNIK: Kako ste lahko vse to naredili, če pa smo vas videli malo prej, kako tukaj ležite mrtvi!

DR. PEDLBUŠ: Mogoče pa vseeno ni bil on. Nobenega dokaza ni. Malo mu je podoben, to je vse.

KOMOBRAN: Nehajte nakladat vsi skupaj! Koga vse to briga? Mrtev ali živ – če je tip kriv, je zunaj policija, mi pa končajmo poročilo! A moram to ves čas ponavljat?

PREDSEDNIK: Gospod referent, potrebujem vaš nasvet.

REFERENT: Naj pove svojo zgodbo. To pravico ima. Po proceduri.

PREDSEDNIK: Ja. Dobra misel. Povejte svojo zgodbo.

PACIENT: Kakšno zgodbo?

PREDSEDNIK: Povejte vse. Kaj se je zgodilo, ko ste se zjutraj zbudili?

PACIENT: Vstal sem ... ob pol šestih. Zgodaj vstajam. Navada ... čeprav nimam službe. Ne redne ... Se trudim, pa je ne dobim. Vse sem že poskušal ... Ampak se da nekako preživet. Ne obupavam. Sem optimist. Živim z mamo. Oče je umrl. Pred leti. Kap. Sredi ceste. V roki je imel sendvič. Mama ima pokojnino, ampak je majhna. Vstal sem ... Umil sem si zobe, kar tako, voda in ščetka, malo krvi na dlesnih ... Paste je zmanjkalo. Delam vse, kar dobim, ampak za fizične reči sem bolj švoh zdravja. Na fakulteti sem bil pa med najboljšimi. Kljub prirojeni napaki. Ne bom danes o tej napaki, samo da se malo pohvalim ... Imel sem štipendijo ... bolj majhno, ampak je šlo ... Znam delat. Umil sem se in mami preoblekel posteljo. Mama je invalid. Včasih si v spanju izpuli kateter in potem leži v urinu in krvi vso noč ... Sva navajena. Pride bolniška sestra in uredi stvari. Namaže rano, čeprav se včasih vseeno vname. Važno je, da urin ne pride v kri ... Poklical sem Mašo. Priznam, iz navade. Ni se javila. Maša se je preselila v Frankfurt. Skupaj s starši. Ko je bila zadnjič tukaj, sem jo spremil na vlak. Objela sva se, ko je šla v vagon. Pomahala mi je za šipo. Narisala srček. S prstom na šipo. Še vedno jo kličem. Ampak se ne javlja več ... Hočem reči, ne obupavam. Želim si živeti. Ne bojim se umreti, ampak si želim živeti. Zelo. In sem optimist ... Od desetih do enih sem nalagal gajbe pri Bucotu. Buce je v redu. Da mi delo, če kaj pride. Je pa bolj drobiž. Takrat sem spet začutil bolečino. Tukaj notri. Nisem se ustrašil, ker jo že poznam. Čeprav je bila danes ... kako naj rečem ... na kvadrat ... Če me razumete. Težko sem dihal. Buce mi je dal nekaj za pojed. Sendvič. Posebna salama, kumarica, košček sira. Bilo je dobro, ampak danes nisem mogel

jesti. Drugače imam apetit, veste. Me je že zelo stiskalo. Šel sem domov pogledat, kako je z mamó. Pri Bucotu sem pozabil očala. Samo tole o Bucotu, mimogrede: pivo spije v dveh požirkih in potem zna reči "rad te mam" med tem, ko rigne ... Mama je sedela v kuhinji, bergle je imela pri oknu. Rekla sva par reči. Vzel sem porcije in šel po kosilo. Čez cesto je vrtec, v menzi dobiva poceni. Mamó poznajo, včasih dajo tudi zastonj. Zelo sem se potil. Pravzaprav se še vedno. Težko sem dihal. Pogrešam Mašo, ampak verjetno je med nama konec. Predaleč je. Jaz sem predaleč. Če ne bi bilo mame, bi najbrž šel za njo. V Frankfurtu bi si našel delo. Prej ga bom dobil, kot tukaj. Ko je mama pojedla, sem se že zelo slabo počutil. Pomislil sem, da bi šel v bolnico. Moram preživet, že zaradi mame. Kdo bo skrbel zanjo? Za dom nimava denarja. Dokler ne dobim službe. Enkrat jo bom, sem optimist. Hotel sem k Bucotu po očala, ker brez njih res slabo vidim. Ampak je bilo predaleč. Ulegel sem se za par minut, vendar ni minilo. Včasih se uležem, če me stisne okrog srca. Večkrat potem mine, ampak danes ni in ni ... Vstal sem. Nisem oblekel nogavic, ker ni bilo nobenih svežih ... Takrat me je malo zagrabila panika, ker nisem našel nogavic. Edino takrat. Potem sem odšel. Hodil sem. Bile so neke cestne zapore, gužva povsod, hodil sem med ljudmi in se počutil malo tako ... kot duh. Sploh ni bilo neprijetno, samo bolelo je vedno bolj. Ne mislite, da lažem, ampak včasih ljudje gledajo skozi mene. Kot da sem nič. Kot da ne obstajam. Če nimaš nič, si nič, si mislim. In jaz nimam nič. Ampak sem mlad in ne obupavam. Res ne. Hočem živet, vse je pred mano. Zato sem tukaj. Potrebujem pomoč ... Potem bolečina. Močna. Ostra. Mi je švic tekel iz oči. Ne pretiravam. Že tako slabo vidim brez očal. Megleno ... Ampak se spomnim procedure. Rentgen, EKG, pižama in tista luč v obraz. Kri imam v redu, to je dobra novica. Sem optimist. Najbrž sem za hip zaspal in sanjal ... Slabo vidim brez očal, zato vas prosim za pomoč.

Dolga tišina.

PRESEDNIK: Kaj bomo zdaj?

DR. PEDLBUŠ: Vi ste predsednik.

PRESEDNIK: To je vse nepričakovano ... (*Pacientu:*) Prosim, da sedete za trenutek in počakate, da se mi tukaj zmenimo par stvari.

KOMOBRAN: Dajte se no zbrat, gospod predsednik. A se bomo zdaj ukvarjali z vsakim pacientom, ki je zgrešil uradno medicino? Ulice so polne takih tipov, moje stališče poznate in prosim, da ga vnesete v poročilo komisije. To zahtevam in nič drugega.

PAVLOVA: Jaz pa zahtevam, da se komisija razpusti. Takoj.

KOZINSKI: Dajte no. To je nepotrebno ...

DR. PEDLBUŠ: Zakaj, gospa Pavlova?

PAVLOVA: Ker se ne strinjamo o ničemer, ker se ne moremo dogovoriti o ničemer, ker smo popolnoma izgubili fokus in ker vse skupaj ne pelje nikamor! Izbrisimo vse zapisnike in takoj vrnimo mandat.

REFERENT: To ne bo šlo tako preprosto, gospa.

KOMOBRAN: Jaz sicer ne vem, ali ste vi tip ali ženska, samo to, kar sem rekel jaz, bo ostalo v zapisniku. Je to jasno?

KOZINSKI: Za hip sem bil zmeden, priznam. Ampak tole govorjenje je stvari postavilo nazaj na pravo mesto. V tem primeru gre za socialni problem, zato so pristojne druge službe in ne naša komisija. Ta človek tukaj je lahko napaka, lahko nesreča, kar koli ... ni pa fenomen. Tukaj ni kaj raziskovat, vsaj kar se mene tiče. To je moje dokončno stališče, ki ga dajem v obravnavo.

DR. PEDLBUŠ: Mogoče bo koga presenetilo, ampak strinjam se s kolegom. Ta osebek nima nobene zveze z dogodkom, ki ga obravnava posebna komisija. Ampak prav nobene. To je čista digresija, zastranitev, brca v temo.

PREDSEDNIK: Kaj pa podobnost, doktor? Kako si to razlagate?

DR. PEDLBUŠ: Igra narave, gospod predsednik. Igra narave. Ampak to se da vse spremenit. Poglejte gospodično tajnico; a mislite, da je še kaj podobna sama sebi?

TAJNICA: Se opravičujem za svojo nenaravnost... Ampak tisti človek tam je prosil, da mu pomagamo! Ni mu dobro. Ali ne bi... Predsedujoči, vaša dolžnost je, da...

PRESEDNIK: Zdaj vas imam pa res dovolj! Jaz vem, kaj je moja dolžnost, vi ste pa na obravnavah zadnjič tajnica, to vam prisegam pri svoji plači, ki ni majhna! Ker že ves večer motite sejo komisije! A sploh veste, za kako pomembno reč danes gre? Vi pa ne znate drugega, kot nabijati ljudem občutke krivde samo zato, ker želijo pošteno opraviti svoj posel!

TAJNICA: Gospod predsednik ...

PRESEDNIK: Ne vi meni gospod predsednik! Ker če bi bilo po vaših željah, ne bi bil niti usran uradnik! Kar priznajte! Pomoč, jebenti! Kdo pa meni kaj pomaga, če smo že pri tem? Vsi vi! Ne samo, da ne pomagate – samo da za hip pogledam stran, pa me že žagate, režete in rušite! Če bi se jaz na koga zanašal, bi šla moja kariera cugrunt v dveh minutah! Nehajte s tem sentimentom, ki je še bolj poceni kot vaš silikon!

PAVLOVA: Zgrožena sem nad tem, kar ste rekli. Tega ne bom tolerirala. Takoj se ji opravičite!

PRESEDNIK: Vi pa tiho, ker vam nisem dal besede!

PAVLOVA: Tudi ne bi vzela nič od vas! Raje na mestu crknem!

TAJNICA: Roza, nisem hotela ...

PAVLOVA: Ne, prav imaš. V bistvu imaš prav. Jaz sem napaka. Ker pristajam na vse. Pristala sem na delo v komisiji. Vse moje življenje je en sam sestanek. Vse življenje sem preživela na sestanku. Živim in spim na sestankih. Ko pride do česa važnega, se vsi spomnijo na Rozo Pavlovo. Ona mora sedet zraven. Ker ona se zavzema za to, zavzema za tisto ... Pa kaj potem, če se zavzema? Pa kaj potem, če nekaj hoče – ko pa vedno ostane nekje na sredi! In tako je Roza Pavlova postala inventar! In dokler je inventar, nikomur ni nevarna. Vsak fikus ima več učinka na javno dobro kot Roza Pavlova! Pa kaj potem, če so tistemu kretenu odgriznili uho? Jaz bi mu oba, pa še bombo bi mu podložila pod rit! A veste, koliko škode je naredil ta bedak? Ampak Roza Pavlova se samo zavzema. Kulturno. Roza Pavlova je lezbijka, ampak si tega ne

upa priznati javno. Ker mogoče je pa še kje kakšna funkcija, kjer bo to moteče! To lahko daste na zapisnik – vi predsednik, ki se pišete Predsednik!

KOMOBRAN: In to vsekakor bo na zapisniku, to bom osebno preveril. K temu, kar smo zdaj slišali, namreč ni kaj dodati. Kaj pa pravita strokovnjaka?

PREDSEDNIK: Ja, kaj pravite, Kozinski? Upam, da bo vaš odnos do mene končno takšen, kot se spodobi.

KOZINSKI: To opozorilo je bilo odveč, gospod predsednik. Vem, kam cikate. Ne bi bil rad oseben – ampak jaz se pišem Benjamin Kozinski. Poguglajte malo, pa boste presenečeni. Moje področje je ezoterika; moje premoženje pa konkretno. Pošteno pridobljeno. Vsaka hiša, vsak vikend, vsak avto, vsaka zlata ura, gospod predsednik. Duh, materija ... na sredi pa davčne olajšave. In kakšna utaja vmes. Priznam. Ampak ne obžalujem. Sem iskan strokovnjak, odpiram duhovne prostore; pri meni ni kančka pragmatizma – razen pri bančnem računu. Jaz vas v ničemer ne ogrožam, vi pa ne ogrožajte mene. Pa bova oba bogata v duhovnem in finančnem pogledu.

DR. PEDLBUŠ: Tukaj so se mi očitale stvari, na katere ne bom odgovarjal. Insinacije. Jaz nisem nobena ženska. Če bi pa kdaj bil, bi bil gospa. Takšna prava, kot se spodobi, ne pa ena gmajn deklina ... Kar pa se tiče stroke, moram nekaj povedat (*Kozinskemu:*) vam. Kljub temu da sva na koncu prišla skupaj, si ničesar ne domišljajte. Vi in vaše plave krogle niste meni nobena konkurenca. In mi nikoli ne boste. Pa lahko stokrat paktirate s to pokvarjeno osebo, ki vodi sestanek komisije.

KOZINSKI: Vašo znanost je povezil čas, dr. Jan Pedlbuš.

DR. PEDLBUŠ: Vašo pa davkarija, gospod Kozinski.

TAJNICA: Gospod predsednik, spoštovani, tukaj je nekdo, ki rabi pomoč!

PREDSEDNIK: Mir v dvorani! Referent, potegnite skupaj stališča, da zaključimo delo komisije! Pa da bo primerno in razumljivo.

REFERENT: To počnem. Iz tukaj prezentiranih strokovnih in političnih mnenj se da razbrati, da člani komisije obžalujejo dogodek. Bil je neprimeren. Iz tega naslova predlagam, da komisija uradno izrazi obžalovanje. Visokemu gostu želimo čim hitreje okrevanje in čim boljši ... posluš. Kar se tiče nesrečnega ugriza: kdo ga je, kako ga je in zakaj ga je – vse to naj ugotovijo področne komisije. Naj svoje pove še medicina, mi bomo pa preverili, če stvari držijo. Če bo znano kaj novega, bomo organizirali nov sestanek na tem nivoju.

PREDSIEDNIK: To se mi zdi primerno. Čestitam, gospod referent. S tem zaključujem razpravo. Zdaj bi pa...

TAJNICA: Gospod predsednik!

PREDSIEDNIK: Kaj je spet?! A nisem pravkar rekel, da zaključujem razpravo? A sedite na ušesih?

TAJNICA: Ta človek ne diha več!!

PREDSIEDNIK: Kaj ne diha? Kdo ne diha?

TAJNICA: Poglejte! Namesto da bi mu pomagali, ste ga pustili ...

PREDSIEDNIK: Umaknite se! (*Stopi do pacienta in ga ogleduje.*) Ne diha več. Sranje. Sranje, na zapisnik. Danes nobena – ampak prav nobena stvar ne teče tako, kot bi morala. (*Tišina.*) Kaj ste zdaj vsi tiho? (*Referentu:*) Kaj v tem primeru zahteva procesna zakonodaja, gospod referent?

REFERENT: Dogodek mora v zapisnik. Nujno.

PREDSIEDNIK: Zaključil sem razpravo.

REFERENT: Kljub temu. Naj člani komisije natančno preverijo dejstvo, da ne bo potem kakšnih ločenih mnenj.

PREDSIEDNIK: Dobro. Kolega, postavite to zadevo pokonci in ga položite gor...

REFERENT: Zdaj je pa dovolj, gospod predsednik. Stokrat sem vam rekel, da nisem vaš sluga. Ne delajte iz mene bolničarja praktikanta!

PRESEDNIK: Dobro, dobro, vam bom sam pomagal, zdaj ni več časa za debate. Vsak malo poprime, pa bo. A je to v redu? Tajnica, primite še vi, bomo mi trije to zrihtali ...

TAJNICA: Lahko bi ga rešili. Morali bi mu pomagat. Pa ste ga pustili ... in raje kar naprej ... kar naprej ... v nedogled ...

PRESEDNIK: Tej ženski ni pomoči. Naj naklada, dajva ga midva potem sama ... takole. Zdaj pa naj pristopijo člani komisije in si ga ogledajo. Potem gre še to v zapisnik in smo končali.

DR. PEDLBUŠ: Dajmo to končat. Procedura je procedura.

Pristopijo.

DR. PEDLBUŠ: Ja ... ni dvoma.

KOZINSKI: Ne diha več. Priznam. Žal.

KOMOBRAN: Fertik je. Podpišem, predsednik.

PAVLOVA: Ne razumem. (*Tišina.*) Mrtev je. (*Tišina.*) Ne razumem.

PRESEDNIK: Tisto srednje dajte v zapisnik. Hvala vsem za udeležbo. Pa ne držite se tako ... brez smisla. Saj mi je žal zanj ... ampak če je on mrtev, smo mi živi, a ne. To je pa tudi nekaj. (*Tišina.*) Kaj me gledate? A mogoče nismo? A mogoče nisem? (*Tajnici:*) Čutim vas na vodi.

TAJNICA: Zelo splošno. Še mrtev izgleda bolj živ, kot vi.

Tišina.

PRESEDNIK: Gospod referent, je treba še kaj?

REFERENT: Spomnili ste me. Še tole. Da ne bo slučajno kakšne zmede.

Iz žepa potegne identifikacijsko tablico. Sezujе Pacientu čevelj in mu jo obesi na palec. Pokrije ga z rjuho. Člani komisije zapustijo prostor.

Vinko Möderndorfer

Tri ženske

Igra

OSEBE:

SILVA, *najstarejša*

BARBARA, *malo mlajša*

SUZANA, *najmlajša*

PRIJAZEN ŽENSKI GLAS

ZELO NERODEN STAREJŠI MOŠKI GLAS

PRIJAZEN MOŠKI GLAS, SKORAJ ŽENSKI

MLAJŠI MOŠKI GLAS

NEPRIJAZEN MOŠKI GLAS

Letni časi se menjavajo, ne da bi to sploh kdo opazil.

Super mega trgovinski center.

Pod veliko stekleno kupolo. Vsenakrog ulice s trgovinami z znanimi blagovnimi znamkami. Neonski napisi. Vsepovsod marmor, steklo in medenina.

Na sredi kavarna. Mizice tudi na prehodih med trgovinami.

POLETJE

Dve ženski za mizico. Precej elegantni. Pa ne pretirano. Zadnji ostanki srednjega razreda. Pijeta. Ena iz visokega kozarca, druga iz kavne skodelice. Okoli njiju paketi in vrečke. Ženski sta nakupovali.

Gong.

PRIJAZEN ŽENSKI GLAS: Spoštovani kupci, še nekaj minut in mega trgovinski center Orion bo za nocoj zaprl svoja vrata. Jutri pa bomo z vami spet že od osme ure naprej – v trgovinskem centru, kjer vaše sanje postanejo resničnost! Jutrišnja velika poletna znižanja na oddelkih: Stefanel, Zara, Armani, Bally, Slowatch, Roberto Cavalli, Pilgrim, D&G, Diesel, Canali, Fendi, Lagerfeld, Donna Karan ... Tudi do šestdeset odstotkov ceneje. Ne zamudite! Najcenejše to poletje! Še izdelek jutrišnjega dne: oglje za žar po najnižji ceni: 2 evra 99 centov za deset kilogramov, vendar samo do desete ure. Ne pozabite, v sezoni žara smo! Prav tako vas opozarjamo na veliko znižanje na oddelku za kampiranje. Šotori, blazine, ribiška oprema ... Vse za poletje. Zapomnite si: Poletja še ni konec. Poletje še kar traja. Kopalke vseh vrst vam nudimo tudi v novo odprti trgovini Lylo. Kopalke Lylo nosijo zvezdniki Jarry Garcia, Antonio Banderas, Alicia Witt, Mel Gibson, Madonna – in morda tudi *vi*. Hvala za nakupe in lep in prijeten poletni večer še naprej.

Gong.

BARBARA: Misliš, da bo prišla?

SILVA: Ne.

BARBARA: Zakaj ne?

SILVA: Stari babi.

BARBARA: Ni tako hudo.

SILVA: Prestari sva zanjo.

BARBARA: Zanimava jo.

SILVA: Ne.

BARBARA: Prišla bo. Priskakljala kot srnica pred lovca.

SILVA: Ne.

BARBARA: Staviš?

SILVA: Ne.

BARBARA: Jaz pravim, da bo prišla. Ti pa, da ne. Prav?

SILVA: Ne.

BARBARA: Za modrček Christian Lacroix?

Silva malo pomisli.

SILVA: Ne.

BARBARA: Daj no! Za hec. Ne bit takšna pička!

SILVA: Ne.

BARBARA: Joj, si dolgočasna! *Ne, ne, ne ...* Vem, da bo prišla.

Barbara se zagleda nekam v globino.

BARBARA (*vznemirjeno*): Vidim jo! Že gleda, že išče ... Zdaj je pogledala sem. (*Silvi:*) Stran glej, stran glej!

Silva srkne iz visokega kozarca.

BARBARA: Morava biti nezainteresirani. Kot da naju ne zanima. Ne gledat tja, lepo te prosim ...

SILVA: Vedno zgubim.

BARBARA: Ustrašila se naju bo. Plašna je.

SILVA: Zato nikoli ne stavim.

BARBARA (*šepeta*): Poglej, kot da ne gledaš.

SILVA: Kako se pa to dela?

BARBARA: Skloniš se, kot da gledaš v vrečke ob nogah, kaj si kupila in če ti je všeč ... In potem, nazaj grede, ko se vzravnaš, pogledaš v njeno smer, nezainteresirano, kot da nič ne gledaš, kot da te sploh ne zanima.

Silva naredi tako.

SILVA: A sem v redu?

BARBARA: Ne zajebavat. Kje je?

SILVA: Nazaj je šla. Za vogal. K šanku.

BARBARA (*razočarano*): Ti si kriva! Opazila je, da jo opazujeva.

SILVA: Saj vem. Zgubila sem.

BARBARA: Sploh nisva šli stavit. Poleg tega ni prišla. Zmagala bi.

SILVA: Pa sem vseeno zgubila.

BARBARA: Kdor ne stavi, izgubi že po difoltu.

Barbara srkne iz kavne skodelice.

Silva spije iz kozarca.

BARBARA: Koliko misliš, da jih ima?

SILVA: Še enega bom.

Silva pokliče v ozadje.

SILVA: Natakark!

BARBARA: Manj kot trideset, bi rekla.

SILVA: Ni ga, kurca mozoljastega.

BARBARA: Zgleda pa, kot da jih še nima dvajset.

SILVA: Tu mu vsak dan puščava težke denarje, on pa naju ne jebe. *(Kliče:)*
Gospod natakark! Halo!

BARBARA: Lepa ritka. Joškice ravno prav velike. Name me spominja,
ko sem končala gimnazijo.

SILVA: Samokritičnost nikoli ni bila tvoja dodana vrednost.

BARBARA *(spakljivo)*: Gospa sodnica, preveč ste strogi danes!

SILVA: In žejna. *(Kliče:)* Natakark!!

BARBARA: Ne bo prišla. Škoda, da nisi stavila. Dobila bi.

SILVA: Že vse življenje zgubljam ali pa se narobe odločam.

BARBARA: Jaz pa že vse življenje dobivam in se vedno prav odločam.
Pa vseeno vsak dan posedam tu.

Srkne iz skodelice.

BARBARA: Kaj si kupila?

SILVA: Torbico.

BARBARA: Tisto od včeraj?

SILVA: Ne. To od danes. Tisto od včeraj sem kupila včeraj.

BARBARA: Kdaj?

SILVA: Ko sva se poslovili, sem se premislila in se vrnila. Na prvem odcepu z avtoceste dol, pa spet sem.

BARBARA: Zakaj me nisi poklicala? Bi ti delala družbo.

SILVA: Ti si bila takrat že doma. Pri svoji ljubki družinici.

BARBARA: Zoprna si.

SILVA: In žejna. (*Zakliče:*) Natarar!!

Od zadaj pristopi Suzana.

SUZANA: Oprostite ...

Ženski se razveselita.

BARBARA: Pa ste le prišli! Končno!

SUZANA: Oprostite, na moji mizi ... Sladkor ...

SILVA: Še sreča, da nisem stavila.

SUZANA: Lahko sladkor? Na moji mizi ni nobenega. Natararja pa tudi ni več ...

BARBARA: Sedite.

SILVA: Izgubila bi.

SUZANA: Tam imam kavo in svoje reči ... Samo sladkor bi ...

SILVA: Že ves teden vas čakava.

Barbara vstane.

BARBARA: Bom prinesla vašo kavo in vaše vrečke.

SUZANA: Saj lahko sama.

BARBARA: Imam mlade noge.

SILVA (*hudobčkano pripomni*): Za razliko od ostalega telesa.

BARBARA (*Silvi, skoraj ljubko*): Prasica.

Barbara odhiti po Suzanino skodelico in vrečke ter izgine za vogalom na drug konec kavarne.

SUZANA: Saj ne bi bilo treba.

SILVA: Kar ni treba, se mora.

SUZANA: Lahko bi šla sama iskat. Res.

SILVA: Ste srečni?

SUZANA: Kako? Mislite zdaj?

SILVA: Ljudje, ki redno, vsak dan, prihajajo v nakupovalni center, so st odstotno srečni. Na primer jaz.

SUZANA: Blizu sem.

SILVA: Jaz tudi. Pol urice po avtocesti, pa sem tu.

SUZANA: Videla sem vas. V trgovini. Torbice.

SILVA: Sem jo kar kupila.

SUZANA: Mi je bila zelo všeč.

SILVA: Zadnja.

SUZANA: Ves teden sem jo hodila gledat.

Barbara se vrne s skodelico in Suzaninimi nakupovalnimi vrečkami.

BARBARA: Vaša kavica! Pa te vrečke ... Prada, Stefanel, Lagerfeld ...
Dobri nakupi, dobri nakupi! Pohvaljena!

SUZANA: Ugodni nakupi. Malenkosti. Poletno znižanje. Sedemdeset procentov. Hvala. Res bi lahko sama prinesla ...

SILVA: Zdaj niste več sami. Sedite.

Suzana sede. Barbara sede. Silva sedi.

Malo se gledajo.

SUZANA: Je pa čudno, da ni več sladkornic na mizicah.

BARBARA: Je že skoraj devet. Ob devetih pa zapirajo.

SILVA: Mulc mozoljast že pol ure prej pospravi mize. Evo ga. Tamle gre ... (*Kliče v ozadje:*) Natakak! Gospod natakak!!

Silva pomaha v ozadje.

SILVA: Gospod natakak! A lahko še enkrat ...

BARBARA: Razen ob petkih, ko je večja gužva, takrat zdrži do devetih.

SILVA (*ogorčeno*): A si videla, a si ti to videla?! Nazaj mi je pomahal, se zasmeljal, pokazal svoje belo zobovje in odšel.

BARBARA: To pa za to, ker vedno vnaprej plačaš. Če bi plačala šele na koncu, bi zdaj zelo prijazno priskakljala k nama.

SILVA: Če pa nisem vedela, da bom še žejna.

BARBARA (*Silvi pokroviteljsko*): Dovolj imaš za danes.

SUZANA: Saj je prijazen fant.

SILVA: In luštkan.

BARBARA: Črnolas Tom Cruise v najstniških letih.

SUZANA: Zelo je vljuden.

SILVA: Do vas ja, ker ste mladi. Do naju je pa kot ena svinja.

BARBARA: Pa saj je tudi do naju prijazen.

SILVA: Kadar mu dava napitnino, sicer je pa svinja.

BARBARA: Prestrašili jo bova.

SILVA: Koga?

BARBARA: Najino novo prijateljico.

SUZANA: Ne. Vse je v redu. Kavoj spijem in ...

Barbara ponudi roko Suzani.

BARBARA: Barbara.

SUZANA: Suzana.

BARBARA: Me veseli.

SUZANA: Mene tudi.

SILVA: Jaz sem pa iz drugega vica. Silva.

Se rokujeta.

SUZANA: Me veseli. Suzana.

SILVA: Ste razumeli, kaj sem rekla? Iz drugega vica?

SUZANA (*zmedena*): Pravzaprav ... Ne.

SILVA: Zakaj pa potem ne vprašate, če ne razumete?

BARBARA (*prijazno šepne Silvi*): Silva, takoj nehaj!

Barbara se obrne k Suzani in jo prime za roke.

BARBARA: Suzi ... Saj vam lahko rečem Suzi?

SUZANA: Ja, seveda. Tako so me nazadnje klicali ... mislim, da na maturantskem.

SILVA: Se pravi, še pred tremi tedni, kaj?

SUZANA: O, zelo ste prijazni. Ampak od moje mature bo pa že ... skoraj deset let.

BARBARA: Suzi, res dobro zgledate!

SUZANA: Hvala.

BARBARA: Name me spominjate, ko sem bila še v gimnaziji.

SILVA: Lepa ritka, joške ravno prav velike.

SUZANA (*zmedena*): Prosim?

BARBARA (*Suzani*): Ne je poslušat!

SILVA: Silva sem. Sem povedala. Brez smisla za humor. Iz drugega vica. Čisto navadna Silva. Nobenih okrajšav, nobenih ljubkovalnih ponostavitev. Kako naj bi mi rekli ljubkovalno? *Slivčika* mogoče?

BARBARA (*Suzani*): Meni pa rečejo Barbi. Tudi ti mi lahko tako rečeš. Se tikamo?

SUZANA: Ja, seveda. Barbi!

SILVA: Jaz pa sem samo Silva. Vedve pašeta skupaj. Barbara in Suzana. Barbi in Suzi. Fantje iz *vajine generacije* so pa kaj... Andraži, Matjaži, Aljaži?

BARBARA (*Silvi*): Ne ti meni *vajina generacija*, sem kar malo starejša. Koliko si ti, Suzi?

SUZANA: Skoraj trideset. Devetindvajset.

SILVA: Če bi pohitela, bi vama lahko bila mama.

BARBARA: Zame bi morala začeti že pri dvanajstih.

SILVA: Kdo pravi, da nisem?

BARBARA: Bla, bla, bla.

SILVA: Seveda nisem, ko pa so fantje iz moje generacije bili zarukani Jožeti, Poldeti, Janezi, Marjani. Jaz pa Silva. Mogoče mi je moj Milan kdaj rekel *Silviček*. Ljubkovalno. Pa je pri tem vedno zar-del. Ja, Silva sem. Če me hočeta, me lahko imata.

BARBARA (*Suzani*): Ni vedno takšna. Včasih je celo prijazna.

SILVA: Čeprav *Silva* po latinsko pomeni *gozd*. Nobel, a ne? Ampak, kdo danes še sploh ve, kaj je to latinščina. Vsi se spomnijo najprej na *slivo*. Silva, kot varianta slive. Češplje. Suha češplja. To sem jaz.

BARBARA (*Suzani*): Ne grize. Samo laja.

SILVA: In ne bo prišel nazaj. Šel je, za vedno.

SUZANA: Očitno je za danes zaprl.

BARBARA: O kom vedve to?

SUZANA: Natakarkar.

SILVA: Mozoljast in aroganten.

SUZANA: Saj je simpatičen.

SILVA: Sem se že odločila. Jutri mu ne bom dala.

BARBARA: Jaz tudi ne.

SUZANA: Kaj ... ?

BARBARA: Napitnine.

SILVA: Kaj si pa ti mislila, da mu ne bova dali, ha?

SUZANA (*se nasmehne v zadregi*): Nič. Ne ... ne ...

SILVA (*skoraj ljubkovalno*): Packa mala!

BARBARA (*Suzani*): Malo je spila. Ne smeš ji zamerit.

SILVA: Tudi če bi mu medve hoteli dat, ne bi vzel.

BARBARA: Samo napitnino. To pa!

SUZANA: Morala bom domov. Mož me čaka.

BARBARA: Sva te prestrašili?

SUZANA: Ne ... Ne ...

SILVA: Zakaj ne poveš po resnici? *Čarovnici stari namigušasti, nočem vaju več videt!* Je tako?

SUZANA: Že večkrat sem vaju videla. Že večkrat sem vaju hotela ...

SILVA (*jo prekine*): Kaj? Poslat v muzej?

BARBARA: *Spoznat*, Silva, spoznat naju je hotela.

SUZANA: Ja, spoznat ...

SILVA: Sem razumela.

SUZANA: In danes, ko sem vas videla v trgovini ...

SILVA: A se ne tikamo več?

SUZANA: Ko *si* kupovala torbico ...

BARBARA: Jaz sem bila pa medtem pri pedikerju. Eno mlado kozo anoreksično imajo. Pojma nima. Skoraj mi je noht dol potegnila.

SUZANA: Sem *ti* pokimala. Pa me najbrž nisi opazila.

Silva pobere vrečko, ki jo ima ob nogah, iz nje potegne elegantno usnjeno torbico in jo postavi na mizo pred Suzano.

SILVA: Na! Šenkam ti jo.

SUZANA (*presenečeno*): Ne. Tega pa ne morem ...

SILVA: Všeč ti je bila, saj vem. Pa sem te prehitela. Nalašč sem te. In videla sem, da si mi pokimala. Grem zdaj.

Silva vstane.

SILVA: Ta mozoljastega itak ne bo nazaj.

SUZANA: Ne, res ne morem. Takšno drago darilo! Pa saj smo se komaj spoznale.

Silva odhaja. Tudi Barbara pobere svoje vrečke.

BARBARA: Če ne boš vzela, bo gospa sodnica popizdila. Vzemi jo kot odškodnino.

SUZANA: Za kaj?

BARBARA: Za vse, kar je neprijaznega rekla. In kar še bo. Za naprej in za nazaj. Se vidimo, Suzi.

Jo poljubi na lica in odide.

Suzana si ogleduje torbico.

SUZANA: Ampak takšne torbice si jaz ne morem privoščiti.

Ju že ni več.

Suzana z novo torbico obsedi sama za mizico.

Luči se pogašajo. Samo neonski napisi žarijo v mraku.

Tišina praznega trgovinskega centra.

Zvočniki zoprno zapiskajo in zatulijo.

ZELO NERODEN STAREJŠI MOŠKI GLAS: Halo, halo!! Zapiramo, zapiramo! Odprta so samo še severna vrata. Kupce naprošamo, da takoj zapustijo trgovinski center. Če bomo koga zalotili na stranišču, pod stopnicami, v kakšni kabini za preoblačenje ali kje drugje, ga bomo obravnavali po pravilih varnostne službe. Ja. In poklicali policijo. Toliko ... na znanje. Prijavili. Ja. Naznanili.

MLAJŠI MOŠKI GLAS: Nehaj! Zapri to ...

ZELO NERODEN STAREJŠI MOŠKI GLAS: Pa kaj, če je treba ...

MLAJŠI MOŠKI GLAS: Ugasni, ugasni ...

Škrtanje zvočnikov.

Zoprn, predirljiv pisk, ki gre do kosti.

JESEN

Kavarna v trgovinskem centru.

Suzana sedi. Okoli nje vrečke. Pred njo skodelica kave. Čaka, gleda okoli. Nikogar več ni. Mizice pospravljene. Trgovinski center tik pred zaprtjem.

Še nekaj časa čaka. Potem vstane in se pripravlja, da bo odšla, ko se pojavita Barbara in Silva. Zelo sta glasni. V rokah imata vse polno nakupovalnih vrečk.

BARBARA: Nora si! Totalno si zmešana!

SILVA: Zakaj? Rekla je, da je znižanje. Jaz pa sem ji rekla, da ni. Da sem jo prejšnji teden gledala, ko ni bilo znižanja, pa je bila cena ista kot danes, ko je znižanje.

BARBARA: Ni ti je bilo treba razrezat na drobne koščke.

SILVA: S svojo lastnino lahko delam, kar hočem.

BARBARA: Bilo je zelo agresivno.

SILVA (*trmasto*): Zelo agresivno je bilo to, da mi je hotela prodat znižanje, ki ga ni bilo.

BARBARA (*kar precej nervozna*): Vsepovsod so nalepljeni plakati: ZNIŽANJEEEEEE! VELIKO JESENSKO ZNIŽANJEEEEEE!

SILVA: Lahko me nategujejo, to dopuščam, to je takšen sistem, sodelujemo v njem, ampak *jaz* moram pri tem uživati. Razumeš? Pristati moram na nateg. Vem, da me nategujejo, da ni znižanja, ampak vseeno plačam, ker tako sama hočem! Če pa mi ne dajo tega zadovoljstva, če se pretvarjajo, da je znižanje čista resnica, potem pač popizdim.

BARBARA: Ne razumem. V vsakem primeru plačaš ceno, ki jo hočejo. V čem je sploh problem?

SILVA: Hočem, da mi priznajo! Hočem, da mi pomežiknejo in rečejo: *V resnici smo vas nategnili*. In jaz se nasmehnem in velikodušno plačam znižanje, ki ga ni. Ne pa, da tajijo, da lažejo, da me imajo za butasto. Tega ne prenesem.

BARBARA: Naslednjič te ne bojo spustili v trgovino.

SUZANA (*plaho*): Zdravo!

BARBARA: Poklicali bojo varnostnike.

SILVA: Greš stavit? Da ne bojo.

BARBARA: Nikoli ne staviš.

SILVA: Kdo je to rekel?

BARBARA: Ker vedno izgubiš.

SUZANA (*si komaj upa*): Čakala sem vaju.

Barbara se razveseli tako močno, da se Suzana prestraši.

BARBARA: Suziiii! Ti tukaj?!

SILVA (*mirno*): Že od vsega začetka stoji tu.

Barbara se takoj loti Suzinih vrečk.

BARBARA: Kaj lepega si kupila?

SUZANA: Malenkosti. Velika jesenska razprodaja. Copate. Sicer jih že imam, ampak ne v tej barvi. Pa kopalni plašč. Moški. Angleški karo z rdečimi obrobami. Princ Harry nosi takega. Pa eno blazno lepo modro lučko, ki se vrtil in potem so vsepovsod po sobi modre zvezdice in medvedki.

BARBARA: Za otroško sobo?

SUZANA: Ja.

Silva se razgleduje po prazni kavarni.

SILVA: A džin tonika ni? Mislim ... Hočem rečt ... a mozoljastega natarja pa ni?

SUZANA: Zaprl je. Če bi vedela, da bosta prišli, bi naročila tudi za vaju.

BARBARA: Saj bi prišli, če Silva ne bi imela *napada*.

SUZANA: Mi je rekel, da se mu mudi, pa da vaju danes itak ne bo. Da včasih prideta, včasih pa ne.

BARBARA: Besnila. Ja, napad besnila se temu reče.

SILVA: Bila sem besna, res.

BARBARA: Pravzaprav je bilo že podobno fizičnemu napadu. In poškodovanju tuje lastnine.

SILVA: Torbico sem *najprej* kupila in šele *potem* razrezala. Se pravi, da sem razrezala *svojo* lastnino. Tisto o poškodovanju tuje lastnine torej odpade. Pa fizičen napad tudi odpade.

BRABARA: Suzi, to bi morala videt! Prodajalka, ena peroksidna punca približno tvojih let, je popolnoma prebledela, ko ji je Silva s škarjami mahala pred nosom. Če to ni bil napad!

SILVA: Ne, ni bil. Bom razložila. Ampak najprej sedimo.

SUZANA: Zaprto je. Nihče nas ne bo postregel.

SILVA: Posedimo pa lahko vseeno. Saj smo stalne.

Ženske sedejo, razložijo vrečke okoli svojih nog.

Oddahnejo si.

Čez čas Silva s široko gesto pokaže na prostor, kjer stojijo prazne kavarniške mizice s stolčki.

SILVA: Vidiš to?

SUZANA: Ja.

SILVA: Vpraša se: *Kaj?*

SUZANA: Prosim?

BARBARA (*naveličano odgovori namesto Suzane*): Kaj?

SILVA: *Ona naj vpraša! Z njo se pogovarjam!*

BARBARA (*Suzani*): Vprašaj. Bo hitreje.

SUZANA: Kaj?

SILVA: Vse te stolčke in mizice. Vidiš?

SUZANA: Ja.

SILVA: Polovico od tega sva medve z Barbaro financirali. Pol stolov, pol mizic, pol steklenic za zamreženim šankom. Pet let ...

BARBARA: Deset.

SILVA: Deset let že hodiva sem, odkar so odprli ta trgovinski center, in pijeva kavo in džin tonik in baileys ...

BARBARA: Baileys, Original Irish Cream. V kavi.

SILVA: In kupujeva reči, ki jih ne rabiva.

BARBARA: No, pa tudi kaj lepega.

SILVA: Se udeležujeva vseh razprodaj, posebnih znižanj, specialnih ugodnosti, zbirava pike, pikice, zvezdice, izpolnjujeva obrazce,

pomerjava čevlje, obleke, barvno usklajujeva, nabirava lončke, skodelice, čistilna sredstva za mastne madeže, za barvila, za belo, za pisano ... Sem hodiva k frizerju, na pedikuro, na masažo. Ves prosti čas preživiva tu, celo v kino greva, sicer redko, ker vrtijo same otroške filme ...

BARBARA: Skrajšaj, skrajšaj.

SILVA (*se zelo razjezi*): In potem en kurc mozoljasti ne more počakat pet minut, da prideva na zasluženi džin tonik in kavo z baileysom.

BARBARA (*umirjeno*): En manjši red mora obstajati. Če ne bi bilo reda, če bi bilo vse *malo za šalo malo zares*, bi se vse sesulo. Ves svet. Vse bi propadlo! Si predstavljaš, da bi bil odpiralni in zapiralni čas poljuben. Če bi bil poljuben, bi medve domov prihajali poljubno *kdaj*.

SILVA: Doma imam enega, ki tako prihaja domov že vse življenje.

BARBARA: In otroci bi imeli večerjo *poljubno kdaj* ali pa nikoli.

SILVA: Ti se nimaš kaj pritoževati, tvoj poskrbi za vse.

BARBARA: Govorila sem na splošno. Moj Rok je zelo nestereotipen soprog in moški.

SILVA: No, kaj bomo, glede na to, da ničesar ne bomo. Kar je svojevrsten absurd: V največjem nakupovalnem središču ne moreš ničesar kupiti. Res butasto!

BARBARA: Zapirajo. Vsak čas bodo začeli ugašati luči.

SUZANA: Jaz imam še malo kave.

BARBARA (*navdušeno plane*): A je baileys not?

SUZANA: Ne.

BARBARA: Moral bi biti. Izboljša okus.

SILVA: Lahko malo posedimo. Roke me boljo.

SUZANA (*končno pride do besede*): Mene tudi. Te vrečke ... Mislila sem, da nisem nič kupila, potem ti pa roke kar dol vleče.

SILVA: Roke me boljijo od rezanja torbice.

BARBARA (*Suzani*): V znak protesta, ker so jo nalagali ...

SILVA: Nategnili.

BARBARA: ... glede popusta, v kar jaz seveda nisem povsem prepričana ...

SILVA: Jaz pa sem, ker vsak teden kupim najmanj eno torbico in v to trgovino, ki je ena najdražjih, hodim že pet ...

BARBARA: Deset.

SILVA: ... deset let, zato vem vse cene na pamet. In ta ista torbica je pred VELIKIM JESENSKIM ZNIŽANJEEEEEM stala natanko toliko kot ob VELIKEM JESENSKEM ZNUŽANJUUUUUU! In ob njej je stal listek, kjer je pisalo, da je znižanaaaaaaaaaa. Pa ni bila znižanaaaaaaaaaa!

BARBARA (*mirno*): No, in potem je Silva torbico kupila ...

SILVA: Še prej sem povedala svoje tisti peroksidni smrkliji.

BARBARA: Ki ni nič kriva.

SILVA: Kriva je! Če se na kaj spoznam, se spoznam na krivdo.

BARBARA: Ni si ona izmislila goljufivega znižanja.

SILVA: Sodeluje v goljufiji. Torej je kriva. Če veš, da se goljufa, in potem celo zagovarjaš goljufijo, se delaš, da nisi nič videl, nič slišal, skratka, če sodeluješ pri vsem tem, si goljuf. In sledi kazen.

BARBARA (*se ironično zasmеji*): Samo televizijo odpreš, pa vidiš, da ni res. Goljufajo, kradejo, pa nikoli nič ne sledi. Poleg tega, draga

Silvi, vsi sodelujemo v sistemu. In sistem obstaja, ker v njem sodelujemo.

SILVA (*trmasto*): Kriva je in pika.

BARBARA: Uboga peroksidna trgovka je kriva! Vsi ostali so pa nedolžni. Bravo, Silvi, bravo!! Bom na hitro povedala, sicer se bo vse skupaj spremenilo v nadaljevanko. Torej... Najprej je Silva siroto ozmerjala. In to grdo. Punca pa se ni kar tako dala, kar ji štejem v dobro, iz nje še nekaj bo, če ji peroksid ne bo popolnoma razžrl možganov, no, in je uporno trdila, da ni ona odgovorna in tako dalje in tako dalje. Potem pa je Silva brez besed kupila torbico.

SILVA: Točno.

BARBARA: Mi jo potisnila v roke in rekla:

SILVA: *Tuki počaki. Pridem prec*, sem rekla.

BARBARA: Oddivjala je v sosednjo trgovino.

SILVA: Kozmetika. Müller.

BARBARA: Pa privihrala nazaj s škarjicami za nohte.

SILVA: Večjih niso imeli.

BARBARA: Ubogi pobeljeni prodajalki je nekaj časa z njimi mahala pred nosom. Videti je bilo, da ji bo iztaknila oči. Potem pa je s škarjicami za nohte pred celotnim osebjem in pred vsemi strankami razrezala torbico na drobne koščke... Kolikor se je pač dalo. Pri tem pa kričala: *Tu imate svoje znižanjeeee! Tu imate svoje znižanjeeee!*

SILVA (*mirno in ponosno*): Ni bil fizičen napad niti poskus fizičnega napada, ker so škarjice za nohte pač premalo podobne predmetu, s katerim bi človek lahko izvedel poskus fizičnega napada.

BARBARA: Punca je bila vseeno prestrašena. Nenadoma je bila peroksidna tudi v obraz.

SILVA: No, in to je vse. In od tega me zdaj bolijo roke. Usnje je bilo trdo.

BARBARA: Lahko se zgodi, da te ne bojo več spustili v trgovino.

SILVA: Pa kaj! Torbic imam najmanj petdeset. Tudi če se zdaj navlečem na čevlje, mi ne bi bilo prav nič žal. Njim pa bi prodaja torbic drastično padla.

BARBARA (*navdušena*): Joj, če se samo spomnim, eno obdobje sem bila nora na čevlje. V posteljo sem hodila z visokimi petami. Sem mislila, da bo kaj pomagalo.

SILVA: Jaz pa sem iz sobe za goste naredila sobo torbic. Police do stropa. In vsaka polička ima svojo lučko. Kot muzej.

BARBARA: Si predstavljaš, da te zdaj po tem škandalu ne spustijo več v trgovino?

SILVA: Njihova najboljša stranka sem. Zasvojenka s torbicami. Saj niso na glavo padli.

BARBARA: Res je. Oni so zaradi nas.

SILVA: Malo smo pa tudi mi zaradi njih.

BARBARA: Vzajemno se potrebujemo.

SILVA: V resnici si ne predstavljam, da bi bila doma.

BARBARA: Jaz tudi ne. Ko sem bila doma, sem imela bulimijo. Samo bruhalo sem. Jedla in bruhalo. Zdaj si pa nekaj lepega kupim, s prijateljico popijem nekaj kavic z baileysom, pa grem naprej.

SILVA: Ne morejo brez nas in mi ne brez njih. V resnici se ljubimo. Tako zelo, da smo pripravljeni na žrtve. Ne bi se čudila, če bi za kazen odpustili ta pobeljeno.

BARBARA: Odpustili jo bojo. Kupec ima vedno prav. Pa saj se bo znašla. Mlada je.

SILVA (*nenadoma Suzani*): Kako pa Chloe?

Suzana je še vedno precej zmedena od verbalnega plazu obeh žensk.

SUZANA: Prosim?

SILVA: Chloe Marcie?

SUZANA: Kdo?

SILVA: Torbica Chloe Marcie?

SUZANA: Joj! Ja. Res ... Predrago darilo. Morala bi ti ga vrnit.

SILVA: Če me misliš užalit ...

BARBARA: Pazi se, škarjice ima še vedno v torbici.

SILVA: Sicer nisem hudobna, ampak če me razjezijo ...

SUZANA: Jonu ni bilo všeč.

SILVA: Kdo hudiča pa je to?

BARBARA: A ni to kit?

SILVA: Ne, pač pa je bil Jon v kitovem trebuhu.

SUZANA: Moj mož. Ni mu bilo všeč, da si mi poklonila tako drago darilo.

SILVA: Kaj se pa Jon spozna na torbice!

BARBARA: Razen če so iz kitove kože.

Barbara in Silva se zasmejita.

BARBARA: Oprosti, Suzi, slaba šala.

SILVA: Oprosti, res.

Barbara zaupno prime Suzano za roko.

BARBARA: Vedet moraš nekaj, kar ti sicer nisva hoteli povedati.

SILVA: Nič bat, Chloe Marcie ni ponarejena, ni replika, prava je.

BARBARA: In od srca. Pravzaprav je najino skupno darilo.

SILVA: Zmenili sva se, da ti jo bova kupili.

SUZANA: Kako, saj se takrat še nismo poznale?!

BARBARA: Videvali sva te, kako prihajaš sem vsak dan, kako se spreha-
jaš po centru, gledaš izložbe, spiješ kavo ...

SILVA: Dve kavi.

BARBARA: Kupiš kakšno lepo reč. Včasih samo pomerjaš, včasih ves
teden isto obleko, iste čevlje.

SILVA: In na koncu kupiš. Ali pa tudi ne.

BARBARA: Rekli sva si: Sorodna duša! Spoznat jo morava!

SILVA: Torbica je bila spontana ideja. Ves teden si jo gledala.

BARBARA: Zdelo se nama je, da je boš vesela.

SUZANA (*zmedena*): Ja ... Hvala. Sem vesela. Zelo. Še nikoli nisem
dobila tako dragega darila. In to na tak način.

BARBARA: Najprej je treba prijateljstvo videt, potem se je treba zanj
potruditi, in na koncu ga je treba negovat.

SUZANA: Lepo povedano.

BARBARA: Guardian.

SUZANA: Z veseljem jo bom nosila. Jon je samo ... Hotel je vedet ...

SILVA: Kaj?

SUZANA: *Zakaj* sta mi jo poklonili? Ni mogel razumet, da v današnjem času lahko dobiš dragoceno stvar zastonj in kar tako. Hotel je vedet, kaj je *zadaj*. Takrat me je mučil ves večer in zjutraj je bil prvi stavek: *Od kod torbica? Kdo ti jo je dal? Zakaj ti jo je dal? Kako mu boš povrnila?* Takšne neumnosti. Je trajalo do konca poletja.

SILVA: Tečnež.

SUZANA: Ne, Jon je ... Krasen človek. Nekaj najlepšega, kar se mi je zgodilo v življenju. Včasih je ... ne vem, kako bi rekla ...

BARBARA: Ljubosumen ko hudič.

SUZANA: To je ljubezen.

BARBARA: Moj ni nikoli ljubosumen. Žal.

SILVA (*Suzi*): Ne zaupa ti.

SUZANA: Ne, ni to. Zaupa mi, samo ne zaupa svetu. Hoče me očuvat. Skrbi ga zame, da se mi ne bi kaj hudega zgodilo. Preprosto ne verjame, da lahko nekdo komu nekaj pokloni, in to brez skritih namenov. *Enostavno ne živimo v takšnem svetu*, pravi. *Ljudje si poklanjajo darila, ki jih je potem treba drago plačati*, je prepričan. Zelo je občutljiv. Še posebej zadnje čase. Imela sva težko obdobje ...

BARBARA: Misli, da ti je torbico poklonil moški.

SUZANA: Ja.

Ženske se nekaj časa gledajo.

SILVA: Spila bi nekaj, ampak ni tistega mozoljastega mulca!

BARBARA: Imam idejo. Pametna telefonija! Genialna iznajdba trgovčičev, ki so se odločili, da bodo mastno služili celo s komunikacijo med nami. Praktično smo non stop priključeni na njihove bančne račune. No, in zdaj bomo njihovo iznajdbo izkoristile ...

Barbara potegne iz torbice pametni telefon.

BARBARA: Posnele bomo izjavo o dobronamernosti darila. In tvoj Jon bo videl, da vmes ni nobenega moškega. Se strinjaš?

SUZANA: Zdaj je že mimo.

SILVA: Kaj pa, če bo mislil, da sva samo njen alibi?

BARBARA (*Suzani*): Suzi, imaš?

Tudi Suzana povleče iz torbice pametni telefon.

SUZANA: Res ni treba.

BARBARA: Snemaj! Doma mu pa pokaži.

SILVA: Tisto, kar hočejo verjet, vedno verjamejo, pa če jim tisočkrat dokažemo nasprotno.

Suzana si pripravi telefon.

SUZANA: Prav. Če bo še težil ...

BARBARA: Dajmo. Akcija!

Suzana nastavi aparat.

SUZANA: Snema se.

SILVA (*zmedena*): Kaj?

BARBARA (*šepne Silvi*): Daj, no! Začni!

SILVA: Kam naj gledam?

BARBARA: Glej, kot da se slikaš.

SILVA: A naj kar začnem? Kaj pa ...?

BARBARA: Joj, bom jaz. (*Glasno:*) Zdravo Jon! (*Pomaha.*) Helou!!
Medve sva frendici od tvoje Suzane. (*Šepne Silvi:*) Zdaj pa ti.

SILVA: Ja. Frendici ... Se dobivamo v trgovinskem centru, kjer naše sanje postanejo resničnost.

BARBARA (*jo prekine*): In sva ji poklonili torbico.

SILVA: Kar tako. Zastonj sva ji jo poklonili. Ker je fejšt punca.

BARBARA: Ker je taka kot medve.

SILVA: Torbico sva ji zastonj poklonili v znak prijateljstva, ker nas zanimajo iste reči. Nakupovanje pa to. Čeprav sem danes eno torbico raztrančirala s škarjicami ... V znak protesta. Poglej!

Silva potegne iz vrečke kar precej razmesarjeno usnjeno torbico.

SILVA: So me mislili nategnit z velikim znižanjem, pa sem jim ...

BARBARA (*jo kar prekine*): Jon, adijo! Čao! (*Šepne Suzani:*) Nehaj snemat. Suzi! Je že konec.

Suzana neha snemati.

Silva in Barbara si oddahneta.

SILVA: Joj, kakšna sramota! Jasno je, da sva ji jo poklonili zastonj, če nekaj pokloniš, je to zastonj že po definiciji. Same neumnosti sem govorila. Pa še s to raztrančirano torbico sem ga usrala. A lahko še enkrat?

SUZANA: Saj je v redu. Mogoče mu sploh ne bom pokazala.

BARBARA: In moja frizura! Mislil si bo, da imaš za prijateljici dve zamenarjeni čarovnici.

SILVA (*se razburi*): Kriv je pa mozoljar! Če ne bi tako hitro zaprl in pobegnil, bi dobila svoj gin tonik in bi bila super. Pred kamero je treba nekaj spit. Vsi veliki igralci so nekaj spili, Brando, pa Taylorka, pa Burton, zato so potem bili tako dobri. Kaj mi dela smrkavec mozoljast! Baraba prekleta! Mulc frdaman!

BARBARA (*vdano*): Ah! Zdaj je, kar je. Kar sem dala, ne vzamem nazaj. Mislim na izjavo. Sicer bi v življenju marsikaj vzela nazaj. Dvakrat bi vzela nazaj. Ne, trikrat. No, dajmo raje o čem drugem... Suzi, kaj si kupila? Jaz sem samo drobnarije za kuhinjo, nekaj, kar je poceni, pa sploh ne rabim. Logično, a ne? Ti pa si kupila lepo vrtečo lučko, si rekla. Z zvezdicami in medvedki. Kaj imaš? Fantka, punčko?

SILVA: Fantka. Daj malo logike vklopi! Rekla je, da je lučka modra. Modra za fantke, roza za punčke.

SUZANA (*zelo resno*): Nimam otroka. Nimava ga še. Mislim... Kupila ga bova. Fantka. Rada bi ga kupila, ampak v tem trgovinskem centru še ni takšne trgovine.

Silva in Barbara otrpneti.

Suzana čez čas resno nadaljuje.

SUZANA: Sem spraševala. Spodaj na informacijah. So rekli: *Gospodična, tega oddelka še ni. Mogoče kje drugje, na Dunaju, smo slišali, v Parizu. Pri nas pa še ne. Ampak delamo na tem. Ker želje strank so za nas zakon. Prav, sem rekla, bom pa počakala. Mislite, sem še rekla, da moram rezervirat, vnaprej plačat, položiti kavcijo, ker jaz sem resen kupec. So rekli, da ne. Da pa naj vsake toliko vprašam, ker res delajo na takšnem oddelku. In naslov naj jim pustim, da mi bojo lahko pošiljali kataloge tudi še za druge reči, za vse, kar spada k otroku. Da bom imela popust, da ga pravzaprav že zdaj imam, avtomatično, ker se resno zanimam... So rekli.*

Ženske se nekaj časa gledajo. Barbara in Silva sta rahlo zmedeni, ne vesta točno, pri čem sta... Je to samo šala, dovtip ali gre za resno razmišljanje?

BARBARA: Jaz imam dva. Oba ti prodam.

SILVA: Jaz ti svojo hčerko šenkam.

BARBARA: Jaz ti svoja dva tudi šenkam. Mogoče če mi daš nekaj simbolnega. Kaj vem, tako kot delajo to z velikimi podjetji: En evro, pa sta tvoja! Toliko, da mi ne bo mogel noben očitati, da sem ju dala zastonj.

Suzana zelo resno nadaljuje.

SUZANA: Rada bi majhnega, dišečega, takšnega, da bi skupaj z njim rasla, še enkrat shodila, se učila črke, šla v šolo... Rada bi dojenčka.

BARBARA: Hči je dvajset. Sin pa dvaindvajset. In evo, že nista več tržno zanimiva! Niti prodati ju ne morem več.

SILVA: Moja hči je tudi že stara baba. Suzi, lahko pa ti poklonim vnuka. Pet let je star. Ali pa mogoče osem? Se mi zdi, da je pred leti šel v prvi razred.

BARBARA: Silva, najini otroci so že *pasé*. Izven mode. Kar sprijazniva se: Niti šenkat jih več ne moreva. Joj, kako bi zdaj eno dvakrat oplemeniteno kavo!

Suzana mirno nadaljuje.

SUZANA: Z Jonom sva skupaj... Skupaj sva še iz gimnazije. In potem še isti faks. Dokler nisem obupala... Mislím s študijem. Z diplomó. Na začetku sem jemala tabletké. Najprej diploma, potem otroci, sem si rekla. Potem pa sem ugotovila, da to ni zame. Da nič, kar je v zvezi s knjigami, ni zame. Nehala sem jemati tabletké in pustila faks. Mati bom, sem sklenila, dobra žena in gospodinja. To bo moja prihodnost. To bo moja ambicija. Ne kaj velikega, ne

šest otrok, bolj klasika, standard, povprečje, dva otroka, fantek, punčka, dve leti razmika. Pred osmimi leti sem nehala s faksom in s tabletkami. Osem let! Osem let že poskušava. Pa saj je šlo. Dvakrat. Trikrat. Dvakrat še kar, tretjič zelo hudo. Dvakrat je kar zakrvavelo. Zgodaj, v drugem mesecu. Najprej črna kri, potem rdeča, svetlo rdeča. Splavila sem, ko sem šla na stranišče. Drugič tudi. Malo drugače, bolj travmatično, pa vseeno z lahkoto. Nobene bolečine. Samo zjutraj sem se zbudila in sem mislila, da sem spet otrok ... Preden sem se zbudila, se mi je sanjalo, da sem majhna punčka. In da sem se polulala. In je vse okoli mene mokro. Kot otrok sem dolgo lulala v posteljo. Ne vem, zakaj. Mislim, oče in mama sta se ločila, ko sem imela štiri leta. Jaz se ne bom nikoli ločila. Psihologinja je rekla mami, da je najbrž zaradi tega. Še ko sem imela dvanajst let, mi je včasih ušlo ... In tako sem bila prepričana, da še malo sanjam, da sem otrok in da se je zgodila nesreča. Pa je bilo krvavo. Vse je bilo krvavo. Kri me je do konca predramila iz sanj. Odgrnila sem odejo. Jon je še spal. Bil je ogromen kontinent krvi. Kot zemljevid, kot celina, kot Evropa z Azijo. Ogromen kontinent krvavega madeža. Na robovih že malo posušenega, v središču še mokrega. In Jon je ležal na robu moje krvi. Ni vedel, ni čutil. Spal je. Kako ta moški lepo spi! Pokrčen, z rokami ob glavi, ves mehak v obraz. In sem zajokala. Na glas sem zajokala. Prebudila sem ga. Ni me mogel pomirit, tako zelo sem jokala.

Luči v trgovinskem centru počasi ugašajo.

SUZANA (*nadaljuje mirno in zbrano*): Ko se je zgodilo tretjič, niti jokala nisem več. Nisem mogla. Bolečina je bila prehuda. Notri, v meni, bolečina kot praznina, kot kamen praznine. Ne znam povedat. Jaz in knjige ne gremo skupaj. Tam, na koncu, pri Intersparu, je knjigarna. Grem včasih pogledat. Knjige o dojenčkih. Če imajo slike, jih listam. Ja, bilo je hudo. Tretjič. Zdaj je od tega že nekaj let. Ko bo spomladanska razprodaja, bo tri leta, kar sem zanosila tretjič in imela velik trebuh. Velik, skoraj do brade. Sedem mesecev in pol je bilo vse v redu. Bila sem srečna. Dotikala sem se trebuha in otrok se me je od znotraj dotikal nazaj. Opremila sem otroško sobo. Nisem se mogla premagat in sem vprašala, katerega spola je. Povedali so mi, da bo fantek. Svit sva mu dala ime ... Kupila sem mu pisalno mizico, pa šolsko torbico, pa kolo, pa lego kocke,

bila je ugodna ponudba, dva paketa za ceno enega, pa takšne majhne kavbojke in čeveljčke, bila so znižanja, razprodaje, ugodni nakupi, neumna bi bila, če ne bi izkoristila. Otroci itak tako hitro vse prerastejo ... Ko je nenadoma postal kamen. Moj trebuh je postal kamen. Trd kot skala. Dušil me je. Lezel je navzgor in mi jemal dih. Zdravnik je rekel, da se je obesil. Mali Svit se je obesil v meni. Popkovina okrog vratu. Dvakrat zavita. Jon je pobegnil. Kar šel je ven. Čakal me je v avtu, sploh ni hotel govoriti o tem, bil je užaljen, kot da sem jaz kriva. Se zgodi, je rekel zdravnik, kot v trgovini, eden od tisoč je pokvarjen, en televizor od tisoč, en sesalec od tisoč, ena mikrovalovka od tisoč, ena konzerva od tisoč, eni špageti od tisoč, en otrok od tisoč ... Imaš pač smolo, da ravno ti sežeš ponj ... In sem šla rodit mrtvega Svita. Dali so mi umetne popadke in sem rojevala. In je padel kamen ven. Obešen kamen. Tako. Zdaj čakam ... Vse ostalo sem že kupila, sobo opremila, igračke, lučke, oblekice. Vse. Po ugodnih cenah. Če imaš čas, če se ti ne mudi, potem kupiš ugodneje. Enostavno počakaš, da pridejo velika znižanja, velike jesenske razprodaje, opustitev programa, veliko zaprtje otroškega oddelka ...

Ženske sedijo.

Gledajo se.

Luči ugašajo. Nekje od daleč zaslišimo zvok zapiranja velikih vrat.

BARBARA (*tiho*): Mlada si še.

SILVA: Naredila bosta novega.

BARBARA: Še lepšega.

SILVA: Še bolj zdravega.

BARBARA: Danes je produkcija enormna. Ne samo predmetov, tudi ljudi.

SILVA: Jaz se res ne bi sekirala.

Suzana se nasmehne.

SUZANA: Ne morem več. Jona imam rada, ampak se mi gabi.

SILVA: O, to te pa razumem.

BARBARA (šepne): Silva!

SUZANA (z bolečo vztrajnostjo): Kupila bom! Vem, da bom! Ker če se vse prodaja, se lahko tudi vse kupi.

Ženske se gledajo.

SUZANA: Grem zdaj. Zapirajo. In Jon je najbrž že doma.

Suzana vstane, Barbara jo prime za roko.

BARBARA: Posedimo še malo.

Suzana sede nazaj.

Tudi Silva jo prime za roko.

Ženske z rokami sklenejo krog.

SILVA: Ja, posedimo še malo.

Ženske sedijo v tišini.

Ženske sedijo v tišini.

ZIMA

Kavarna v trgovinskem centru.

Na mizici dva visoka in polna kozarca ter tri skodelice za kavo.

Barbara sedi in lista kataloge. Okoli mizice zelo veliko nakupovalnih vrečk različnih blagovnih znamk.

Gong.

PRIJAZEN ŽENSKI GLAS: Dragi kupci, dobrodošli v nakupovalnem centru Orion, kjer vaše sanje postanejo resničnost!! V kletnih prostorih drugega hodnika vas tudi v zimskem času čaka presenečenje. Veliko znižanje v trgovini z živalmi ZOO STORY! Želve samo za evro. Piranhe za šest evrov kos. Če kupite dve, vam tretjo podarimo. Če pa jih kupite ducat, vam podarimo tudi mrežico za čiščenje. Že ves dan pa pred trgovino ZOO STORY poteka kulturni program. Malčki, ki so največji ljubitelji živali, imajo likovno delavnico. Pohitite! Vse živali na enem mestu. Po zelo ugodnih cenah!

Silva hiti med mizicami. Lovi ravnotežje z dvema polnima kozarcema in še z dvema skodelicama kave na pladnju. Vse skupaj postavi na mizo.

SILVA: Sem mu kar rekla: Še dva džin tonika in dve kavi z dvojnimi baileysom. Bom sama nesla in takoj plačam. Samo debelo je pogledal in rekel: *Saj lahko jaz postrežem, gospa.* Sem mislila, da ga bom kar usekala. Bi ga, če ne bi bil ves nagravnó mozoljast.

BARBARA: Bi prinesel, ja, enega, potem pa zaprl štacuno in šel.

SILVA: In sem prinesla zalogo!

BARBARA: A je z dvojnimi?

SILVA: Brez skrbi.

Ženski nagneta. Silva iz kozarca, Barbara iz skodelice.

Na mizici pred njima je zdaj kar nekaj kozarcev in skodelic.

SILVA: Zdaj se pa res dobro počutim! Varno. Gotovo. Kajti *gotovost* je vse. Vem, da nama pijače zagotovo ne bo zmanjkalo, tako da lahko v miru debatirava ...

BARBARA: ... kaj vse sva kupili.

SILVA: Ja. Ker danes sva dobro nabavljali. Za Suzi pa nisem nič prinesla.

BARBARA: Je rekla, da ne bo.

SILVA: Če si bo premislila in bo tisti smrkavi mozoljar medtem zaprl, ji jaz svojega džina ne bom dala.

BARBARA: Ji bom pa jaz svojo dvakrat oplemeniteno kavo. Danes je tako srečna, da kar žari!

SILVA: Je že kaj poceni in lepega kupila.

BARBARA: Sem pokukala v njene vrečke. Spet nekaj za otroka.

SILVA: Ko bi vedela, kar medve veva. Kako je to z otroki.

BARBARA: Saj so srčkani.

SILVA: Če ne bi tako hitro postali podobni ljudem.

BARBARA: Cinična si.

SILVA: Nisem. Danes pa res nisem! A veš, da sem prav dobre volje. Na mizi imava zalogo, pa nisem dobre volje samo zaradi tega ... Več lepih reči se mi je zgodilo. Opazila sem, da je odšel.

BARBARA: Milan?

SILVA: Ja. Že pred dnevi. Zjutraj sem našla listek. Včeraj sem ga videla zraven hladilnika, pa nisem imela očal. Potem sem pa pozabila.

BARBARA: Pa ja ni šel za vedno?

SILVA: Kje pa! Nimam te sreče! On pa ne jajc. Šel je spet na eno svojo pešpot. Se spomnim, da mi je spomladi, za veliko noč, govoril, da bo za božič nekam šel... Napol iskanje miru, napol iskanje smisla. Seveda po hotelih in gostilnicah in vinskih kletih. Do tja, mislim, da je nekje v Italiji ali pa v Rusiji, v eni zelo religiozni deželi, skratka, kjer imajo še pa še samostanov, no, do tja se zategneš z letalom, potem pa par kilometrov peš, da spet najdeš samega sebe in mogoče, če imaš srečo, srečaš na poti celo boga. Božične počitnice za tiste, ki imajo denar, izgubili pa so smisel. Če so sobe v samostanih zasedene, spiš v hotelih in se imaš blazno fino. Jaz bi crknila.

BARBARA: Kaj pa podjetje?

SILVA: Utečeno. Najbrž. Pojma nimam. Mi gladko dol visi.

Silva pije iz visokega kozarca.

BARBARA: A misliš, da si na teh potovanjih najde kakšno žensko?

Silva najprej obmolkne, potem pa se zelo sproščeno in od srca zasmеji.

SILVA: Si pa za hece! Pa tudi, če bi si jo. Dol mi visi.

Spet nagne in izprazni kozarec.

SILVA: Njemu pa tudi.

Obe se zasmеjita in pijeta naprej.

SILVA: Ni pa to edina lepa stvar, ki se mi je danes zgodila. Še ena je!

BARBARA: Pa ne, da so dobili čevlјčke Aleksander McQueen?

SILVA: Ne še. Sem na čakalni listi. Pomisli, ob desetih dopoldne, v službi...

BARBARA: Kaj se ti pa lahko v službi lepega zgodi!

SILVA: Deset petnajst je bila ura, moj prvi primer: Mlavec, osemindvajset let, črnolas, lep, zame mogoče prenizek, zate bi bil pa ravno prav ... no, dobili so ga, ko je vozil pijan, ne po glavni cesti, po lokalni, med eno kmetijo in drugo. Je prišel in rekel: *Gospa sodnica, smo imeli fantovščino, sem se oženil v soboto, in sem peljal fante. Samo petsto metrov sem jih peljal. Ja, sem rekla, z 2,4 promila alkohola v krvi in še vseh ostalih osem potnikov*, mimogrede, avto je registriran samo za pet, *je bilo totalno pijanih*, sem rekla, *tako so bili pijani, da so pobruhali policistko na terenu*. On pa me je otožno pogledal, kot da dela avdicijo za Kalimera, in rekel: *Gospa sodnica, poklicni šofer sem, Selitve, d. o. o., in rabim izpit*, je rekel, ne preveč grd ne preveč lep, sem že povedala, *res ga rabim, to je moj poklic. Nikoli nisem bil kaznovan, nikoli!* In je dal roko na srce. *Pa še oženil sem se. In srečen sem! Imam lepo, dobro ženo, noseča je, hišo gradim, vse je super, oproščam se, ne bom nikoli več, res, gospa sodnica! Do sedaj nisem nikoli vozil pijan, res, lahko mi verjamete, samo takrat sem, pa še cesta je lokalna, nihče ne vozi po njej.*

BARBARA: In si mu oprostila.

SILVA: Če ne bi rekel, da je srečen, bi mu. Vzela sem mu izpit in nabila najvišjo možno kazen, naj ga gre še enkrat delat! Srečen da je! Kadar moški reče, da je srečen, sta najmanj dve ženski nesrečni.

BARBARA: Saj ti tudi voziš, ko popiješ.

SILVA: Ja, po avtocesti. Od tu zdrsnem direkt na avtocesto, vklopim avtomatskega in potem čez pol ure zavijem dol, še enkrat zavijem in sem že pred hišo. Popolnoma varno. Imam vse preračunano. Na avtocesti ne ustavljajo, če pa bi me, se ne bi nikoli tako bedasto zagovarjala. Sovražim ljudi, ki trdijo, da so srečni.

BARBARA: Mogoče je res?

SILVA: Kaj je to sreča? Je to kaj oprijemljivega? Nekaj, kar vidiš, kar lahko izmeriš?

BARBARA: Občutek.

SILVA: Ne me fopat z občutki. Imela sem občutek. On je bil moj občutek. Moj mož. Milan. Pogovarjala sva se lahko o istih rečeh. Jaz pravnica, on ekonomist. Odličen intelektualni tandem. Gledališče, filharmonija, knjige, razstave, vprašanja o smislu časa in prostora; ko je tisti pohabljenec izdal knjigo *Zgodovina časa* ali nekaj podobnega, sva na večeru pravnikov blestela. Skupaj. Mislila sem, da je *on res to*. Potem pa je začel delat plastiko. Denar. Plastičen denar. *Silva*, je rekel, *ti se ukvarjaj s pravico, jaz se bom pa z denarjem. Tak čas je. Denar me zanima, ne pravica, še manj kultura.*

BARBARA: Zato pa si lahko vsak teden kupiš novo torbico, ki je potem sploh nikoli ne pelješ na sprehod.

Silva obmolkne. Užaljeno vstane, pograbi nov kozarec in ga izprazni. Potem se obrne in odide.

BARBARA (*ji je žal*): Silvi! Silvica! Kam?

Silva odgovori, ne da bi se obrnila.

SILVA: Na čik.

Barbara zavzdihne, srkne iz skodelice in se zatopi v brošure, ki jih ima pred sabo.

Suzana pride. Počasi in zasanjano vijuga med praznimi mizicami. Gleda nazaj, kjer je nekje za vogalom šank.

Gong.

PRIJAZEN ŽENSKI GLAS: Dragi kupci, trgovinski center za danes žal zapiramo. Jutri smo vam spet na razpolago že ob osmi uri. Naše čistilne službe bodo poskrbele, da bodo parkirišča tudi v zgodnjih jutranjih urah očiščena sveže zapadlega snega. Jutri vas čakajo velika predbožična znižanja na oddelkih Stefanel, Armani, Bally, Slowatch, Zara, Gucci, Canali, Tom Ford, Bottega Veneta... Posebno božično znižanje za vse vrste božičnih okraskov

največjih svetovnih oblikovalcev, Morana, Bella, Gildan, Carson. Izdelek jutrišnjega dne: hrenovke po najnižji ceni: 1 evro, 19 centov za ducat, vendar samo za tiste, ki zbirate pike naslednjih prodajalcev: Orion, Vse za dom, Dobra gospodinja, Rdeče zvezde. Še naprej vam želimo lep in romantičen zimski večer. Vaš trgovinski center Orion, kjer vaše sanje postanejo resničnost.

Suzana se usede na stol med svoje nakupovalne vrečke. Barbara jo nekaj časa gleda. Suzana se zadregasto nasmihla.

BARBARA: Huda potreba?

SUZANA: Kaj?

BARBARA: Dolgo te ni bilo iz veceja.

SUZANA: Sem še malo gledala izložbe.

Barbara gleda Suzano, ki se srečno smehlja.

BARBARA: Tale jopica Maxomorra ti blazno paše.

SUZANA: Sem vesela, da sta me prepričali. Poleti se spleča kupovat za zimo.

BARBARA: Pa tudi sicer lepo zgledaš. Si srečna?

SUZANA: Zelo. Lepe in poceni reči sem kupila.

BARBARA: Kaj praviš, da si gledala?

SUZANA: Kdaj?

BARBARA: Ko si prišla iz toaleta ... Rekla si, da si še malo gledala izložbe.

SUZANA: Ure. Kakšno slowachko bi mu kupila. Temno, kot je on temen ...

BARBARA: Res ga imaš rada.

SUZANA: In nima ure.

BARBARA: Šele po desetih letih si to opazila?

Silva se vrača. V rokah ima vžigalnik, ki ga uporabljamo za prižiganje plinskega štedilnika.

SILVA: Nikjer ne moreš več v miru kadit. Niti pred vrati. Celo mimoidoči te grdo gledajo. V tej državi maltretirajo kadilce. Na vsakem koraku.

SUZANA (*navdušeno*): Super vžigalnik!

SILVA: O! Si že nazaj!

BARBARA: Ure je gledala. Črne, kot je on črn.

SILVA: Sem mislila, da imaš svetlega.

BARBARA: Ne, zamešala si, *moj Rok* je svetel. Bil je. Zdaj je že krepko svetlo plešast.

SILVA: Jebiga! V mojem poklicu si vedno po svoje predstavljamo resnico.

Silva sede za mizico in takoj nagne iz visokega kozarca.

SILVA: Ja, tale vžigalnik sem spotoma kupila. *Gospa kadilka!* je kričala za mano trafikantka, *skoraj zastonj jih imamo*, in je mahala z njim kot z zastavico. In sem kupila, kaj pa sem mogla, če je pa skoraj zastonj. Sicer jih imam doma že šest. Vsakič, ko se vračam s čika, mi maha z enim. Vsakič v drugi barvi. Mi je prišlo na misel, da bi jih začela zbirat. Lepa kolekcija v različnih barvah. Modra, zelena, rumena, vijoličasta ... Nekaj moram počet z njimi, ker plinskega štedilnika pač nimam. Imam štedilnik na elektriko, skoraj sam peče in kuha, ima računalniške senzorčke, pa uro, pa budilke in signale ... Ampak ga imam samo za kavo kuhat. Pardon. Nič več. Zadnjič sem kupila avtomat za ekspreso. *Dolce gusto*.

Silva spet srkne.

Barbara odpre katalog in ga pokaže Suzani.

BARBARA: Nekaj sem našla zate.

SUZANA: Kaj lepega in poceni?

BARBARA: Trgovino z dojenčki.

SUZANA: So jo že odprli?

BARBARA: Je že dolgo odprta. V Afriki. Sicer se ji ne reče trgovina ...
Posvojitev. Lahko posvojiš otroka.

SILVA: Zamorca?

BARBARA: Črnčka.

SUZANA: Z Jonom sva že razmišljala o tem, priznam.

BARBARA: V brošuri vse piše. Veliko administracije, veliko papirjev za izpolnit, celo tja moraš it, da izbereš, kar je pošteno, da se sezna- niš, verjetno kakšnemu lokalnemu uradniku še kaj plačaš, ampak na koncu dobiš lastnega otroka. Mislim, da ima tudi garancijo. Lahko ga vrneš. Ali pa ti ga vzamejo, če slabo upravljaš z njim.

SILVA: V bistvu je to trgovina, ki se pretvarja, da to ni.

BARBARA: Kaj te briga! Glavno je, da imaš otroka in še dobro se počutiš, ker si rešila človeško bitje in prispevala k razvoju ne- razvitega sveta. Kar je res dober občutek. Jaz se vsak mesec, ko nakažem nekaj drobiža za zelo podhranjene, blazno dobro počutim. Izpolnjena sem. Kot mati Tereza. In kokakolo, ki je sicer ne maram, kupujem samo zato, ker vem, da gre od vsake steklenice ena stotinka centa za lačne po svetu.

SUZANA: Jon si tako želi, da bi mu bil fantek podoben.

BARBARA: To bo pa v afriškem primeru zelo težko.

SILVA: Vsega pač ne moreš imet. Resnice in hkrati pravičnosti ni. Lahko garantiram iz prve roke. Resnica ni vedno pravična. In kar je pravično, ni vedno resnica.

BARBARA: Nehaj! Samo zmedo delaš. Od kod zdaj *resnica in pravičnost*. Kako kupit otroka, o tem smo se pogovarjale, gospa sodnica! Zbudite se!!

SILVA: Če je pa res! Vedno gre za resnico in vsepovsod gre za pravičnost. Ko sva se z mojim Milanom poročila, je bil zelo kulturne ekonomist. Sem mislila, da je to resnica. Potem se je pa spremenil v plastičarja. V resnici je bil že od vsega začetka plastičar. Kar se pa otrok tiče, ko že govorimo o otrocih, mislila sem, da bo *najina* hčerka najboljši del *naju*. Figo! Postala je najboljši del *njega*! In vnuk, pet ali osem ali koliko let že ima, ta je tudi najboljši del njega. Samo jaz sem izvisela. In vem Barbi, kaj boš zdaj rekla. Zelo dobro vem! Še preden usta odpreš, vem ...

BARBARA: Da vedno vse maksimalno zakompliciraš.

SILVA (*zagreto nadaljuje*): Rekla boš, da imam denar. Da sva bogata, da imava hišo ... Bazenček. Majhen, ne olimpijski. Dvanajst krat šest metrov. Da imam mercedesa kupe, razred C, da nimam raka, ampak ta še pride ... Vse to boš rekla! Da mi v resnici nič ne manjka.

BARBARA (*se kar malo razburi*): Točno to! Nič nam ne manjka! Vse tri smo v odlični kondiciji, izpolnjene smo, še afriškega otroka kupimo, pa bomo popolne! Uživamo! Jaz uživam. Moja otroka sta kolikor toliko odrasla, čeprav ne kažeta nobene volje, da bi se odselila. Imam svoj avto, samostojna sem, moj bivši blondinec, zdaj blond plešasti dobrodušnež, je krasen moški v kasnih srednjih letih, tako je skrben in pozoren, da mi ga še sosede zavidajo. Kuha, pere, z otrokoma je najboljši prijatelj, dobro zasluži, takoj ko sva se poročila, je zgradil hišo, tudi kakšno knjigo kupi kdaj pa kdaj, imamo največjo zbirko knjig o vrtu, vrtnarstvu, malih in velikih lončnicah, kaktusih, o pletenju in domačih hitrih popravilih, takšne reči ga zanimajo, v teater sicer ne hodi z mano, ampak tolerira moje veselje, ko se vrnem domov s kakšne premiere,

me vedno čaka z večerjo, kaj naj rečem... Ni več tiste strastne ljubezni, res ne. Otroci so smrt za strast. Ampak tako je. Nisem edina. To me tolaži. In vsakič, ko se vrnem iz nakupovalnega centra, mu nekaj malega kupim. Danes sem mu kupila... Kar poglejta...

Barbara iz vrečke ob nogah potegne paket, ga odvijne in razgrne po mizici nekaj kosov svilenih moških športnih hlačk.

BARBARA: Obožuje svilene športne hlačke. Zbira jih. Včasih, kadar nima službe, jih obleče in je doma ves dan v njih. Na dve uri si jih preoblači, zato da pridejo vse na vrsto. Našla sem trgovino, kjer jih imajo vseh vrst. Tudi replike od znanih ameriških košarkarjev in nogometašev. Tele so na primer od Dennisa Rodmana, z dvojno rdečo črto spodaj, Bullsi. Najraje ima športne hlačke živih barv... Evo... Modra, turkizna, svetlo, svetlo rdeča...

SILVA: Res je zelo svetlo, svetlo rdeča...

BARBARA: Takšen svetel človek je. Vedno je nasmejan. Otroka ga obožujeta. Fant je nor na svojega atija. Meni ni treba nič več skrbet, ne zanju, ne zanj, ne za gospodinjstvo. Še ko sta bila dojenčka, ju je on kopal, on jima je pudral ritke, on je ponoči vstajal, in kadar je imel mali krče, ga je vzel v naročje in z njim po hiši hodil ure in ure, prehodil je kilometre in kilometre, do Dunaja in nazaj. Nič mu ni bilo težko. Res, nič mi ne manjka. Imam dve krasni prijateljici in vsako popoldne lahko preživim z dobrimi ljudmi med lepimi predmeti. In če si kakšnega zaželim, si ga lahko celo kupim. To me izpolnjuje. Točno tako sem si kot otrok predstavljala raj. Trgovinski center, kjer se osrečuješ z drobnimi, lepimi rečmi, kjer si *ti* zares ti... To so nebesa na zemlji. Kraj, kjer naše sanje postanejo resničnost!

Barbara srkne svojo kavo. Z dlanjo si obriše usta...

BARBARA: Joj, zdaj sem pa jaz vse zakomplicirala.

SUZANA: Lepo si povedala. Kar solze so mi navrele.

BARBARA (*Suzani*): Saj boš preštudirala katalog z otroki, kaj?

SUZANA: Bom. Obljubim.

BARBARA: Otroci so zabloda, ampak nekaj pa le ostane za tabo.

SILVA: Za nami ostane prazna sled.

BARBARA (*kar malo jezna*): Silva, ti imaš takšno negativno energijo!

SILVA: Hvala!

In Silva srkne.

BARBARA: Dajmo o čem drugem! Suzi, kdaj mu boš pokazala naš posnetek? Že mesece čakava.

SUZANA: Sam ga je našel. Že oktobra. Nisem vama upala povedat.

SILVA: Kaj? Po telefonu ti brska!

SUZANA: Po naključju ga je našel.

SILVA: Brskal po naključju, ja!

BARBARA (*navdušena*): Sva se mu zdeli zabavni, kaj? Si mu povedala, da imam drugače boljšo frizuro in da smo se snemale ob devetih zvečer, ko mi je že vse dol padlo. No, kaj je rekel?

SUZANA: Če sta lezbijki.

Barbara kar utihne. Vzame skodelico kave in jo izprazni.

SILVA: Ha!

BARBARA (*resno*): Nisva lezbijki. Nakupovalki sva.

SILVA (*ironično*): Ja. Nakupovalki. Potrošnici in po novem članici raja na zemlji, ha!

BARBARA (*Silvi, jezno*): Kako znaš ti poenostavljat stvari!

SILVA: Kar je rekel, je tipično. Za moške. Ženske so lahko njihove, če pa niso njihove, so pa lezbijke. Kaj sploh to pomeni? Lezbijka?

BARBARA: No, saj veš.

SILVA: Kaj pomeni *nakupovalka*? In kaj *šoferka*? Kaj pomeni *pisateljica*? *Znanstvenica*, *raziskovalka*, *gospodinja*, *kaj igralka*? Je takšne reči sploh treba spraševati? A ni zadosti, da enostavno *smo*. Koga briga, *kaj smo*!

BARBARA: Ne razumem.

SILVA: Lahko smo potrošnice, gospodinje, pralke umazanih moških gat... To je vse v redu in prav. Po tem se ne sprašuje, ker je samoumevno. Lezbijke pa ne smemo bit? Zakaj ne?

SUZANA: Saj ni nič grdega mislil.

BARBARA: In kaj si mu ti rekla?

SUZANA: Da ne. Da jasno, da nista. Da bi jaz že vedela, če bi bili.

BARBARA: Kako bi vedela?

SUZANA: Vedela bi.

SILVA: Če bi te hoteli polizat.

BARBARA: Silva, no!

SUZANA: Ne vem... Čutila bi... Mislim... Romantično zблиžanje, simpatijo...

SILVA: A ženske ne smemo bit strastne? Samo oni so lahko. Me moramo bit pa *romantične*?

BARBARA: Seveda smo lahko strastne.

SILVA: Samo če je njim tako všeč. Če njim tako paše. Vse so si razdelili. Vse so si zamislili po svoji meri. Podganarji! Plastikarji!

BARBARA: Preveč si spila.

SILVA: To je pa tvoja peta kava z dvojnimi baileysom!

BARBARA: Opa, nisem vedela, da mi jih šteješ! Hujša si kot moj Rok.

SILVA: Petkrat po nula šest je tri deci baileysa. V treh urah, kar smo skupaj! In bailey ima petinštirideset procentov alkohola. Ornk si zadeta, kolegica Barbi, zato ne ti men ...

BARBARA (*se upre, zelo*): Sem, ja! Ampak se obvladam! Normalna nakupovalka sem. Normalna potrošnica. Nihče v centru niti ne slutiti, da se včasih komaj usedem v avto. Svojega počutja pač ne razkazujem drugim, tako kot to počnejo nekateri.

SILVA (*nenadoma izbruhne*): Jaz si v življenju nisem predstavljala, da bom iskala srečo v nakupovalnem centru!

BARBARA: To je tvoj izbor.

SILVA (*plane*): Kdo misliš, da si je izmislil vse to?

SUZANA (*plaho*): Ljudje.

SILVA (*grobo*): Ti pa tiho! Pojma nimaš!

SUZANA: Saj ...

SILVA: V večini smo, ki lazimo po trgovinskih centrih ... Same ženske. Zadovoljne, srečne, ker se lahko dotikamo pisanih papirjev. Šušteče embalaže. Ker lahko vonjamo pralne praške. Zadete smo od čistil. Drogiramo se z mehčalci, s parfumiranim toaletnim papirjem. Prihaja nam ob pomivalnih krpah ... Meša se nam na razprodajah, na znižanjih ... V trgovinah s čevlji izgubljam pamet, na oddelkih s kozmetiko zavijamo z očmi ... Ko se vrnemo domov s paketki in vrečkami, imamo občutek, da smo nekaj naredile iz svojega življenja, da je svet po naši meri. V resnici je pa po njihovi! *Oni* so si vse to izmislili! *Oni! Oni!!*

SUZANA (*naivno*): Kdo oni?

BARBARA (*samoumevno*): Marsovci.

SILVA (*nadaljuje zagreto in prizadeto*): Vojne, kugo, lakoto, trgovino na debelo, trgovino na drobno ... *Oni!* Zato da nas imajo v večnem šahu. Ne v *šah matu*, samo v šahu. V večnem občutku, da smo na pragu poraza. In, katastrofa, me pristajamo na to! Na neprestano vojno. Celó všeč nam je. Same smo krive. Švicarke so dobile volilno pravico zadnje v Evropi. Zato ker so same tako hotele. Jim je bilo lepo, da so drugorazredna vrsta. Tako brez skrbi in odgovornosti so bile. Tako ugodno jim je bilo, da so se odločale o kvaliteti riževega narastka, ne pa o svetu. In ne o svoji sreči in sreči svojih otrok. Jaz si v življenju nisem predstavljala, da bom iskala srečo v nakupovalnem centru.

BARBARA: Si že povedala. Ponavljaš se.

SILVA: In bom še enkrat povedala! Tisočkrat. Stotisočkrat! Jaz si v življenju nisem predstavljala, da bom iskala srečo v nakupovalnem centru!

SUZANA: Jaz bi na stranišče.

SILVA: In same smo tega krive. Splavarke. Flosarke. Navidezne emancipiranke. Na drugi strani vojne. Na vmesnem prostoru smo, kjer nam samo sporočijo: Ubili so vam sina, posilili hčerko, zažgali hišo, ampak zato vam nudimo razprodaje, lepe predmete, reklame za vložke, za plenice, takšne in drugačne, za pralne stroje, reklame za dišeča čistila, za lakaste čevlje z zelo visokimi petami, v katerih potem lazimo v posteljo, da bi jih prepričale, da smo še dobre za *ljubezen*... In nikoli ne držimo skupaj. Kadar moramo dat glas, ga damo *njim*, njihovemu svetu, njihovim paketkom ponudbe in povpraševanja, njihovim znižanjem ... Ženske nikoli ne damo glasu ženskam. Ne zaupamo si. Večne tekmice. V večni vojni z lastnim spolom. Kar pa seveda *oni* zelo lepo izkoriščajo.

BARBARA: Kadar preveč piješ, si tečna kot moški.

SILVA (*ne odneha*): Zakaj bi morala vzeti njegov priimek, če se poročim! Zakaj ne bi on vzel mojega! Zakaj bi morala spremeniti identiteto? Saj me ni kupil! Saj ni ljubezen trgovina. In končno, zakaj bi se sploh morala poročiti? Zakaj, zakaj? Zakaj se ne upremo, zakaj ne popizdimo, če nam rečejo *lezbijke!* Če nam rečejo *kurbe preklete! Prasice pofukane! Jebem ti mater, kuzla!* za nobeno stvar nisi, samo za otroke rojevat in kuhat in prat... In me se ne upremo, samo iščemo jo, srečo v nakupovalnem središču...

SUZANA: Res me lulat.

SILVA: V resnici pa bo treba enkrat vse skupaj zažgati! Tale center, parkirišče, skladišče, vrste pri blagajnah, nakupovalne police, znamke, artikle, križišča, ulice, parlament, časopise, frizerje, pedikerje, blagovne znamke Stefanel, Armani, Bally, Slowatch, Zara, Gucci, Canali, Tom Ford, Bottega Veneta, Morana, Bella, Gildan, Carson... Vse!! Ves svet!!

BARBARA (*mirno*): Se strinjam. Prej pa še spijmo do konca.

Silva se skloni k svojim vrečkam. Iz velike vrečke potegne plastično posodo za bencin. Postavi jo na mizo. Odvije pokrovček in ga vrže med mizice in stole. Z drugo roko pograbi novi vžigalnik za plin.

SILVA: Zažgala bom. Naj gori! Vsa ta lažniva sreča naj zogleni!

SUZANA (*se resno prestraši*): Silva... kaj delaš... Ne!

Silva maha okoli s plastično posodo za bencin.

SILVA: In sebe! Sebe bom tudi...

SUZANA: Barbara! Reci ji, naj neha...!

SILVA: Najprej sebe... Do konca. Do pepela...

Suzana si pokrije obraz in se s krikom na robu joka umakne.

Barbara v miru spije svojo zadnjo kavo.

Silva nenadoma neha. Roka s platenko ji omahne. Utrujena je.

BARBARA (*mirno*): Nisi vzela vseh treh?

SILVA: Jasno, da sem. Samo v kompletu so jih prodajali.

Silva potegne iz vrečke še dve manjši platenki za bencin.

SILVA: Se mi je zdelo, da jih bo Milan vesel, ko se vrne s pešpoti.

BARBARA: Tam pri kruhu so jih imeli. Sem videla.

SILVA: Spomin iz otroštva je kriv. Ko sem bila še otrok, nas je oče peljal na izlet in je zmanjkalo bencina. Ob cesti smo obstali. Huda vročina. Nikjer nikogar. Klet je ko hudič, ker ni imel rezerve, ni imel takšne rezervne kantice za bencin. Pa sem kupila tri. V spomin na ata.

BARBARA: Jaz bi tudi. So bile poceni. Tri za eno. Ampak mi barve niso bile všeč. Moj Rok je tako občutljiv za barve.

SUZANA: Kaj...?

BARBARA: Suzi, pomiri se, napad je minil. Kot vedno.

SUZANA: Kaj... Ne razumem... Mislila sem, da je... Na stranišče grem ...

Suzana steče v ozadje.

SILVA: Sem zasrala, kaj? Moram zamenjat pijačo. Mogoče bom šla spet na pivo.

BARBARA: Pravzaprav ... je bilo super.

SILVA: Kaj?

BARBARA: Vse, kar si rekla.

Silva pobere svoje vrečke.

SILVA: Vse je pomešano. Kjer prodajajo hrano, lahko kupiš tudi superge in vse za avto. Ni čudno, da smo potem čisto zmešane.

BARBARA: Prideš kupit moko in sol, kupiš pa kantice za bencin. Tri za ceno ene.

Silva se odpravlja.

SILVA: Kar grem. Upam, da bom našla avto. Suzani povej, da ... Da ... da naj dobro preštudira tiste brošure. Ko prideš domov, čeprav te nihče ne čaka, veš, da je fino, da bi te lahko kdo čakal, če bi hotel ... Jebiga! Adijo, lezbijka!

Silva z vrečkami v rokah odhaja.

BARBARA: Čao! Pičkolizka!

Silva se grenko nasmehne in se odmaje z vrečkami.

Gong.

NEPRIJAZEN MOŠKI GLAS: Zapiramo, zapiramo. Še zadnjič opozarjam obiskovalce, naj grejo prec ven iz nakupovalnega centra.

Škrtanje zvočnikov.

NEPRIJAZEN MOŠKI GLAS: Kaj ... kaj še moram rečt ... ?

Škrtanje zvočnikov.

Prihiti Suzana. Vznemirjena je. Pogleduje v ozadje. Takoj pograbi svoje vrečke.

SUZANA: Adijo.

BARBARA: Silva je rekla ...

SUZANA: Se vidimo.

Suzana z vrečkami steče v nasprotno smer.

BARBARA: A nimaš avta na parkirišču?

SUZANA: Zadaj sem ga parkirala. Mudi se mi.

Suzana izgine med mizicami nekje v mraku dolgega hodnika.

Luči ugašajo.

Barbara sama. Obdana z nakupovalnimi vrečkami. Strmi predse.

BARBARA (*sama*): Roka sem spoznala, ko sem že imela kar nekaj fantov. Ni bil moj prvi. Hvala bogu. Je bil pa prvi, ki je bil prijazen z mano. Ni mi bil všeč. Se mu je že začela delat pleša. In, kar sem ugotovila šele kasneje, lase si je barval. Pa ne samo lase, čez plešo si jih je risal. Več časa je porabil za *make up* kot jaz. Od mene je bil starejši sedem let. Mama je rekla, da je super, če je moški starejši. Da smo ženske bolj zrele, v vseh pogledih, in da se zato, če je moški malo starejši, kasneje potem vse uravna. Da pa so moški do konca malo zaostali in da se je treba s tem sprijaznit. Tudi to mi je povedala. Ne, nisem bila zaljubljena. Zaljubljena sem bila v enega samega v življenju, ki pa ni bil zaljubljen vame. Trpela sem. Tako sem trpela, da sem nalašč rekla *ja*, takoj ko me je Rok zaprosil. In potem je šlo vse kot po načrtu. Kot da bi se mu mudilo. Začel je gradit hišo. Parcelo je imel že od prej. Sam je izbral vse. Načrte, materiale, skrbel je za delavce. Kuhal jim je, ko so betonirali, in jih zabaval. Jaz sem bila samo za zraven. In spal je z mano. Vsak večer. Včasih sem se počutila, kot da me ima namesto večerne telovadbe. Potem sem zanosila. *Si res noseča?* je vprašal. *Res*, sem odgovorila. In me je objel in bil ljubeč in pozoren in sploh in oh, rekel mi je *naša mamica*, kar mi je šlo blazno na živce. Prijateljice so mi ga zavidale. Same so s trebuhu do brade tekale za svojimi fanti, jih lovile po stadionih, jih v solzah čakale pred bifeji ... jaz pa sem imela vse. Pozornost, nežnost ... Samo spal ni več z mano. Enkrat sem mu rekla: *Saj nisem invalid! Nosečnost ni bolezensko stanje*. Galantno je preslišal. Ko sem rodila hčerko, je bil ves vzhičen. Kar naprej je imel solze v očeh. Rekel mi je: *Hvala, mamica*. Na bruhanje mi je šlo. Organiziral je veliko praznovanje. Na njem so bili sami njegovi prijatelji. Ogromno prijateljev. Hkrati z rojstvom hčerke smo se vselili v novo hišo. Po treh mesecih je spet začel spat z

mano. Spet sem se počutila, kot da sem njegov trim kabinet. In spet sem zanosila. Vse se je ponovilo. Pozornost, nežnosti, galantnost, kot da sem čebela matica ... in, seveda, nič več seksa. Takoj ko sem zanosila. Nič več. Nikoli več. Konec. Od tega je že dvajset let. Hiša, podjetje, zabave, božič ... novo leto ... Ampak nič več *fukanja*. Nič več erotičnih dotikov, razen tistih ogabnih: pobožat po glavi, se nežno dotaknit golega ramena, ko pozorno odmakneš stol za mizo pri silvestrski večerji, in rečeš: *Izvoli, ljuba naša mamica*, in poljub na usta, vendar brez jezika, kot za fotografiranje ... Rok je tako pozoren, da ne morem niti zno-ret. Nimam mu kaj očitati. Otroka ga obožujeta. Mene imata za zraven. Kot del pohištva. Pred leti sem mislila, da ga bom ubila. V spanju zaklala s škarjami. Sem jih že spravila v predal nočne omarice. In potem še oba otroka. Pa nisem imela jajc. Nisem moški, da bi lahko to naredila. Kaj bi rekla, ko bi me vprašali, zakaj sem jih zaklala? Nobenega posebnega razloga. Zato, ker je dober oče, ker nikoli ne pije, ker dobro zasluži, ker ... Potem sem ga varala. Poiskala sem tistega edinega, ki sem ga imela rada. Bil je debel, zapit in impotenten. Včasih sem popustila komu, ki se je slinil za mano, kakšnemu bifejskemu smrduhu, ki se je potem na zadnjem sedežu mojega avtomobila slinil na meni in zavijal z očmi ... Naveličala sem se. Hvala bogu, da so potem vsepovsod začeli graditi trgovinske centre. Vse sem obredla, vse poznam. Silva in Suzana mislita, da hodim samo v tega in samo z njima. Še v tri druge hodim. Vsak dan. Lepo mi je. Pozabim. Kupovanja je pozaba. In v gledališče hodim in v kino. Včasih skupaj s Silvo, večinoma pa sama. Rok nikoli ne gre z mano. Na začetku je hodil, potem pa kmalu ne več. Raje je ostajal doma. Točno je vedel, kdaj se vrnem. Vedno je povabil koga k sebi. Kakšnega prijatelja in sta mi skupaj pripravila pozno večerjo. Nekega večera pa sem prišla domov prej. Predstava je odpadla. Ne vem, zakaj, tehnične težave, igralec je zbolel ali nekaj podobnega. Prišla sem domov ... Rok in še trije prijatelji so se zabavali. Oblečeni so bili v svilene telovadne hlačke. Plesali so. Presenečeno so me pogledali. Bili so čudni. Prijazni, to že, zelo prijazni. Nasmejanji ... Počutila sem se kot tujka. Kot nekdo, ki ne spada zraven. Kot da sem vstopila v napačno hišo, kot da sem prišla v svoj dom samo na obisk ... Dišalo je po znoju. Po sladko slanem moškem znoju, pomešanim z Versacejevim parfumom Dreamer ... Potem so se na hitro poslovili ... Nenadoma mi je postalo jasno, kdo je

moj mož in kaj je v resnici moje življenje. Umetna svetloba, pisana embalaža, sladke pijače, neonske luči, steklene police, dolgi hodniki z izložbami na vsaki strani, bleščeč marmor, medeninaste mizice in stolčki, vse, kar je umetno, kar ni in nikoli ne bo res ...

Luči dokončno ugasnejo. Gorijo samo nekatere neonske reklame in požarne lučice.

SILVA: Od tistega večera vedno pokličem, preden se vrnem domov. *Prihajam. Čez eno uro bom doma.* Nikoli mi ni rekel: *Zakaj kličeš? Pridi, kadar hočeš.* Zdi se mi, da mu je prav tako.

Škrtanje zvočnikov.

NEPRIJAZEN MOŠKI GLAS: Če je še kdo v centru, ga bomo obravnavali kot vlomilca.

Škrtanje zvočnikov.

NEPRIJAZEN MOŠKI GLAS: To pravico nam daje pravilnik o varovanju.

MLAJŠI MOŠKI GLAS: Ne ga srat. Nobenga ni.

NEPRIJAZEN MOŠKI GLAS: Jebi ga, šef je rekel, da je takšen protokol.

Škrtanje zvočnikov.

Barbara negibno sedi za mizico. Okoli nje nakupovalne vrečke.

Ne kaže, da bi se premaknila.

Tišina.

Škrtanje zvočnikov vsake toliko časa.

POMLAD

Kavarna v trgovinskem centru.

Silva in Barbara sedita za mizico. Nikjer nikogar. Mizice so prazne.

Gong.

ŽENSKI GLAS: Spoštovani kupci, opozarjamo vas na novo spomladansko kolekcijo v trgovinah Stefanel, Maura, Dolce Gabana, Versace ... V trgovinskem centru Orion pa smo dobili zaloge manga, banan, papaje in sladkega krompirja. Če se na oddelku oglasite v naslednjih tridesetih minutah, vas čaka sedemdesetodstotno znižanje. Ponudba velja do zaprtja trgovine. Pomlad je tu. Ne zamudite je!

SILVA: Ta, ki je zdaj namesto mozoljavca, pa zapre še prej.

BARBARA: Kot da noče zaslužiti.

SILVA: Vse gre v kurac.

BARBARA: Nobene razlike ni.

SILVA: Seveda je razlika! Mozoljavec je potegnil ruleto nad šankom dol ob pol devetih, ta pa jo že ob osmih.

BARBARA: Kar se *tebe* tiče, ni nobene razlike. V vsakem primeru grdo govoriš, če spiješ pet viskijev ali nobenega.

SILVA: Imam pač takšno službo.

BARBARA: Saj nisi šoferka!

SILVA: Imam z njimi vsakodnevne stike in se navlečem.

Čakata. Strmita v prazno.

SILVA: Vedno jo čakava.

BARBARA: Ne vedno. Velikokrat pa.

SILVA: A veš, da imajo že novo kolekcijo sandal za poletje?

BARBARA: Še pomlad se ni prav začela.

Molčita in čakata.

SILVA: Mi je pa žal za mozoljastim.

BARBARA: Ti je bil všeč, kaj? Črnolas, mlad, izklesan kot iz reklame za fitnes aparature.

SILVA: Ni šans.

BARBARA: Če ti ne bi bil všeč, ga ne bi tako zmerjala.

SILVA: Si zmešana! Lahko bi mu bila babica.

Molčita in čakata.

SILVA: Saj je bil luštkan.

Molčita in čakata.

SILVA: Niti ni bil preveč mozoljast.

Molčita in čakata.

SILVA (*komaj slišno*): Samo jaz sem stara.

Molčita in čakata.

Suzana pride. V rokah nima nakupovalnih vrečk. Prihaja počasi, nikamor se ji ne mudi. Dobro volje je. Smehlja se. Pride in sede zraven njiju.

BARBARA: Nisi nič kupila?

SUZANA: Sem.

BARBARA: Kaj?

SILVA: Ne vpraša se *kaj*, ampak *kako poceni*.

BARBARA: Spet kompliciraš.

SILVA: Mi drugega ne preostane. Za pit nimamo. Tisti mozoljar ne dela več tukaj, ta novi je pa še slabši. Pet minut ni bilo nobenega, pa je zaprl štacuno. Mogoče bi morale zamenjat trgovinski center.

BARBARA: Vsi so isti.

SILVA: Ljudje so drugi! Manj mozoljasti in ljubi se jim delat. Morale bi premaknit svoje riti.

BARBARA: Navajena sem.

SILVA: Navajenost je najnevarnejša. Zaradi navajenosti se ne premakneš. Navajenost je udobna. Ista razdalja, ista cesta, isti mož, isti otroci... Vklopiš avtomatskega pilota in se mrtvo pijan pelješ do doma. Punce, zamenjajmo nakupovalni center, začnimo živet življenje!

BARBARA (*mirno*): Prejšnji petek sem bila v gledališču.

SILVA: Jaz o življenju, ti pa o gledališču! Lepo. Super konverzacija!

BARBARA: Igrali so zelo staro igro.

SILVA: Klasika?

BARBARA: Ja. Kostumi, lasulje, velika vrata, okna, dolge mize...

SILVA: Shakespeare?

BARBARA: Ne. Bil je... Mislim, da neki Čeh... Dolgi stavki, vse polno uniform...

SILVA: Uniforme so seksi.

BARBARA: In tam so bile tri ženske. Približno takšne, kot smo me. In kar naprej so govorile, kako si želijo drugam. V Moskvo. V Moskvo! V Moskvo!!

SILVA: Da bi Čehi rinili v Moskvo? Ne verjamem.

BARBARA: Po drugem odmoru je nekdo pri šanku rekel: *Pa naj že grejo enkrat v tisto Moskvo!* Drugi pa je rekel: *Na turistično agencijo pa direkt v Moskvo!* *To bi jim jaz svetoval.* In smo se smejali.

SILVA: Mi je jasno. Komedija.

BARBARA: Na koncu tri ženske ne grejo v Moskvo. Svet gre naprej, one pa ostanejo za plotom. Ne premaknejo se. Ostanejo. Ker se bojijo.

SILVA: Dolgih moskovskih zim.

BARBARA: Bojijo se, da je vsepovsod isto.

SILVA: Ni. Garantiram. Slabše je.

BARBARA (*sila resno*): Odit moraš znotraj. Šele potem se premakne svet.

SILVA: Jezus! Kje si pa to pobrala?!

BARBARA: *Traveling News*. Zadnja številka.

Gong.

PRIJAZEN MOŠKI GLAS, SKORAJ ŽENSKI: Samo danes: jagode po 1,75 evra za košarico; melone 1,33 evra po kosu; perutnina, šest lepih kosov 4,99 evra; šest konzerv tunine samo 4 evre; banane danes v akciji, samo 0,79 evra za kilogram. Ne zamudite! Pomlad je tu.

SUZANA: Otroka bom dobila.

Silva in Barbara presenečeni.

BARBARA (*se iskreno razveseli*): Res? Suzi, je to res?

SUZANA: Ja.

SILVA: No, vidiš! Samo pravo trgovino je bilo treba poiskat.

BARBARA (*navdušeno*): A je bil drag? Pa nisi nič povedala. Kdaj bo prišel? Boš morala ponj?

SILVA: A je hudo črn?

SUZANA (*vesela*): Noseča sem.

Trenutek tišine.

SILVA (*presenečena*): Kako se je pa to lahko zgodilo?!

SUZANA (*kar žari*): Ja! Noseča sem.

BARBARA: Pa si prepričana?

SUZANA: Ja.

Suzana nekaj potegne iz žepa in položi na mizo.

SUZANA: Kupila sem spodaj v lekarni.

SILVA: A to je to?

SUZANA: Test. Clearblue. Na stranišču sem bila. Črtica je polna in izrazita.

Ženski si ogledujeta test.

BARBARA: Včasih niso zanesljivi.

SUZANA: Še tri sem kupila. Od treh različnih proizvajalcev, Baby Start, Baby Check Plus in First Sign.

Iz drugega žepa potegne še tri teste in jih položi na mizo.

SUZANA: Vse sem preizkusila. Štiristoprocentno sem noseča.

Ženski si zelo natančno ogledujeta teste.

BARBARA: Čestitam! Bravo!

SILVA: Vidiš, kljub temu, da se ti tvoj Jon gabi, vama je ratalo.

SUZANA: Ni njegov.

Ženski za trenutek obmirujeta.

SILVA: Aha!

SUZANA: Ni od Jona. Po zadnjem splavu nisva več niti poskušala.

BARBARA: Pa on to ve? Mislim, ne to, da nista poskušala, to je najbrž že opazil ... To, da si noseča in da ni njegov.

SUZANA: Nisem mu še povedala.

SILVA (*mirno*): Bo presenečen.

BARBARA: Čakaj, čakaj ... Če ni od njega ... Kje si ga pa potem dobila?

SUZANA: Tu.

SILVA: Zdajle bi mi pa iskreno pasal en res velik džin.

SUZANA: V tem trgovinskem centru sem ga dobila.

SILVA: Ta oddelek mi moraš obvezno pokazat.

Barbara se nenadoma začne smejati.

SILVA: Kaj sem pa spet takega rekla?!

BARBARA: Ura. Swatch. Tako črna, kot je on črn.

Barbara se smeji.

Suzana je srečna.

Silva je zmedena.

SILVA: Kaj? Kaj...? Ne razumem.

BARBARA (*Suzani*): Čestitam! Res! To sta pa dobro izpeljala! Medtem ko sva medve čakali na pijačo... Kje pa se je oplojevanje dogajalo, če smem bit radovedna? Kar tam, za šankom? V skladišču med zaboji? V avtomobilu na parkirišču?

SILVA (*ji je nenadoma jasno*): Pa ne da mozoljar?!

Suzana prikima.

SILVA (*z občudovanjem*): Prekleti kurček mali!

BARBARA: Silva, no!

SILVA: Pa tako nedolžnega se je delal! Pacek mozoljasti.

Barbara se zresni.

BARBARA: In zdaj? Kaj bosta zdaj?

SUZANA: Šla bom k mami.

BARBARA: Misliš... *Šla bosta* k mami. Oba.

SUZANA: Ne. Sama bom šla. Nikogar ne rabim.

SILVA (*resno*): O, jebenti!

SUZANA: Jonu bom povedala. Še nocoj. Pobrala bom svoje reči. In šla.

BARBARA (*prestrašeno*): Počakaj, počakaj ... Kaj pa ... Kaj ...?! Ne ga srat! Kako boš živel?

SUZANA: Bom.

BARBARA: Ne moreš tako, lepo te prosim! Nimaš službe. Ženska ne more sama!

SUZANA: Dobila bom službo. Delala bom. Čistila tale trgovinski center, če bo treba.

SILVA: Sramota!

SUZANA: Zmogla bom.

SILVA (*ogorčeno*): Ne boš! V teh časih! A si nora! Kako moreš! To ni ... Ni ... Enostavno ne moreš

SUZANA: Rekla si, da lahko. Rekla si, da nas ne sme biti strah! Da se moramo upret! Da lahko same! Da se ne smemo pustit! Rekla si še ...

SILVA (*zakriči, jo prekine*): Rekla, rekla, rekla!! Ja! Seveda sem rekla! Pa nisem mislila resno!! Tako se samo reče. Resničnost je čisto nekaj drugega. Kdo bo skrbel zate? Za otroka. Pa stanovanje? Kje boš živel? Otroka boš naprtila mami.

BARBARA: In sebe.

SILVA: To ni odgovorno! Sanje so eno, resničnost je pa nekaj drugega.

SUZANA: Pa kaj vama je!? Poslušala sem vaju. Zdelo se mi je, da imata prav. Ne zdelo, *vedela sem*, da imata prav. Edine reči v življenju, ki sem si jih upala zares želet, so bile stvari na policah trgovin. Tudi če so bile drage, nedosegljive ... sem pa zbirala denar, šparala sem, se odrekala in si jih na koncu kupila. In sem mislila, da je to sreča. Ampak, a je to res vse? *Vedve* sta mi odprli oči! To ni to. Kupiš in si srečen. Vse ostalo pa je nedosegljivo. Niti pomisliš ne, da bi lahko bil enak, močnejši, da bi lahko vodil igro. Res je, kar

sta rekli. *Zakaj bi morala vzeti njegov priimek, če se poročim? Zakaj ne bi on vzel mojega? Zakaj bi morala spremeniti identiteto? Saj me ni kupil. Saj ljubezen ni trgovina. Zakaj bi morala ljubiti, če ne ljubim?! Zakaj, zakaj? Zakaj si ne vzamem, kar si želim? Kar mi je všeč? Kar mi pripada. Zakaj moram biti jaz, izbira in ne tisti, ki izbira? Zakaj se ne upremo, zakaj ne popizdimo...? Vse to sta rekli!! In jaz vem, da sta rekli prav. Ne moreta zdaj tega enostavno vzeti nazaj!*

SILVA (*ponori*): *Ti nisi normalna!! Eno se je za šankom pofukat z mladim črnolasim mozoljarjem, nekaj povsem drugega pa je imeti otroka. Otroci rabi družino! Očeta!*

SUZANA: *Kdo to govori!*

SILVA: *Moj zakon ni idealen. Res je. Tudi Barbarin ni, ampak kateri zakon pa je?! Družina! Družina je vztrajanje! Vse ostalo je nič. Ne moremo same. Nikoli nismo mogle. Zažigali so nas kot čaravnice, ker smo bile same.*

SUZANA: *Zdaj so nam pa zgradili trgovinske centre!*

SILVA (*zakriči obupano*): *Ženske ne zmoremo same, pa če se jebeš!!*

Ženske se gledajo.

Suzana vstane.

Suzana pobere z mize vse štiri teste nosečnosti in jih kot veliko dragocenost spravi v žep.

SUZANA: *Grem. Zunaj je pomlad. Tu pa je tako zatohlo.*

Suzana odhaja med mizicami.

Barbara zakliče za njo.

BARBARA: *Jutri? Se vidimo?*

Suzana zastane, vendar se ne obrne.

Čez nekaj trenutkov nadaljuje svojo pot.

Izgine.

BARBARA (*mirno*): Vrnila se bo. Boš videla.

SILVA (*grenko*): Ne.

BARBARA: Prišla bo. Priskakljala kot srnica pred lovca.

SILVA: Ne bo.

BARBARA: Staviš?

SILVA: Ne.

BARBARA: Jaz pravim, da pride. Ti pa da ne.

SILVA: Ne bova je več videli.

BARBARA: Greva stavit! Daj no! Za hec. Ne bit takšna pička! Za steklenico džina Bombay, če jaz izgubim, in za steklenico baileysa, če ti.

SILVA: Ne.

BARBARA: Zakaj?

SILVA: Vedno zgubim.

BARBARA: Jaz pa vedno zmagam. Prišla bo, boš videla. Prišla bo nazaj k lepim stvarim. K luči, k bleščočemu steklu, k znižanjem, k razprodajam. Prespala bo vse to. Mogoče se bo celo odločila za splav. Če bo tako, ji bova stali ob strani. Ji bova?

Silva vstane.

BARBARA: Ženske moramo držat skupaj!

Silva pobere svoje nakupovalne vrečke.

SILVA: Spodaj imajo banane v akciji, samo 0,79 za kilogram, in papajo samo za 1,99. Bom Milanu naredila smoothie. Bo presenečen. Greva, preden zaprejo.

Ženski se nekaj časa gledata.

Potem tudi Barbara vstane in pobere svoje vrečke.

Odhajata. Počasi.

Gong.

PRIJAZEN ŽENSKI GLAS: Spoštovani obiskovalci, danes

Pisk zvočnikov.

Škrtanje.

Tišina.

Spet pisk.

PRIJAZEN ŽENSKI GLAS: ... glkl ... ar po 075 za hrlk ... in po znižani crsk prkltk 0,50 po kosu za mrrkkkk ... samo na oddelku mrmrrrrr ... hrkhssss ... zapiramo ob mrrrrmksmm Prnmkrrrr ... jutra pa ob istrhjkkkl ... mrrrkršttt ... štr .. štrkjn ... želimo vam ... srhrkk mrsssssss ... Zunaj je pomlad, mi pa nrešštrk ssmrkkrršššš ...

Pisk in škrtanje.

Potem samo še piskanje in škrtanje zvočnikov vsake toliko časa.

Rok Vilčnik

Tarzan

Eksotična drama

To se lahko zgodi v vsaki džungli...

IGRAJO:

TARZAN

JANE

MIKE

Tarzan in Jane sta človeška sorta, Mike je hijena.

Človeka sta oblečena razmeram primerno v najnujnejše, ki nevsiljivo zakriva njune intimne predele in je razvidno živalskega izvora.

Hijena je v oprijeti beli majici kratkih rokavov in v kavbojkah, skozi katere mu iz ta zadnje visi rep.

1. DEJANJE

1. prizor

Jane, Tarzan.

Zasilno bivališče v ogromni krošnji starodavnega evkalipta.

Tarzan sedi na debeli veji in plete lijane. Jane se dolgočasi.

JANE: Tarzan.

TARZAN: Ja...?

JANE: Jabolko bi.

TARZAN: Veš, da jih tukaj ni.

JANE (*zamišljeno*): Hm ... nekoč jih sploh nisem marala. Bila so tako ...
(*Pomisli.*) Plebejska. Zdaj pa se mi prav toži po njih.

Ni odziva.

JANE: Me poslušáš?

TARZAN: Ja, Jane. (*Zavzeto plete.*)

Tišina. Ona ga opazuje.

JANE: Lijana v spalnici je šla.

TARZAN: Spet?

JANE: Kako spet?

TARZAN: Prejšnji teden sem jo zamenjal.

JANE: Nisem jaz kriva, da se pretrgajo. Ubila bi se lahko.

TARZAN: Zakaj se pa meni nikdar ne pretrga?

JANE: Prosim?

TARZAN (*spravljivo*): Brez skrbi, jo bom še danes zamenjal.

JANE: Kaj pleteš?

TARZAN: Gugalnico za Čito.

Jane ne reče nič, samo sitno cmokne. Tarzan jo pogleda.

TARZAN: Je kaj narobe?

JANE: Nič.

Tarzan plete naprej. Jane gleda proč in čez čas začne ...

JANE: Samo ...

TARZAN: Samo kaj?

JANE: Si meni kdaj kaj spletel?

TARZAN (*utrujeno vzdihne*): A bova danes spet o tem? Čakaj!

Tarzan odloži pletenje, vstane in si da roko na uho ter prisluhne v daljavo.

JANE: Kaj je?

TARZAN: Mislim, da se mama tolče po prsih.

JANE (*tiše sama zase zagodrnja*): Samo tega se je še manjkalo.

TARZAN: Pst! (*Poslušaj*.) Sporoča, da pride.

JANE (*razočarano*): Spet?

TARZAN: Kako spet? Saj je cel mesec ni bilo. A ni lepo, če naju obišče?

JANE: Ampak Tarzan, glej, to ni tvoja prava mama.

TARZAN (*užaljeno*): Jane, ne bova spet o tem. Ti veš, da me je vzgojila kot svojega.

JANE: Ampak ... gorila je.

TARZAN: Kakšno vezo ima naenkrat to? Od kdaj pa ti delaš razliko med živaljo in človekom? V naši hiši tega ni.

JANE: Misliš, na našem drevesu.

Za hip tišina, nato ...

JANE: V glavnem – ne mara me.

TARZAN: Daj no, kaj pa govoriš?

JANE: Seveda me ne. Vsakokrat privleče s seboj kako mlado gorilo, potem pa si tu bolhe iščeta, jaz jima pa banane lupim. Po mojem nikoli ne bo prebolela, da si vzel človekinjo.

TARZAN: Obe se morata malo bolj potruditi.

JANE: Kaj naj ji bolhe iščem?

TARZAN: Glej, Jane, nočem se kregat.

Tišina. Tarzan plete, Jane se kuja ...

TARZAN: Nocoj greva z Mumbo malo ven.

JANE: Nikdar me ne vzameš s sabo.

TARZAN: Saj sem te, a ne? Pa te je skoraj piton zadavil in sem ga moral ubiti.

JANE: Nobene prijateljice nimam.

TARZAN: Sem jaz kriv, da sta se s Čito skregali?

JANE: Dobro veš, zakaj!

TARZAN: Saj ni bilo nič!

JANE: Gola paradira tu okoli!

TARZAN: Če pa je šimpanz!

JANE: Saj sem ji za rojstni dan podarila spodnjice, pa si jih je poveznila na glavo.

TARZAN: Najbrž ji model ni bil všeč.

JANE: A ti je povedala?

TARZAN: Nisem kriv, da se nisi naučila živalščine.

JANE: Če pa je tako težka. Ko bi obstajal vsaj kakšen slovar. Po prsih se ne morem tolč, me boli, tulit pa tudi ne znam. A zna mogoče ona ali pa tvoja mama eno samo besedo po naše?

TARZAN (*prigovarjajoče*): Ljubica, Čita je šimpanz, že to, kar zna, je velik presežek.

JANE: Ja, vem, to stalno ponavljaš. Samo, a niso šimpanzi najbolj inteligentni primati?

TARZAN: V džungli živi.

JANE: Saj midva tudi, pa ne kaževa svojih spolovil.

TARZAN (*tiše, bolj zase*): Škoda, ja.

JANE (*jezno očitajoče*): Ti boš pač vedno opica!

TARZAN: Joj, Jane, žival je, kaj bo žival s spodnjimi hlačami?

JANE: Potem pa naj si jih obleče vsaj med kosilom. Appetit mi jemlje!

TARZAN: Pa ne glej.

JANE (*ljubosumno*): Sem videla, kako ti gledaš. Se budijo prijetni spomini, kaj?

TARZAN: Glej, Jane, ni treba bit nesramna. To je bil del mojega življenja.

JANE: Misliš, da je meni lahko? Čita je tvoja prva ljubezen.

TARZAN: Daj no, saj veš, da je bilo to davno pred tvojim brodolomom.

JANE: Na živce mi gre, da se ves čas obeša po tebi.

TARZAN (*izgubi potrpljenje*): Če pa je opica, mater!

Jane bruhne v jok.

TARZAN: Jane, ne joči, no. Samo prijatelja sva ostala.

JANE (*skozi solze*): Saj ne jočem zato.

TARZAN: Zakaj pa?

JANE: In ti bi rad imel otroka v takšnem.

TARZAN: Čita je vmes že trikrat skotila.

JANE (*besno*): Kaj ti meni to očitaš? Mi to očitaš?!

TARZAN: Ne. Samo rekel sem pač.

JANE: In kje so zdaj ti njeni pamži? No, kje?

Tarzan molči.

JANE: Dva je ubil divji lovec, eden pa je v živalskem vrtu.

TARZAN: Glej, ne bi ...

JANE: Kako si bil žalosten, ko so ga odvedli v živalski vrt. Še obiskat si ga hotel.

TARZAN: Čita me je prosila.

JANE: A zdaj je pa naenkrat toliko človečnosti v njej. A ni samo navadna opica?

TARZAN (*se raje izogne tej temi*): Sicer pa ne vem, zakaj to toliko pogrevaš, saj najinega ne bi dali v živalski vrt.

JANE: Misliš? Spomni se samo, kako se tebe kazali.

TARZAN: Pa dobro, takrat še nisem znal govorit.

JANE: In kdo te je naučil?

TARZAN: Ti. Saj sem ti hvaležen, ampak ...

JANE: Nič ampak. Tebi je vse tako enostavno. Človeški otrok pa ni opica. Morala bi ga naučit hodit, ne pa plezat. Kaj naj ga na vsaki veji pazim?

TARZAN: Če pa veš, da spodaj ni varno.

JANE: Sita sem te preklete džungle.

TARZAN: Pa pokličiči na obisk koga iz Londona.

JANE: Če se pa bojijo.

TARZAN: Daj no, kaj se bojo bali – saj sem jaz tu. Gospodar džungle!
A – a – a – aaaaa!

Se tolče po prsih in vpije. Jane si zatisne ušesa.

JANE: Lahko nehaš s tem dretjem!?

TARZAN: Če sem pa gospodar džungle.

JANE: Stalno se hvališ s tem 'gospodarjem', v bistvu te pa samo zato prenašajo, ker imaš moj revolver.

TARZAN: To pa že ni res!

JANE: Kaj ni res?! No, povej – kaj je s Čárkanom?

TARZAN: Kaj naj bi bilo z njim?

JANE: Bojiš se ga.

TARZAN: Ne.

JANE: Ja, pa se ga.

TARZAN: Ne bojim se nikogar, sploh pa ne tega našopirjenega tigra, ki bi rad bil gospodar džungle. Jaz sem gospodar džungle! A – a – a – aaaaa! (*Se tolče po prsih in vpije.*)

JANE: Ti se kar deri, ja, jaz pa dobro vem, kakšen si, ko se česa bojiš.

TARZAN: Kakšen?

JANE: Levo oko ti trza.

TARZAN: Ah, to je samo živec.

JANE: Ja, živec, ki trza samo, kadar te je strah.

TARZAN: Nikoli me ni strah.

JANE: Isto ti dela, kadar vidiš pajka.

TARZAN: Ah, daj no.

JANE: Preselila bi se.

TARZAN: A poiščem drugo drevo?

JANE: Ne, prav drugam bi šla. Sita sem že, da moram vsakokrat po lijani domov.

TARZAN (*jo nežno objame*): Ljubica, daj no, saj veš, da bi naredil vse, da bi ti bilo lepo.

JANE: Potem pa mi dovoli, da malo dresiram.

TARZAN: Koga?

JANE: Čito, pa tvojo mamo, pa tiste njene prijateljice ...

TARZAN: Se ti je popolnoma zmešalo?! Mojo mamo boš dresirala?

JANE: Oblekla bi jo in jo naučila uporabljati razne predmete.

TARZAN: A skozi goreči obroč bi jo tudi naučila skakati?

JANE: Lepe, koristne reči bi jo naučila.

TARZAN: In kaj bi ti to prineslo?

JANE: Dolgčas mi ne bi več bilo in tudi njim ne bi škodilo nekaj manir.

TARZAN: In kako bi jih dresirala?

JANE: Malo z bičem in malo z bananami.

TARZAN: Mojo mamo bi z bičem?!

JANE: Oprosti, samo ... nekaj bo treba ukrenit. Tako ne gre več. Ali se odséliva nazaj v civilizacijo ali pa spremeniva način življenja tukaj.

TARZAN: Imaš kakšno idejo – za tukaj, mislim? Da grem nazaj, odpade. Dobro veš, kako je bilo nazadnje.

JANE: Ne vem, kaj si pričakoval, ko si šel po glavni ulici po vseh štirih.

TARZAN: Zamišljen sem bil.

JANE: A si bil tudi takrat zamišljen, ko si sredi opere vstal in se začel tolč po prsih in tulit?

TARZAN: Všeč mi je bila arija.

JANE: Cela horda cuckov je pridrvela v dvorano.

TARZAN (*mu ni za to temo*): No, kaj bi ti spremenila – tukaj?

JANE: Najprej želim, da napelješ električno.

TARZAN: Kaj?! (*Ne more verjeti.*)

JANE: Saj si slišal.

TARZAN: Električno? Vraga, kje naj dobim električno?! Prva naselbina je 200 milj daleč!

JANE: Znajdi se. Naj ti Mumba pomaga, pa Panter, pa Čita, če ste res takšni prijateljčki.

TARZAN: Daj no, saj veš, da so samo živali.

JANE: Aja, zdaj pa 'samo živali'. Kako prikladno. Celo noč ste lahko skupaj zunaj in bogve kaj počnete ... sem slišala, da ste bili pri pavijanih.

TARZAN: Samo pogovarjamo se, pa s kolebnico sem jih naučil skakati.

JANE (*ga prime za roko*): Rada bi, da bi nekoč naučil najinega otroka skakati s kolebnico.

TARZAN: Saj bom. (*Jo potreplja po roki.*) Še arijo ga bom naučil.

JANE: Prase! (*Ga odrine in vstane.*)

TARZAN: Si zmešana?! Skoraj sem padel!

JANE: Padi!

Tarzan stopi k njej in se ji preteče zazre v obraz, da se ona kar zboji, vendar se trudi, da ne bi pokazala.

TARZAN: Veš, kaj bo s tabo, če se to zgodi?

JANE (*nekoliko brez glasu*): Kaj?

TARZAN: Kdor bo prvi pri tebi, te bo najprej naskočil, nato pa pregriznil vrat in te pojedel.

JANE (*prizadeto, češ, kakšne mi govoriš*): Tarzan ...

TARZAN: Ne skrbi, dokler sem jaz gospodar džungle ...

Se že hoče tolči po prsih in tuliti, ko ga ona zgrabi za roko in ustavi...

JANE: Ne. (*Ga resno pogleda.*) Kaj pa, ko ne boš več gospodar?

TARZAN: Imaš revolver.

JANE: Kako naj se z enim revolverjem ubranim vseh?

TARZAN: En naboj je dovolj.

JANE: En naboj? Kako to misliš – en naboj?

TARZAN: Da si razčesneš glavo.

JANE: Jezus! (*Se v grozi prime za usta.*)

TARZAN: Potem te bodo samo pojedli.

JANE (*jokavo*): Domov bi šla.

TARZAN (*se odpravi*): Grem lijano menjat.

JANE (*se ga krčevito oklene*): Ne! Tu bodi.

TARZAN: Saj sem. Samo lijano menjam.

JANE: Otroka mi naredi.

TARZAN (*se je otrese*): Grem lijano menjat.

In gre. Jane nemočno obstoji in gleda za njim. Posmrka ...

Tema.

2. prizor

Jane.

Goli oder. Jane sama na odru.

JANE: Ta džungla ... me duši. Dušiiiiiii!

Saj sprva sem res bila navdušena ... pa zdaj več ne vem, zakaj. Tudi lepote in eksotičnosti se naveličaš.

Zdaj pa pogrešam. Pogrešam avtomobile, vonj izpušnih plinov, stekanje cest v daljavo, utripanje semaforjev v noči. Pogrešam hiše – normalne hiše s štirimi stenami in streho, vrati in okni. Pogrešam popoldansko gnečo po trgovinah in posedanje po restavracijah. Ja, pogrešam – stole, mize, omare, svojo žimnico, svoje ogledalo, fen, tuš, banjo, vodo iz pipe ... (*Težko vzdihne.*) O, kako pogrešam vodo iz pipe.

Obstane. Oko ji zre nekam v daljavo, v neki drugi svet.

Kje je tisto radoživno dekle, ki je vse večere preplesálo? Kje je tista priljubljena gospodična, občudovana in navihana ter najprikupnejša med vsemi?

Ljubezen je čudovita reč in podari ti krila. Na vse pozabiš in vse je lahko. A jaz ne letim več. Ali nekdo trka?

Kot v odgovor potrka.

JANE: Da! Nekdo trka. Nekdo trka na drevo! To se še nikoli ni zgodilo! Tukaj nihče ne trka. Tukaj samo pridejo. Ali pa so že tukaj, ko ti prideš. Mogoče je kdo od mojih. Končno! Kako sem vas pogrešala!

Steče z odra.

Tema.

3. prizor

Jane, Mike.

Zasilno bivališče v ogromni krošnji starodavnega evkalipta.

Jane stoji. Nekaj je zagledala.

JANE: Oh!

Se v strahu prime za usta in stopi korak nazaj. Iz teme se previdno izvije hijena Mike in se ustavi nekje na robu njenega domovanja.

MIKE: Prelestna gospodična – oziroma prelestna gospa...? No, kakor koli, ne se bat. Moja malenkost je samo ponižna hijena, ki je zato potrkala, ker išče sebi dostojno družbo – za kramljanje, tarok ali kar tako. Lahko tudi za opravljanje – marsikaj vem.

JANE (*presenečeno*): Vi ste hijena...?

MIKE (*prikima*): Da.

JANE: In znate govorit?

MIKE: Znam. Znam pa tudi splezat na drevo, kot vidite, in stati na dveh tacah.

JANE: Ja ...? (*Ga osupla gleda.*) Res ste nekaj ... posebnega.

MIKE: Upam, da vas nisem prestrašil ...

JANE: Niste, vendar ... nisem še slišala živali govorit.

MIKE: Prisluhnite sebi. (*Se ji nasmehne.*) Z veliko osebnega vložka sem osvojil človeščino. Da, govorim jo, včasih celo boljše kot naše revskanje. A našim živalskim oglašanjem manjkajo manire. Kajne, da ne boste nikoli slišali od opice 'hvala' ali od slona 'prosim', kaj šele od nosoroga 'oprosti'!

JANE (*je nekoliko zmedena od vse te govorance, a vseeno ji je prišlekov nastop všeč*): Imate prav, ja ... Oh, oprostite, precej nevljudna sem. Kar stopite naprej, čeprav mogoče ne bo čisto po vašem okusu.

MIKE (*stopi naprej*): Že ta vaš 'oprostite' in prijazno vabilo naprej je čisto po mojem okusu. Poljubljam roko ...

Vzame njeno roko in jo galantno poljubi, še preden more ona reagirati, in jo prijetno presenetiti.

MIKE: ... predraga gospa, in se vam nudim na uslugo. (*Še trkne s petami.*)

JANE (*je očarana*): Kje ste se pa naučili teh manir?

MIKE: Dolga leta sem se ukvarjal z razvrščanjem odpadkov.

JANE (*vedno znova jo preseneča*): Z razvrščanjem odpadkov? Izvolite, sedite. Ni najbolj udobno, a vendar ...

Mike sede, Jane pa njemu nasproti.

MIKE: Hvala. In brez skrbi. Navajen sem na marsikaj. Moja starša sta namreč hijeni, veste – *hyaena brunnea*.

JANE: Latinsko, kajne? (*Mu sede nasproti.*)

MIKE: *Mea culpa* – oprostite, se kar spozabim.

JANE: Ne! (*Kar malo prehitro vskoči in se takoj naredi bolj zadržano, a se čuti, da ji ugaja.*) Latinščino imam rada.

MIKE: No, hvala. Večina moje okolice tega ne zna ceniti.

JANE: Si mislim, ja. Tako malo stvari tukaj pride prav.

MIKE: Natanko tákšno sem si vas predstavljal!

JANE: Kakšno?

MIKE: Dama!

JANE (*ji postane nerodno in si začne popravljati kožuh okoli pasu*): Dama? Se vam zdim ...? (*Opravičujoče.*) V teh okoliščinah ...

MIKE: Veste kaj, tele naše opice tukaj lahko oblečeš v poročno obleko, pa se bodo še vedno čohale kjer koli.

JANE (*ji uide*): Točno tako jaz mislim! (*Ji takoj postane žal iskrenosti – opravičujoče ...*) No, saj nisem tako ...

MIKE (*vzklíkne*): Ah, če pa je res! Ste gledali Kubrickovo *Odisejo*?

JANE: To je film, kajne? Doma nismo imeli televizije, smo bolj gledališki ljudje.

MIKE: Vi ste plemenite krvi, če se ne motim?

JANE: To mi tu nič ne pomaga.

MIKE: Na obrazu se vam vidi. Saj pravim – dama!

JANE: Zelo ste prijazni. (*Se spomni.*) Joj, jaz pa ves čas tako ...! Ali boste kaj spili? Vam odprem kakšen kokos? Banan imamo dosti ...

MIKE: Ni nobene potrebe. Ne ženirajte se ...

JANE: Kako sem nevljudna. Bi kaj drugega? Kaj imate najraje?

MIKE: No, če že tako vprašate – mrhovino.

JANE (*s studom*): Mrhovino?

MIKE : Kaj naj rečem? Sem pač hijena. Med svežim in uležanim še vedno raje izberem drugo. To mi je vseč v vašem svetu – vse te razne klobase, vratovine, gnjati, paštete ...

JANE: Torej ne jeste samo mrhovine?

MIKE: Ne, saj vam pravim. Klobase, gnjati ...

JANE (*ji postane jasno*): Aja ... tudi to je ... mrhovina.

MIKE: Ja, malenkost bolj poležana.

JANE (*rade volje menja temo*): In pravite – z odpadki se ukvarjate?

MIKE: Veste, me hijene smo ... kako bi temu rekel ...? ... smo že po naravi nagnjene k 'ostankarstvu'.

JANE: 'Ostankarstvu'? A ne gre pri tem za lenobo?

MIKE: Ma ne, draga moja – oprostite, ker vas kličem draga moja –, kako morete tako soditi?! Kakšno lenobo neki, dajte no. Ostanke iščemo z vso predanostjo. Kjer se dogaja kak konec, tam smo me. Sicer ne vedno prve, a tam smo. In čakamo. In če kaj hijena zna, je to čakanje.

JANE: Joj, to je pa moja šibka točka. Sem kar neučakana, veste.

MIKE: Vsakemu svoje, vsakemu svoje. Tudi neučakanost je lahko vrlina.

JANE: Kako to mislite?

MIKE: Poglejte ... (*Premolkne.*)

JANE (*mu pomaga*): Jane.

MIKE: Poglejte, Jane, neučakanost še posebej za vas, ženski spol, velikokrat gre na roko nam, moškemu spolu.

JANE: Izgubila sem vas.

MIKE: Takoj bom več razodel.

JANE (*se nasmeji*): Vidite, sem že neučakana.

MIKE (*ji vrne nasmeh*): Kako ljubko. Ccccccccc ... (*Se po hijensko zasmeji.*) No, če nadaljujem. Ženske ste velikokrat neučakane, najbolj pa v ljubezni. Tej slepo sledite kamor koli.

JANE (*resno in z neko skrito bolečino v glasu*): Ja, to imate prav. (*Za hip se zamisli, nato ...*) Kje pa ste si nabrali vse te izkušnje – o ženskah in to?

MIKE: Nekaj let sem preživel na newyorški deponiji.

JANE (*je navdušena*): Kaj, iz New Yorka ste? Pravijo, da je noro mesto.

MIKE: Noro! Noro do obisti, vam povem!

JANE: Kako pa ste lahko preživeli v New Yorku? Kot hijena?

MIKE: Naredil sem se psa.

JANE (*se iz srca nasmeji*): Psa? (*Nato bolj sama zase.*) Le kaj bi se jaz morala tukaj naredit?

MIKE: Sicer sem rojen v savani.

JANE: In kaj vas je pripeljalo sem?

Mike ne odgovori takoj.

MIKE: Vam povem po resnici?

JANE (*nekoliko boječe*): A je prebavljiva?

MIKE: Bova iskrena drug do drugega?

JANE: Še mislite priti?

MIKE: Me boste še povabili?

JANE: Boste prišli tudi, ko je On doma?

MIKE: Takrat raje ne bi.

Gledata se. Neka napetost nastane med njima. Mike iskreno prizna.

MIKE: Zavohal sem vašo menstruacijo.

Njo od nelagodnosti kar požene k višku. A se ji pogled takoj omili in sede nazaj, ko on skomigne in preprosto reče ...

MIKE: Hijena sem. (*Nato nadaljuje kramljajoče kot prej.*) Znam pa govorit, plezat, kuhat ...

JANE: Kuhat znate?

MIKE: Ja, Jane.

JANE: Jaz ne znam. Nikoli nisem. Drugi so za nas. Pa bi rada.

MIKE: Počnem stvari, ki me zanimajo.

JANE: Res ste posebna hijena.

MIKE: Pravzaprav ... (*Se ji odloči zaupati.*) Ne vem, kaj sem.

JANE: Kako to mislite?

MIKE: V New Yorku sem najraje živel v kesonih ob jazz klubih.

JANE: Jazz poslušate?

MIKE (*pove kot nekaj najbolj naravnega*): Seveda, kaj pa? Parkerja, Milesa, Duka, Dizzyja ... A vi kaj drugega?

JANE (*žalostno*): Ne. Nič ne poslušam, razen gozda. Niti ni elektrike.

MIKE (*zamišljeno*): Nimate elektrike ...? Od kod pa ste?

JANE: Iz Londona sem.

MIKE: Od kod točno?

JANE: Saj ne poznate.

MIKE: Dvakrat sem bil v Londonu.

JANE (*vsa iz sebe*): Bili ste ... bili ste ... v Londonu?

MIKE: Prvič sem ga resda videl le bežno, drugič pa sem si kar vzal čas. Zanimivo mesto. Ne marajo psov.

JANE: Maramo. Samo ne tistih, ki se delajo.

MIKE (*razume*): Mešance pobijate.

JANE: Naš dvorec je na Cavendish Streetu.

MIKE: Poznam. *Theatreland*.

JANE: A ste si šli kaj ogledat?

MIKE: Ne, sem bolj kino tip, moram priznati. Težko se uprem dobremu filmu.

JANE: Pripovedujte mi o New Yorku? Kakšen je pozimi?

MIKE (*se ji nasmehne*): Pozimi se vse blešči kot z razglednice. Ves je okrašen. Pri Rockefellerjevem centru postavijo največjo božično jelko na svetu in po vseh parkih ljudje drsajo. Ko zapade sneg, začnejo voziti sani ...

JANE (*blaženo*): Sani? Spomnim se sani.

MIKE: S kraguljčki. (*Zapoje.*) “*Jingle bells, jingle bells, jingle all the way...*”

Jane se mu pridruži. Skupaj veselo zapojeta.

JANE, MIKE: “... *oh, what fun it is to ride
in a one horse open sleigh.
Jingle bells, jingle bells
jingle all the way
oh, what fun it is to ride
in a one horse open sleigh...*”

Sproščeno smeje končata.

JANE: To je bilo lepo. Že dolgo nisem pela.

MIKE: Kako to?

Znova jo ustavi žalost, da se zamisli.

MIKE: Pa imate lep glas.

JANE (*otožno*): Vem. (*Nato svetlo pogleda gosta.*) Vsak božič smo celo noč prepeli. Kuharica je pripravila *eggnog* za vse, tudi za otroke; nam seveda brez alkohola. Ampak meni se je vsakokrat zdelo, da se mi vrti.

Se gromko nasmeji, morda celo malo preveč – kot da se je vrnila v tiste od veselja opite čase.

MIKE (*poželjivost, ki mu v bistvu uide*): Tudi smejite se zelo lepo.

Jane utihne sredi smeha in ga pogleda.

MIKE: Oprostite. Nisem mislil...

JANE: Vi kar. Že dolgo nisem dobila kakšnega komplimenta.

MIKE: Mogoče ni prav, ker sem ...

JANE: Hijena?

MIKE: Tudi to, ja. Vendar nisem hotel tega reči.

JANE: Kaj je važno, kaj ste hoteli. Mogoče vam že vaš spol dopušča izrekat takšne stvari.

MIKE: Hijene na sto kilometrov zavohamo priložnost.

JANE: Ste zato prišli?

MIKE: Prišel sem po ščepec svetovljanstva.

JANE: Tega pri nas ne boste našli.

Jane vstane in se gre 'sprehodit'.

JANE: Zadnje darilo, ki sem ga dobila za božič, je bilo zavito v palmove liste. Bil je nosorogov rog. Včasih je bila še roža zraven. Zdaj ne več.

MIKE: Lepo darilo.

JANE: A mislite, ker velja za afrodisiak? Ne. Dobila sem ga za spalnico, kot obešalnik. Hranim še obleko, v kateri sem prišla, veste. Ostanki moje 'svetovljanskosti'.

MIKE: Zakaj ste sploh tukaj?

Jane ga nekako izzivajoče pogleda, češ, kaj pa ti misliš?

JANE: Tikaj me. Mike, kajne?

MIKE: Mike, ja.

JANE: Se znaš narediti še kaj drugega razen psa?

MIKE: Psa ni težko.

JANE: A da ne?

MIKE: Pes je lahko vsak. Psi so sluge. Nekoč so sicer bili volkovi, vendar so danes ponižni cučki.

JANE: O, kakšen rotvajlerček že zna pokazat zobe.

MIKE: Rotvajler je psiček. Nekoč sem enemu strl čeljust. S čeljustjo. (*Še doda za dober učinek.*)

JANE (*občudujoče*): Ti pa znaš z živalmi.

MIKE: Misliš?

JANE: Seveda. Saj si ...

MIKE: Sem. (*Se ji blago nasmehne.*) Žival?

JANE: Ki bi rada bila človek?

MIKE: Počnem, kar me zanima.

Gre do njega s prikrito strastjo.

JANE: Pa te to zanima?

Mike vstane, zadržujoč strast.

MIKE: Občudujem vas.

JANE (*svoj obraz čisto približa njegovemu*): Mene osebno ali vse nas?

Mike jo skuša zgrabiti, a se mu izmakne.

JANE (*se zvonko nasmeji*): Svetovljanska hijena!

MIKE (*užaljeno*): Saj lahko grem, če se vam zdim smešen.

JANE: O, glej ga, spet me vika! Kar ostaníva ... (*Stopi nazaj k njemu in mu s prstom gre čez prsi.*) ... pri 'ti'. Všeč mi je ...

MIKE (*hitro*): Kaj?

JANE: Nimaš zadaha po mrhovini. (*Povohta ob njem, ker nekaj zasluči.*) Ali uporabljaš parfüm?

MIKE: Samo včasih.

JANE (*ga premeri*): Ne zgledaš kosmat.

MIKE: Depiliram se.

Jane se odmakne od njega in ga resno pogleda.

JANE: Nevarno je to, kar se delaš.

MIKE: Nič bolj kot to, kar se ti.

JANE: O, tudi zabrusit znaš. Kje si se naučil tako oblačit?

MIKE: Nikjer.

JANE: Naravni talent. (*Nehote vzdihne.*) Ko bi bil On takšen.

MIKE: On?

JANE: Tarzan – moja opica. A ne boš vprašal, kje je?

Mike ne odgovori.

JANE: Ali pa že veš?

Mike ne odgovori.

JANE: Ali pa že vsa džungla ve. Saj je vseeno. (*Odmahne z roko in stopi k njemu.*) Povej, hijena Mike – kaj si misliš o meni?

MIKE: Da si najlepša samica, kar sem jih kdaj videl.

JANE: Te ne moti moja človeškost?

MIKE: Mami me.

JANE: Mami? A tako? In kaj bi počel z mano? Me spremenil v mrhovino?

MIKE: Ne. Te je že Tarzan.

Jane mu prisoli močno klofuto. Mike ne reagira. Gledata se.

Nato se zagrizeta v poljub.

Zavesa.

2. DEJANJE

1. prizor

Tarzan, Jane.

Slamnata kočica na meji med savano in džunglo.

V kočici so miza, dva stola in postelja ter še kakšna 'džungelska' malenkost. In nekje v kotu je kovček, s katerim je Jane prišla živeti v džunglo.

Jane pospravlja in razvršča reči po kočici.

JANE: Tukaj bi lahko bil televizor. Štedilnik pa na tisti strani ...

Vstopi Tarzan z vedrom vode.

TARZAN: Vodo imaš blizu ... (*Postavi vedro v kot.*)

JANE: Zdaj bom večkrat kuhala. Naučila se bom vsega! Zdaj sva bližje elektriki.

TARZAN: Še zmeraj je daleč. Res, da se tu začne savana, ampak moraš paziti. Tu so živali hitreje. Vedno imej pri sebi revolver.

JANE: Pusti zdaj to. Pridi, sedi k meni. (*Ga povabi.*)

Tarzan sede k njej.

JANE (*ga prime za roko*): Zelo sem ti hvaležna za to kočico, veš.

TARZAN: Tukaj bi lahko imela mladiče.

Jane ga takoj nejevoljno pogleda.

TARZAN (*se takoj popravi*): Otroke, no, otroke sem mislil.

JANE: Nekaj stvari še manjka.

TARZAN: Bova že.

JANE: Lahko bi šla kdaj do ljudi.

TARZAN: Zakaj pa?

JANE: Mogoče bi vzela kakšna stekla za okna – in štedilnik.

TARZAN: Štedilnik?! Jane, ne pretiravaj, prosim te.

JANE: Saj te ne prosim za klimo ali fritezo.

TARZAN (*bolj sebi v brk nejevoljno zabrunda*): Ve, človekinje ... (*Zmajje z glavo.*)

JANE: Kaj me, človekinje? (*Ga prime za brado ter obrne njegov obraz k sebi.*)

TARZAN: Eh, nič. (*Strese z glavo, da se otrese njene roke in se hoče obrniti proč.*)

JANE (*ga zgrabi za ramena in obrne k sebi*): Kaj, no – ‘me, človekinje’?

TARZAN: Nočem se kregati.

JANE (*ga resno opozori*): Človeški otrok ni opica.

TARZAN: S čim pa naj plačam okna in štedilnik?

JANE: A nisi rekel, da je gori ob izviru polno zlata?

TARZAN: Si nora?! Če se to razve, bo konec z našo idilo.

JANE: Idilo? Aja, zate je to idila?

TARZAN (*zakoplje obraz v roke in v obupu...*): Jane, težave imava. Resne težave.

JANE (*mu takoj sname roke z obraza*): Prav, oprosti. Pretiravam. Edino, kar te še prosim, je elektrika.

TARZAN: Pa kdo bo vlekel kabel do sem? Še zmeraj je daleč. To je absurdno razmišljanje.

JANE: Ni. Vse se da, če je volja in znanje.

TARZAN: Kaj pa govoriš?

JANE (*se obraz razsvetli v odkritju, ki pa ga je mogoče imela že kdaj prej v mislih, a je zdaj pravi čas, da ga razglasi*): Elektrarna!

TARZAN: Elektrarna?

Jane vstane in začne vzhičeno hoditi gor in dol ter razlagati...

JANE: Naredimo tisto, kako se ji reče: hidroelektrarno! Na vodi. Podobno deluje kot mlin. Zajezimo slap.

TARZAN: Zajezimo slap?

JANE: Ja, Tarzan! Med skale namestimo turbino.

TARZAN: Ni govora! Nobene elektrarne ne bo, nobene turbine in friteze! Dokler sem jaz gospodar džungle!

Zatuli in se potolče po prsih. Nekje v daljavi nekaj zatuli kot v odgovor. Jane stopi predenj in mu smrtno resno pove naravnost v obraz...

JANE: Želiš, da grem?

On ne odgovori.

JANE: Naj grem? Poberem svojo edino obleko in grem.

TARZAN: Nočem, da greš. Naredili bomo turbino. Ampak to je zadnje!

JANE (*se mu radostno vrže okoli vratu*): O, hvala, hvala, hvala, Tarzi! (*Ga poljublja po obrazu.*) Hvala! Kako si dober!

TARZAN: No, saj veš ... zate vse. (*Sede nazaj na posteljo, nekoliko ga zaskrbi.*) Upam, da to ne bo preveč spremenilo podobe gozda tam zgoraj.

JANE: Eh, malenkost. Samo malo jezerce bo.

TARZAN: Nočem, da bi se moral kdo zaradi tega sêlit.

JANE: Eh, samo malo višje se bojo umaknili.

TARZAN: Tam živi ena družina prikupnih pasavcev.

JANE (*mu sede v naročje*): Hvala, dragi, hvala! (*Ga prime z obema rokama za obraz in poljubi na usta.*) Pojma nimaš, kako si me osrečil! (*Se dvigne in začne brezskrbno čebljati.*) Boš videl, pomfri boš imel tako rad, da drugega sploh ne boš več hotel jesti! Malo civilizacije gotovo ne moti. Saj veš, ta prave stvari, tiste, ki olajšajo življenje. Pralni stroj ...

TARZAN (*se že hoče razjeziti*): Kakšen pralni stroj zdaj, pri pitonu?!

JANE: Pa saj to sem samo tako rekla. Ampak sesalec ...

TARZAN (*zavpije*): Nobenega sesalca ne bo, razumeš?! Turbino ti naredim in to je to!

JANE (*vidi, da je precej iz sebe in da je boljše, da ne preizkuša več njegovega potrpljenja*): Ja, no – to narediš, pa si itak zlat.

Tarzan nekaj zagodrnja.

JANE: Ne jezi se, samo to ti moram povedati, če bo prišel kdaj mladič, bova morala imeti pralni stroj.

TARZAN (*težko vzdihne*): Pa saj lahko po tleh serje.

JANE: Po tleh bodo tepihi.

TARZAN (*nima več moči boriti se proti temu, samo onemoglo reče*):
Jane ...

JANE: Ja, ja – vem. Zdaj se tebi vse to skupaj mogoče zdi malo utrujajoče, ko pa bo, boš pa videl, kako bo fino. Kjer koli na tleh boš lahko spal.

Tarzan vzdihne.

JANE (*ga razume*): Vem, ljubi. Ampak civilizaciji se je težko upreti. To je naraven tok, kot tok reke. Mi ljudje smo kot te turbine. Samo postavimo se v tok in že nas požene. Drugače pa lahko samo stojimo ob strani in gledamo, kako se drugim godi.

TARZAN: Kaj sploh pomeni ta prekleta civilizacija?

JANE: Civilizacija naredi, da imamo sonce tudi ponoči.

TARZAN: Lepo si to povedala.

JANE: Kaj?

TARZAN: Za sonce ponoči. Ampak veliko živali živi ponoči.

JANE: Varna bi bila, veliko bolj varna. In ti bi lahko bil ponoči spet zunaj.

TARZAN: Nočem. Hočem biti ob tebi.

JANE: Pa kaj ti je naenkrat?

TARZAN: Zakaj?

JANE: Boš stalno čepel doma?

TARZAN: Jane, ljubica, saj si ti hotela ...

JANE: Ja, sem, vendar nočem, da spremeniš svoje navade, da bi ugódil meni, nočem, da si nesrečen.

TARZAN: Nisem nesrečen, ob tebi nikoli ne bom. Rad bi, da bi bilo vse spet, kot je bilo. Rad bi se ljubil s teboj.

JANE: Ljubil?

TARZAN: Da, ljubil.

JANE: Če pa ni sezona.

TARZAN: Od kdaj pa je tebi mar sezona?

JANE: Hočem se vključit.

TARZAN: To je lepo, ja – ampak meni je bilo zmeraj všeč, da si si me želela vse leto. Ali pa si me več ne želiš?

Trenutek tišine.

TARZAN: No, kaj?

JANE: Seveda si te. Samo ne bi zdaj. (*Se nakremženo prime za glavo.*)

TARZAN: Spet glava?

JANE: Saj bo minilo. To je najbrž zaradi stresa, veš.

TARZAN (*razočaran zine*): Čite nikoli ne boli glava.

Takoj mu je žal, da je zinil. Jane ga pogleda. Gledata se. A Jane reagira drugače, kot je pričakoval.

JANE: Kdaj boš naredil turbino?

TARZAN: Najprej moram sklicat vse živali. Najbrž ne bo nihče proti. Razen Čárkana.

JANE: Kako je z njim?

TARZAN: Slabo.

JANE: Slabo? Tako strašen tiger, pa slabo?

TARZAN: Ja. (*Pokima.*) Prišla je neka hijena in mu meša štrene.

JANE (*takoj našpiči ušesa*): Aja? Kaj pa je naredila ... ta hijena?

TARZAN: Samec je. Baje je z vsemi žavbami namazan. Čárkanu je nadel ovratnico in ga privezal na verigo. (*Tarzan se temu reži.*) In tam je rjové! kot ranjen tiger in preklinjal ves svet.

JANE: A ga ne bi rešil?

TARZAN: Saj bi ga. A je čez noč izginil.

JANE: Izginil?

TARZAN: Ja. Z verigo vred.

JANE: A misliš, da ima ta hijena prste vmes?

TARZAN: Ah, daj no, saj je samo hijena. Kaj pa more takšna hijena enemu tigru?

JANE: Privezal ga je kot psa.

TARZAN (*to ga zabava*): Ja, to mu je res zagodel.

JANE: No, zdaj vsaj nimaš več konkurence.

TARZAN: Sem jo kdaj imel?

JANE: Glej, da ti ne bo pred hijeno oko trzalo.

TARZAN: Samo pogledam jo strogo ...

JANE: A si ga že srečal?

TARZAN: To še ne. A pavijani pravijo, da zna plezati in stati na dveh tacah. (*Se nasmehne.*) Gotovo je kak cirkuški cucek.

JANE: Gotovo. Torej še hodiš k njim, k pavijanom?

TARZAN (*ki se je zagovoril in se zdaj hoče izvleči*): Eh, kaj ... ne hodim. Džungla vseeno ni tako velika, na napajališču pa itak naletiš na vsakega. Tam se vse sorte pogovarjamo, pa so mi povedali.

JANE: Glej, da ne bom spet našla kakšne pavijanske kocine na tebi.

TARZAN: Ne vem, kje sem tisto pobral. Grem zdaj. (*Vstane in se odpravi.*)

JANE: Kam?

TARZAN: Ven. Pridevnike ponavljat. (*Ji našteje.*) Ljubka, očarljiva, prelestna, čudovita – moja, moja, moja Jane!

JANE: Rada imam tvoje pridevnike.

Tema.

2. prizor

Tarzan.

Goli oder. Tarzan sam na odru.

Vzdihne.

TARZAN: Jane ne povem vsega.

Da so zdaj pavijani moji najboljši prijatelji. Da sem Mumbo našel v savani z odrezanimi okli. Da so Čárkana odpeljali v kletki. Da prihaja vse več ljudi – merijo in opazujejo, vpisujejo in si kimajo in na drugi strani džungle že brnijo buldožerji. Nekaj tli izpod tal, nekakšna žerjavica, ki nas bo vse opekla. Gorile in šimpanzi se odpravljajo proč. Kako naj ji povem, da tega ne bom prenesel?

Jaz sem gospodar džungle, ne pa sveta.

Se hoče potolči po prsih in zatuliti, a si premisli ...

Ah ... Včasih, pred leti, ko sem prinesel Jane, se mi je zdelo, da sem – gospodar sveta. Čeprav sem vedel, da je tam nekje še nekaj okrutnejšega in bolj neizprosnega kot džungla. Ta moja ljuba džungla, ki je moje igrišče, moj zabavišni park. Se mi zdaj maščuje vsa ta objestnost? Zato ne pridem do svojih mladičev?

Žalostno obmolkne. Vzdihne.

V mojem idealnem svetu bi mama in Čita živeli z nama.

A zdaj tja raje ne hodim. Ne prenesem več žalosti v njunih očeh. Pri njiju je pleme vedno skupaj. Nihče ne živi drugod. In zdaj odhajajo.

No, saj sva midva šla prva. V kočo na rob savane.

Vedno bova sama – jaz in Jane. Ona zase in jaz zase in midva oba med drugimi.

Pa se mi je včasih zdelo, da niti ne rabiva drugih.

Oba sva se zavedala najine drugačnosti in jo občudovala.

Kaj pa zdaj?

Ali nisem videl vsega v njej, ali ni ona videla vsega v meni?

Živel sem v njenem svetu – v svetu, kjer kažejo živali in jih dresirajo, pripenjajo na vrstico, v ojesa, jim nadevajo nagobčnike, jih streljajo in nagačijo. Jejo, predelujejo in jih hkrati ljubijo bolj kot svojo lastno vrsto. In tja ne grem več.

A čutim, kako njo vleče.

Zaradi nje hodim vzravnano. Zaradi nje se umivam.

A ona je pristala na veliko več, zdaj to vem. Čeprav sem včasih mislil, da ji delam uslugo. In oddolžil se ji bom. Storil bom nekaj velikega!

Zbral bom zlato gori ob reki in kupil vse to. In potem bo mir.

Nobenih divjih lovcev, delavcev in inženirjev, nobenih pustolovskih turistov, nobenih vsiljivih snemalcev in nobenih buldožerjev.

Kupil bom džunglo in potem bom v resnici gospodar džungle!
A – a – a – aaaaa!

Se tolče po prsih in vpije.

Tema.

3. prizor

Jane, Mike

in Tarzan.

Slamnata kočica na meji med savano in džunglo.

Mike vstopi v kočico s kablom v roki, ki se vleče za njim.

MIKE: Zdravo, Jane.

JANE: Joj, Mike – hvala bogu!

Se mu vrže v objem. On takoj izpusti kabel in jo presenečen objame.

MIKE: Jane ...

JANE (*se odmakne od njega, zaskrbljena je*): Tarzana že štiri dni ni. Ali kaj veš, kje je?

MIKE: Ne, pojma nimam. (*Mu je zdaj jasno, zakaj je razburjena, in je razočaran, a skuša skriti.*)

JANE: Ni pri pavijanih? Sram me je it vprašat.

MIKE: Kolikor vem, ne.

JANE: Mogoče je pri mami. A bi, prosim, šel ti pogledat?

MIKE: Oni so menjali teritorij.

JANE (*presenečeno*): Prosim?

MIKE: Šimpanzi in gorile. Premaknili so se više.

JANE (*v strahu*): A je šel z njimi?

MIKE: Ni.

JANE: Kako pa veš?

MIKE (*noče povedati, se izmotava*): Eee ... pač vem. Povedali so mi.

JANE: Kdo?

MIKE: Pavijani.

JANE: A je torej pri njih?

MIKE: Ne. Ni ga bilo tam.

JANE (*v skrbah*): Kaj, če je kje mrtev? Kaj, če se mu je strgala lijana?

MIKE: Ah, Jane, ne skrbi. Saj je kralj živali.

JANE: Ti ne veš, Mike. Lijana se zna pretrgat.

MIKE: Zakaj pa ti mene nisi več hotela videt?

JANE: Saj veš.

MIKE: Zavoljo enega poljuba si nisem zaslužil tega.

Tišina.

MIKE: Opravičil sem se.

JANE: Saj ni zaradi tebe.

MIKE: Včasih je vas ljudi tako težko razumeti.

JANE: Ne razumeš – vseč si mi.

MIKE: Saj to je lepo. Tudi ti meni.

JANE: Mike, nočem te prizadeti. Lahko da gre samo za strast, za nič duhovnega.

MIKE: Vi ljudje tako razmetavate s to besedo: duhovno! Ali ni duhovno tisto, kar se z besedami ne da opisati in lahko le slutimo? Potem se mi zdi, da je moja strast do tebe še kako duhovna. Privlačiš me kot samica, ženska in človek.

JANE: Ti znaš tako pametno govoriti, kar razorožiš me. Nočem te prizadeti ...

MIKE (*nekoliko nepotrpežljivo*): Saj me ne, no!

JANE: In če boš trpel? Saj ne vem, kaj bi s tabo. Ne vem, kaj bi s sabo. Tako sem zmedena. *Sede.*

MIKE (*ji sede nasproti*): Vsa si iz sebe. Pomiri se.

JANE: Skrbi me zanj.

MIKE: A je že kdaj tako izginil?

JANE: Včasih, za kak dan – več ne.

MIKE: Saj bo nazaj in vse se bo pojasnilo.

JANE: Joj, upam.

Jane zagleda kabel.

JANE: Kaj boš pa s tole žico?

MIKE: Ni žica, kabel je. Električno sem ti napeljal.

JANE (*jo zgrabi pravo histerično veselje*): Iiiiijoj, Mike! Res? Pa ti si genij!

Se mu vsa vesela vrže okoli vratu.

JANE: Genij!

Tako obstaneta, objeta... in se pogledata...

JANE (*dahne*): Oh, Mike...

Se poljubita... dolgo in strastno – ona se prižame ob njega, on jo zgrabi za ta zadnjo, začneta sunkovito dihati... Ko se ona nenadoma ihtavo odtrga od njega...

JANE: Ne, ne, ne! (*Komaj se premaguje in ponavlja.*) Ne, ne in ne!

MIKE: Kaj 'ne'?

JANE: Ne smeva! Ne vem, kam to vodi. Mike, razumi me, vseč si mi, privlačiš me – strašno me privlačiš, znaš povedat vse, kar bi rada slišala, ampak to ni prav.

MIKE: Ker sem hijena?

JANE: Ne, ni to. Četudi bi bil najpopolnejše bitje na svetu, mu tega ne bi storila. Razumi, Mike, z njim bi si rada ustvarila krdelo.

MIKE (*nekoliko užaljeno*): Saj razumem, seveda razumem – družino misliš. Ali pa misliš, da nisem sposoben razumeti, kaj je to družina?

JANE: Mi ne jemo svojih mladičev.

MIKE (*trpko in zajedljivo*): Ne. Pri vas je največkrat obratno.

JANE: Vidiš, prizadet si – tega nočem. Hotela sem ti predlagati, da bi bila samo prijateljja.

MIKE (*čuden 'hijenski' zvok*): Ccccccc ...

JANE: Kaj ti pa je?

MIKE (*se razjezi*): Kaj je pa tebi? Se boš v nedogled tako trpinčila?! Ga boš čakala, živela samo zanj, se odrekala ugodju in vsemu, kar bi ti lahko tvoj položaj nudil? Njega boš zalivala, sama pa venela.

JANE: Lepo si oblikoval ta zadnji stavek. Bereš pesmi?

MIKE: Seveda berem pesmi – Dylana, Whitmana, Plathovo, Nerudo, vendar to zdaj ni važno.

JANE: Pišeš tudi?

MIKE: Pišem. Pa pustiva to. Po rokah te je treba nositi, plemenita Jane! Ti si ženska z vsem tistim bogatim in globokim, kar ta beseda prinaša – s strastjo in milino, z razumom in vihravostjo, nedolžnostjo in kremplji. Ženska, ki že na daleč diši po parjenju. Ti se znaš gibat, znaš se obrnit, stopit, tako da vsak takoj ve, da si alfa. Ti si osnovni vzorec za vsako samico. Življenje ti je dalo vse attribute zapeljevanja v greh.

JANE: Greh? Greh? Kaj pa govoriš?

MIKE (*ga je samega zmedlo to, kar je znil*): Mislil sem ...

JANE: A se spoznaš na greh? Mislila sem, da pri vas živalih ni greha?

MIKE: Jane, ostaniva pri temi. Sem pač tako rekel. A ne gre za to. Gre za to, da si čudovita, enkratna, neponovljiva in neverjetno privlačna. Najraje bi te vrgel na vse štiri in si te vzal.

JANE (*zgroženo, opominjajoče, a kljub temu jo draži*): Mike, ne govori tako!

MIKE: In vem, da bi ti ugajalo. Zabijal bi vate ...

JANE (*zavpije*): Slišiš – ti pes!

Nastane tišina.

JANE: Oprosti.

MIKE: Ti oprosti. Predaleč sem šel. Kdaj sta se nazadnje parila?

JANE: A boš nehal!

MIKE (*skomigne*): Preprosto vprašanje – kdaj nazadnje sta se ...

JANE: Kaj tebe to briga!

MIKE: Saj me ne, samo ...

JANE: Samo – kaj?

MIKE: Žrtev si, Jane.

Tišina. Nato ona izbruhne.

JANE: Nisem žrtev! Naučila sem se kuhat! Poglej, pomfri. In to brez friteze.

Pokaže na posodo na štedilniku.

MIKE: Jane, mogoče pa je prišel čas ... (*Pomenljivo obmolknje.*)

JANE: Čas za kaj?

MIKE: Za spremembe.

Jane že hoče odgovoriti nekaj nestrinjajočega, a jo on jadrno pregovori.

MIKE: Jane, vsak svet se spreminja, tudi tvoj. Tako kot moj. Džungla se krči, primati so odšli ...

JANE: Džungla se krči?

MIKE: Pusti to. Za naju gre.

JANE: Naju?

MIKE: Pa če smo si še tako različni, ljubezen premaga vse ovire. Prava ljubezen, Jane. (*Jo stisne za roke in pogleda globoko v oči.*) Takšna, ki pomeni vzajemnost, ne samo dajanja in žrtvovanja; takšna, ki osrečuje oba, ne samo enega; takšna, ki se ji ljubi počet velike reči zavoljo enega samega pogleda, enega samega nasmeha in dotika.

JANE: Oh, Mike. Ti si tak romantik. Tarzan ne zna tako lepo tvoriti stavkov.

MIKE: Saj tudi jaz nisem vedel, da jih znam. Do zdaj. Do zdaj, ko jih je ljubezen izbrskala iz srca in mi jih položila v usta, da jih lahko izrečem z največjo gotovostjo, kar sem je kdaj premogel v vsem tem svojem ponižujočem življenju.

JANE: Mike, saj ni ponižujoče.

MIKE: Ti ne veš, kako je biti žival v vašem svetu. Vsak te gleda kot korist.

JANE: Korist?

MIKE: Bodisi za hrano, oblačilo, zabavo ali eksperiment.

JANE: Saj nekatere imamo tudi za ljubljence – ne boš rekel, da se tem godi slabo?

MIKE: Ne, tega ne bom rekel. Vendar, Jane ...

JANE: Kaj je, Mike?

MIKE: Jaz nikoli ne bi pristal, da bi bil tvoj ljubljencek.

JANE: Prijateljstvo sem mislila, Mike.

MIKE: To je miloščina, Jane. Pristanem samo na povodec ljubezni. Veš, kaj sem si rekel – v največjem obupu svojega življenja, ko so me ujeli in peljali na uspavanje?

JANE (*se zdrzne*): Oh, Mike, na uspavanje ...?

MIKE: Rekel sem si: "Michael, nekoč boš spoznal žensko, ki ti bo dala vse tisto, za kar te je tvoj nesrečni rod prikrajšal. In ko jo boš, jo boš osrečil za vse večne čase."

JANE (*ganjeno*): Menda ja ne misliš mene?

MIKE: Prav tebe, Jane.

JANE: Zakaj?

MIKE: Ker mislim, da si edina oseba na svetu, ki me lahko razume. In ne samo to, si tudi edina oseba, s katero bi se moje sanje lahko uresničile. Edina človekinja, če se lahko tako izrazim.

JANE: Misliš, ker živim z živalmi?

MIKE: Ker živiš z živaljo.

JANE: Oh!

MIKE: Z večjo živaljo, pristnejšo živaljo, kot sem sam. S kraljem živali.

JANE: Tarzan je človek!

MIKE: Na pogled.

JANE (*presunjena vstane in zbegano išče naslon, odsotno ponovi*): Tarzan je človek.

MIKE: In s kom se družiš?

JANE: Z njim bom zanosila.

MIKE: Ne – z njim boš breja.

JANE: Naredil mi bo elektrarno, sesalec mi bo kupil – fen ...

MIKE: Da bo mir.

JANE: Iz ljubezni.

MIKE: Je to ljubezen, da ga štiri dni ni? Jaz sem pa ves čas tu, Jane. Vsako noč iz daljave gledam tvojo kočo.

JANE: A si ti zavijal?

Mike prikima.

JANE (*zamišljeno*): Čudno ... ni me bilo strah. Varno sem se počutila.

MIKE: Vse bi ti dal.

JANE: Hijena si.

MIKE: Tvoj sedanji je pa opica.

JANE: In kaj bi bila jaz, če bi bila s tabo?

MIKE: Srečna.

Tišina.

MIKE: A je važno, kaj te dela srečno?

Tišina. Gledata se. Ona odsotno zakorači po prostoru.

JANE: Ne prenesem več njegovega dotika. Ne veselim se več, ko se vrača. Čeprav ga pogrešam. Mogoče ne njega, mogoče tisto, kar je nekoč bil zame. Kar sva bila drug drugemu. Ko sem si želela, da nikoli več ne bi šla od tu in se ta pravljica nikoli ne bi končala. Ko

je bil Tarzan zame najlepši človek na svetu in sva se ljubila vsake pol ure, četudi sva imela obisk. Potem pa ga je vse močneje začela jemati nazaj džungla.

MIKE: Jaz sem drugačen, Jane.

Tišina. Ona razmišlja. Mike sede. Čez čas...

JANE: Ja, res je. Želela bi, da bi bil takšen.

MIKE: Želela bi, da ima svoje obličje in moje manire.

JANE: Ja, priznam – to bi mi bilo ljubo.

MIKE: Mogoče je ta epizoda s Tarzanom samo uvertura k rapsodiji najine ljubezni.

JANE: Razumem, Mike, kar mi ves čas hočeš povedati, vendar za zdaj nič od tega ni mogoče.

MIKE: Zakaj ne?

JANE: Tarzan je moj mož.

MIKE: A ima to v džungli kak pomen?

JANE: Saj ne gre za prostor zunaj, gre za prostor v meni.

MIKE: Veš, Jane, spoštujem vso to tvojo voljo do odgovornosti v vajinem odnosu – vendar, a ne vidiš?

JANE: Česa?

MIKE: Da si sama v vsem tem?

JANE: Mike, oh, Mike ... (*Si gre z rokami čez obraz.*) Ali se lahko malo o čem drugem ...?

MIKE: ... pogovarjava? Izvoli.

JANE: Torej pesmi tudi pišeš?

MIKE: Pišem.

JANE: O čem?

MIKE: O napajališčih v sončnem zahodu, ko je mir in krokodili spijo in se lahko okopaš.

JANE: Si mislim, da zna biti lepo.

MIKE: Še kako. Za mamó smo capljali, jaz in trije bratje. Pili smo in štrbunkali in oranžno nebo je žarelo. Saj veš, ta barva, preden se sonce odloči zaiti.

JANE: To mi je bilo všeč na drevesu, ta svetloba pred večerom. To je bil, se mi zdi, edini spokoj tega pragozda. Spodaj je vse še vedno vrvelo in žuborelo, a jaz takrat nisem slišala. Tisto sonce me je zasanjalo. Sedela sem ob njem in sva kaj počela, kartala in se vse sorte pomenkovala.

MIKE: Tarzan zna kartati?

JANE: Osla. Ostalo mu ni šlo.

MIKE: Tudi o ljubezni pišem – zadnje čase.

JANE: Gotovo imaš lepo pisavo. A mi boš kdaj pokazal kakšno?

MIKE: Tudi o ljubezni pišem zadnje čase.

MIKE: Bom.

Jane nenadoma slabe vesti...

JANE: Mike, moraš mi oprostiti. Nikoli mu ne bom storila tega. Razumi – nisem te sorte ženska. Dokler sem z njim, ne. Nikoli si ne bi oprostila.

Mike vstane in se odpravi. Ona se prestraši, ko vidi, da odhaja, takoj začne govoriti za njim kot v opravičilo ...

JANE: Kam greš?!

MIKE (*na vratih*): Še nekaj sem ti prinesel.

Mike gre ven in se vrne s televizorjem.

JANE: Jezus, Mike, kaj pa je tole? Je to ...?! (*Ne more verjeti.*)

MIKE: Kam naj ga postavim? Zunaj je krožnik za satelitsko. Na drevo sem ga pritrdil ...

JANE (*nima besed*): Mike ... ti si, ti si ...!

MIKE: Kam naj dam? Težek je ...

JANE (*zmedeno*): Kar sem zaenkrat.

Mike odloži televizor na mizo.

MIKE: Evo, kabel za elektriko bo zdaj čisto prav prišel.

Jane ga gleda in se v nejeveri drži za usta. Kot čudež se ji zdi vse to.

MIKE: Vklompiva?

Jane ganjeno vzdihne in kar otrpne.

MIKE (*zaskrbljeno*): Jane, kaj pa je?

JANE: Česa tako lepega ni še nihče storil zame.

MIKE: Ah. (*Odmahne s taco, češ, nič takšnega.*) Še telefon dobiš, takšen brez žice, da boš lahko klicala domov po mili volji.

Jane ganjeno zajoje.

MIKE: Daj, no ...

JANE (*prikima*): Česa tako lepega ni še nihče naredil zame.

MIKE: On te je rešil smrti.

JANE: To stalno počne. Tudi ti bi me, sem prepričana. Tole pa je nekaj ... drugega. Čez celo savano si napeljal kabel.

MIKE (*prikima*): Ja.

JANE: Oh, Mike, Michael ...

Se mu strastno vrže v objem. On jo obrne, sune na kolena in prepogne naprej, spusti hlače ter si jo vzame. Zaganja se vanjo vse sunkoviteje in ona težko in globoko vzdihuje v strasti, ki Mika kmalu tako prevzame, da začne tuliti. Ona se takoj spodvije izpod njega.

JANE: Kaj ti pa je?

MIKE: Oprosti ...

Vstopi Tarzan. Šopek in kabel mu padeta iz rok.

TARZAN (*zavpije*): Jane!

JANE: Tarzan?! (*Takoj skoči na noge in si začne popravljati kožuh.*)

TARZAN: Jane?! Kaj...? (*Zaprepaden gleda enega in drugega.*)

Jane ihtavo zgrabi pest pomfrijev in jih vrže pred Mika.

JANE: Tu imaš, cucek, žri!

TARZAN: Kaj pa...?

JANE (*skuša opravičiti situacijo*): S kužkom sva se igrala.

TARZAN: Kaj dela ta tu?

JANE: To je ... hijena.

Mike mirno vstane in si začne oblačiti hlače.

TARZAN: Vidim, da je hijena. Sprašujem te, kaj dela ta cucek tukaj?

JANE: No, Tarzan, kako se pa obnašaš pred gostom.

TARZAN: Daj no, kakšnim gostom neki – mrhovinar je.

JANE: No, lepo se obnašaj – krožnik za satelitsko je prinesel.

TARZAN: Vrgla si mu zrezek!

JANE: V šoku! Oprosti, Mike.

MIKE: Je že v redu.

TARZAN: Ime ima?!

MIKE (*ponudi Tarzanu šapo in se mu predstavi*): Mike.

TARZAN (*zelo presenečen – ne vzame ponujene šape*): In zna človeško?

JANE: Kot vidiš.

TARZAN (*je čisto osupel*): Kako ... 'zna'?

JANE: Ja kako? Če ti znaš živalsko, se najbrž lahko najde tudi kdo, ki zna človeško.

MIKE: Morebiti lahko kdaj kosimo skupaj?

TARZAN: S hijeno nikoli!

JANE (*Tarzanu*): Od kdaj pa ti delaš razliko med živaljo in človekom? V naši hiši tega ni. Raje povej, zakaj te tako dolgo ni bilo?

TARZAN: Čita ima aids.

JANE: No, potem pa ima itak pol džungle aids.

TARZAN (*užaljeno*): Jane, no.

JANE: Kaj? A ni res?

TARZAN: Iz tvojih ust zveni prostaško.

JANE: Mogoče. Se opravičujem. (*Vzdihne.*) No, kakor koli, vsaj nama ni treba skrbet.

Tarzan pogleda proč, Jane nekaj zasluti.

JANE (*se takoj sumničavo obrne k njemu*): Ali? Tarzan? Ali? Ali pa...?
(*Z vsako besedo opominjajoče povzdiguje glas.*) Tarzan?!

MIKE: Zdaj bom pa jaz raje šel. To res ni moja...

JANE: Mike, kar ostani.

TARZAN: Pojdi, Mike.

JANE: Ostani!

TARZAN: Kar pojdi.

JANE (*rezko*): Ostani!

MIKE (*dvigne šape od vsega*): Jane, Tarzan – brez zamere, z veseljem sem vajin psihiater, a opice res niso moja domena. Živijo, Jane, sva na vezi.

Mike gre. Tarzan in Jane se srepo zagledata drug v drugega.

JANE: No, in – Čita...? (*Zahteva odgovor.*)

TARZAN: Si spala z njim?

JANE: Ne menjuj teme!

TARZAN: Ti je ne menjaj! Si?!

Tišina.

TARZAN: Ker to, kar sem videl, je bila kaj čudna igra.

Jane ne odgovori.

TARZAN: Si slišala? Sprašujem te, če si spala z njim?

JANE (*plane v jok*): Ja, spala sem z njim!

TARZAN: Jane?! Kako si mogla?

JANE: Privlačen je.

TARZAN (*jezno*): Vraga – kaj si se zaljubila v hijeno?

JANE (*predrzno*): Ja, te moti?

TARZAN: Hijena je, pri vragu milem!

JANE: Ja, tvoja mama pa gorila! Tvoj najboljši prijatelj pa slon! Da ne govorimo o tvoji bebavi ljubici! A se tebi zdi kdo normalen v tej džungli?!

TARZAN: Ampak Jane – hijena! Malo več bi pa lahko dala nase.

JANE: A bi ti bilo laže, če bi me Čárkan nabrisal?

TARZAN: Daj no, ne bit neokusna.

JANE: Kaj je? Te skrbi, da bodo drugi izvedeli, da je gospodarju džungle hijena nabrisala samico?

TARZAN: Ti zajedljiva, razvajena lajdra!

JANE (*se ponorčuje*): Si se pa naučil pridevnikov.

TARZAN: Pazi na jezik, ženska! (*Dvigne roko nad njo, kot bi jo hotel udariti.*)

JANE: Samo dotakni se me, pa pokličem policijo!

TARZAN (*ne more, da se ne bi nasmehnil – spusti roko*): Policijo? Kako boš poklicala policijo – saj veš, da v krogu 200 milj ni nič človeškega, ha, ha, ha!

JANE (*se ponorčuje iz njegovega smeha*): Ha, ha, ha! O, pa bom lahko, kmalu bom lahko! Mike mi bo prinesel še telefon, takšen brezžičen. In lahko bom klicala domov po mili volji!

TARZAN: Mater, pa kaj hoče ta hijena?

JANE: Nič, le pozoren je.

TARZAN: No, saj zdaj ko te je nabrisal, bo najbrž mir.

JANE: Če misliš, da je hotel samo to, se prekleto motiš.

TARZAN: Ne, resno mislim. Sezona gonjenja je mimo. Spomladi pričakuj še.

JANE: Kako si nevoščljiv.

Tarzan se skloni po šopek in ga vrže na mizo.

TARZAN: To je zate.

JANE: Hvala. Kaj pa kabel?

TARZAN: Je za električno. In televizor imam zunaj.

JANE: Oh, Tarzan ... (*Ga hoče objeti.*)

TARZAN (*jo odrine*): Po desetih letih v džungli greš in se zaljubiš v hijeno. Vsaka opica je pametnejša.

JANE (*zatuli nanj*): Samo jaz nisem opica!

TARZAN: Na žalost ne! Ker če bi bila, svoje debele riti ne bi nastavila cucku!

JANE (*ne more verjeti, kaj ji je rekel, lovi sapo*): Oh... oh, oh, kaj mi govoriš... kaj mi govori... (*Se z eno roko pahlja.*)

TARZAN (*mu postane žal*): Oprosti. Žal mi je. Ne bi smel...

JANE (*se zbere, zadržuje bolečino in mu resno pove*): Ne, nisem opica, ne. In tudi nikdar ne bom. Zato pa zdaj končno vem, da ti si. Ja, dolgo si nisem hotela priznat, zatiskala sem si oči in trpela vse tvoje eskapade.

TARZAN: Eska... kaj?

JANE: Eh, saj ni važno. Zdaj vem – žival si in spadaš sem. Jaz pa ne. Jaz rabim svoj čaj ob petih in dvigalo namesto lijan. A zate sem bila pripravljena žrtvovati vse. Ti pa nič.

TARZAN: Kam greš?

JANE: Sesut se.

Jane gre.

Tema.

3. DEJANJE

1. prizor

Mike, Tarzan.

Na meji med džunglo in savano.

Mike je na kolenih, obrnjen proti luni, ki visi nad savano, in spokojno moli.

Nenadoma se mu začne bližati neki grm. Vse bliže je, dokler se tik za njim ne ustavi. Tarzan previdno pokuka izza njega.

MIKE (*se niti ne obrne*): Voham človeka.

Tarzan uvidi, da kamuflaža nima več smisla, in se dvigne nad grm.

TARZAN: Ti si torej Mike.

MIKE: Ja.

Tarzan stopi izza grma. V roki ima bič in revolver za pasom. Mike se ritensko umakne.

MIKE: Si me prišel pokončat?

TARZAN: Slišal sem, da si rotvajlerju zdróbil glavo?

MIKE: Čeljust. (*Prikima.*) Ti pa si ugnal pitona, gorilo, leva in najbrž še kaj.

Tarzan prikima.

MIKE: S pištolo?

Tarzan odkima.

MIKE: Z nožem?

Tarzan prikima.

MIKE: John ...?

TARZAN: Kako?

MIKE: Saj te lahko kličem po krstnem imenu?

TARZAN: Tega niti Jane ne dovolim.

MIKE: John Clayton, lord Greystoke ...

TARZAN: Pha! Pa ti ... (*Zaničljivo.*) Mike? Michael? Kakšen pa je tvoj priimek?

MIKE: Hijena. Če bi se pa veliko umival, bi bil pa Higijena. Ccccccccc ...
(*Se po hijensko zasmеji.*)

TARZAN (*ga šala ne gane*): A misliš, da te ime naredi človeka?

MIKE: A misliš, da te rojstvo? Nič drugačen nisi od opic. Kaj nameravaš s tem bičem?

TARZAN: Prišel sem te udomačiti.

Tišina. Gledata se. Mike za trenutek intenzivno razmišlja, kakor da se v njem preklaplajo različni nameni ... Nato se odloči ...

MIKE: Zakaj pa? Poglej, kako krotek sem. (*Nekoliko norčavo dvigne šape.*) Tvoje žene cucek.

TARZAN: Ja, si. Zdaj si ukročen, treba pa te bo še udomačiti.

MIKE: Kakšna pa je razlika?

TARZAN: Zdaj delaš po svoje.

MIKE: In potem?

TARZAN: Potem ne boš več.

MIKE: Torej, delal bom po tvoje?

TARZAN (*zadovoljen, da razume*): Tako nekako.

MIKE: Hočeš reči, naj neham razmišljat?

TARZAN (*grobo, rezko*): Nimaš kaj razmišljat! Cucek si!

MIKE: Nisi ti za enakost med vsemi živalmi?

TARZAN: Tudi otrokom je treba kdaj pokazat, kje je njihovo mesto.

MIKE: Da ne stečejo pod avto, kaj?

TARZAN: Točno.

MIKE: Ampak tukaj ni avtov.

TARZAN: Sem pa jaz. Gospodar džungle in kralj živali!

Se tolče po prsih in vpije.

MIKE: Ja, ti si gospodar džungle in kralj živali. Kaj hočeš, da naredim?

TARZAN: Preval.

MIKE (*začudeno*): Preval?

TARZAN: Preval.

MIKE: Zakaj pa preval?

TARZAN: Da vidim, kako ubogaš.

MIKE: Veš, da znam igrati trobento? Ti kaj zaigram na trobento? Imam jo v brlogu pri mami ..

Tarzan poči z bičem.

TARZAN: Preval!

MIKE: Na stran ali naprej?

TARZAN: Kaj?

MIKE: Naprej znate vi ljudje, me hijene težko.

Tarzan ga useka z bičem. Mike zatuli od bolečine in se prime za ličnico.

MIKE: Misliš, da nisem vaje?

Tarzan vanj nameri pištolo.

TARZAN (*zaničljivo*): Hijena.

MIKE: Je to tvoj izredni dar opažanja ali misliš metaforično?

Tarzan mu že hoče nekaj zabrusit, a ga Mike hitro preseneti.

MIKE: Pazi, pajek!

Tarzan skoči vstran in nehote sproži dva strela v prazno.

Mike se reži kot nor. Tarzan, ki zmedeno spozna, da ga je naplahtal, se jezno razkorači pred njim in nameri vanj.

TARZAN: Naslednji gre vate.

Mike se smeje in dvignjenih šap hitro pokori.

MIKE: Čakaj no, čakaj! Le mirno kri. Evo, že grem na tla. Valjal se bom, kolikor hočeš. Evo, sem že doli ... (*Leže na pod.*) Se že valjam, že

delam prevale ... (*Dela prevale. Mimogrede navrže.*) Levo oko ti trza.

Tarzan si potipa oko. Mike vstane in si otrese oblačila.

MIKE: No, povej mi zdaj, Tarzan, gospodar džungle – te je tole naredilo človeka ali žival?

TARZAN: A te naj z rokami zadavim, da boš že enkrat zaprl to mrhovi-nasto gofljo?!

MIKE: Eh, kaj si boš mazal šape, saj sem udomačen. Tvoj ponižni cucek ...

TARZAN: A si prejle molil? (*Prasne v smeh.*) Zelo zavzeto si molil.

MIKE: Tudi ti bi lahko poskusil, ti ne bi škodilo. Meni je vera resnično pomagala, da sem postal boljša žival.

TARZAN: Ja, kako? Kaj ti pa je prej manjkalo?

MIKE: Nisem ločil dobrega od slabega.

TARZAN: A zdaj pa ločiš? No saj, glede na tvojo pasmo ti pristoji ta vera.

MIKE: Je to sarkazem?

TARZAN: Je – če sarkazem pomeni to, da tudi ti, tako kot oni, nisi več zadovoljen z ostanki.

MIKE (*se nasmeji*): Odličen sarkazem! Vendar ... tudi ti si veren.

TARZAN (*prasne v smeh*): Ja, veš da!

MIKE: Džungla je tvoja religija.

TARZAN: Joj, daj nehaj s temi neumnostmi! Leporečiti si se naučil, ja, in se potrudil razumeti ustroj človeškega sveta, samo ne veš pa prav,

kaj bi s tem počel, kaj? A misliš, da se ti bodo s človeško samico na stežaj odprla vrata?

MIKE: Pojma nimaš, kaj jaz hočem.

TARZAN: Ne, nimam, in me tudi en drek briga. Prišel sem po maščevanje, zdaj pa mi je žal. Komu se naj maščujem? Pajacu v prevelikih škornjih? Obuti psiček ...

MIKE: Bolj sva si podobna, kot si misliš.

TARZAN: Jaz nisem nikomur podoben.

MIKE: Pa bi rad bil.

Tišina. Tarzan spozna, kaj Mike misli.

TARZAN: Kar pojdi med ljudi, očaraj jih. Tebi bo uspelo, od tebe se to ne pričakuje.

MIKE: Ne želim biti enak.

TARZAN: Kaj pa?

MIKE: Boljši.

TARZAN: Velike, pogumne besede za pegasto hijeno. Saj si ta vrsta, kaj? Vidim, po tacah ...

MIKE: Sem.

TARZAN: In kaj še znaš?

MIKE: Recitirat velike pesnike, igrat trobento in kuhat boljše kot tvoja žena.

TARZAN (*resno*): Ti si prikrit človek.

MIKE: Ti pa prikrita žival.

TARZAN: Je to kompliment?

MIKE: Hvala enako.

Gledata se. Tarzan se mu nehote nasmehne in Mike njemu nazaj.

TARZAN: Kaj si torej raje?

MIKE: Misliš – človek ali žival?

Tarzan samo skomigne, češ, naj se sam odloči. Mike za trenutek pomisli...

MIKE: Veš, kako pravi Nietzsche?

TARZAN: Veš, da ne.

MIKE: Bil je nemški filozof, ki je postavil trditev, da je žival popolna zaradi svoje čistosti, nedolžnih čutov, človek pa je tudi kot čist komaj kaj znosen...

TARZAN: Torej si raje žival.

MIKE: Seveda.

TARZAN: Kam potem siliš?

MIKE: Zaslepilo me je.

TARZAN: Kaj pa? Vsa ta mesta in denar?

MIKE: Ni samo to, Tarzan. Velika vrsta ste. Vi znate izkoristiti vsako reč. Od 50.000 tisoč vrst trav izbrskate ravno tisto, ki najbolj rodi, in to največja semena; nato se domislite kamna, ki jih bo trl, zanetite ogenj in izumite kruh. In potem pecivo, piškoti, marmelade, cel kup nadevov, cel kup oblik in cel kup receptov!

TARZAN: Delfini imajo baje večje možgane.

MIKE: Pa jih je tudi zaslepilo. Skozi obroče vam skačejo. Večji možgani so se prilagodili vam. Vi bi naredili vse, da bi zapeljali druge, najbolj pa sebe. Nisi rad kralj živali? Se ne tolčeš po prsih?

TARZAN: Džungla rabi svoje znake. Če bi bil strupen, bi bil zelen. Jane je rekla, da pišeš pesmi.

MIKE: A sta se pogovarjala o meni?

TARZAN: Povedala mi je, ja, da nisi navadna hijena.

MIKE: Kje pa si bil štiri dni, če smem vprašati?

TARZAN: Pogledat sem šel tisto zlato zgoraj ob reki.

MIKE: Zlato?! Kakšno zlato?

TARZAN: Hotel sem postaviti vodno elektrarno, da bi Jane imela elektriko, pa je preveč zapleteno.

MIKE: In kaj boš zdaj? Mislim, s tem zlatom in to? Ga je veliko?

TARZAN: Celo bogastvo. Šel sem ga nekaj zamenjat in dal napeljati elektriko, zato sem rabil štiri dni. Hotel sem jo presenetiti. Pa sta vidva mene.

MIKE: Se opravičujem.

TARZAN No, to sem ti v bistvu prišel povedat: Če te še samo enkrat zalotim v bližini najine kočice ali pa od koga izvem, da si bil tam – in dobro veš, da ima džungla nevidne oči in ušesa –, te pokončam kot zadnje ščene, pa res ne bo važno, ali z nožem, revolverjem ali z golimi rokami.

Tišina.

MIKE: Resno misliš.

TARZAN: Veš da.

MIKE: Se nisva zblížala?

TARZAN: Zapomni si to.

MIKE: Udomačil si me.

TARZAN: Tebe se ne da udomačit.

Tema.

2. prizor

Mike.

Goli oder.

Mike tuli v nebo.

Nato vzame trobento in zaigra.

3. prizor

Jane, Tarzan.

Slamnata kočja na meji med savano in džunglo.

Kočja je opremljena čisto po človeško, z vsemi potrebnimi aparaturami in komfortom. Okna so zastekljena. Na eno od sten je pritrjen nosorogov rog.

Nekdo potrka.

TARZAN: Jane ... zdravo.

JANE O, Tarzan?! Ti ...?

Tarzan obstoji na vratih.

TARZAN: Ja ... jaz. Prišel sem – tako, malo ... na obisk.

Nekoliko jima je nerodno.

JANE: Lepo od tebe. Vstopi. Ravno kuham. Kako je Čita?

TARZAN: V bolnici je.

JANE: V bolnici? Pravi?

TARZAN: Ja.

JANE: Hm.

TARZAN: Je kaj narobe?

JANE: Ne, nič. Opica je.

TARZAN: Moja najboljša prijateljica je.

JANE: Kako dolgo sem si želela, da bi bila to jaz.

Spet nastane tišina. Nato ...

JANE: Kje zdaj živiš?

TARZAN: Kjer pač pride.

JANE: Torej nisi šel za svojimi?

TARZAN: Za 'svojimi'? A me spet zafrkavaš?

JANE: Ne, oprost. Resno sem mislila.

TARZAN: Ne, nisem.

JANE: Kaj te pa tu drži?

TARZAN: Gospodar džungle sem. A – a – a – aaaaa!

Se tolče po prsih in vpije. A z veliko manj žara.

JANE (*trpko*): Ja, si.

TARZAN: Imam odgovornosti.

JANE: Ne, resno ... (*Ga iskreno pogleda.*) Si ostal zaradi mene?

TARZAN (*odmakne pogled in nekako trmasto pove*); Ne. Neke zelo važne zadeve urejam. (*Pomenljivo.*) Zelo važne.

JANE: Aha. A boš pomfri?

TARZAN: Ne, hvala, sem že papajo.

Tišina. Jane si daje opravka pri kuhinjskem pultu. Tarzan se razgleduje.

TARZAN: Lepo si uredila.

JANE: Mike mi je pomagal.

TARZAN: Mike je dober, kajne?

JANE: Zelo.

TARZAN: Vse, česar ti jaz nisem ...

JANE (*ga prekine*): Tarzan, prosim. Ne tja. Pusti ...

TARZAN: Pa si srečna?

Jane pogleda proč in obstoji, odsotno ponovi...

JANE: Srečna ...? Imam HBO.

TARZAN: Kaj je to?

JANE: Tisti program s komedijami.

TARZAN: Aja – televizija.

JANE: Saj veš, kako rada imam komedije.

TARZAN: A ne več teatra?

JANE: Tudi, ja. Samo tukaj ga ni, a ne. Bova v New Yorku hodila na Broadway, sva se zmenila.

TARZAN: V New Yorku?

JANE: Ja. Z Michaelom greva nazaj.

TARZAN: Nazaj?

JANE: Med ljudi. V New York.

TARZAN (*ga ta novica precej prizadene, a se trudi, da tega ne bi pokazal*): A ne k tvojim v London?

JANE: Ne. Za tja je mogoče še prehitro.

Tarzan zahlipa.

JANE: Joj, oprost!

TARZAN (*se takoj zbere*): Saj ni nič. Samo nekaj mi je padlo v oko.

JANE: Izvoli.

Mu ponudi rolo papirnatih brisač, a on ne ve, kaj bi pravzaprav s tem.

JANE: Tako moraš. (*Mu odtrga eno in mu jo da.*)

TARZAN: Aha, brihtno. (*Si obriše solzne oči in izpuha nos. Se zbere.*) V bistvu sem ti prišel nekaj pokazat. (*Odpre paket in iz njega vzame revijo.*)

JANE: Kaj pa je to?

TARZAN: Poglej. (*Jo odpre in položi na mizo.*)

JANE: Kaj?

TARZAN: Poglej.

JANE: Lepo od tebe, da si mi jo prinesel, a ni mi zdaj za revije.

TARZAN: Poglej, kaj piše in čigava slika je notri.

JANE (*to jo le pritegne*): Čigava?

TARZAN: Poglej.

JANE (*začudeno zine*): Mike ...?!

TARZAN: Ja, kdo pa drug. Tvoj čudoviti Mike. Preberi, kaj piše.

JANE (*začne brati*): Hijena spregovorila. (*Odrine revijo.*) Tega ne bom brala.

TARZAN: Z ljudmi se družijo.

JANE: Za razliko od tebe.

Tišina. Jane je žal, da je bila nesramna.

JANE: Zakaj si mi to prinesel? A ga zalezuješ?

TARZAN: Povprašal sem o njem. Hijene po zgradbi možganov ne zaostajajo veliko za primati. Podobno kot mi živijo v velikih plemenskih skupnostih in nekoč so celo živele na drevju.

JANE: Lepo si se naučil.

TARZAN: Bil sem pri njegovih v brlogu.

JANE: Zakaj to počneš?

TARZAN: Je kaj slabega, če me skrbi zate? (*Premolk, nato ...*) Pri njih je samica domi... domi...

JANE (*mu pomaga*): Dominantna.

TARZAN: Ima celo psevdopenis.

JANE: Lahko ji samo čestitam.

TARZAN: Si se že navadila, da tukaj smrdi po pasji scalini?

Jane za hip pomolči, nato ...

JANE: Zamerim ti, da si od njega zahteval, da mi ne sme blizu.

TARZAN: Označuje teritorij.

JANE: Sicer pa sem se že odločila.

TARZAN: Kaj?

JANE: Vložila bom ločitev.

TARZAN: Jane?! (*To ga zelo razburi.*) Zakaj? Jane, zakaj? Saj še lahko urediva, saj se lahko pomeniva!

JANE: Noseča sem.

TARZAN (*se razveseli*): Kaj?! Noseča?! Noseča?! Jupiiiiii! (*Zapleše od veselja.*) Mama, Čita – noseča je! Očka bom, očka! Končno! A – a – a – aaaaa! (*Se tolče po prsih in vpije.*)

JANE (*komaj slišno*): Z Mikom.

TARZAN (*ga sesuje*): Kaj ...?!

JANE (*ponovi, kot da še sama ne more verjeti*): Z Mikom, ja.

Tarzan jo zaprepadeno gleda...

TARZAN: Saj je ... Saj je ... druga vrsta ...

Tema.

4. DEJANJE

1. prizor

Tarzan, Mike.

Bazen.

Okoli bazena ležalniki in senčniki. Tu in tam kakšna mizica in na njej tropsko sadje ter eksotični koktajli. Vse diši po brezskrbnem bogataškem življenju. Od nekod se sliši razigran smeh mladenk in moderna razpoložljiva glasba.

Mike leži v kopalkah na ležalniku in srka koktajl.

Pride Tarzan, ki je zelo elegantno oblečen; sicer se mu vidi, da se tako ne počuti najbolje, vendar se trudi delovati suvereno.

TARZAN (*se postavi tik ob Mika*): Zdravo, Mike.

MIKE (*privzdigne sončna očala – presenečeno*): Opa! Tarzan? (*Se dvigne.*)
Ti ... – stari? Ej ... (*Je še bolj presenečen.*) Ne morem verjeti! Izvrstno si videti! Pravi lord.

TARZAN: Nekaj bi se rad pogovoril s tabo. Saj si boš vzel minuto?

MIKE: Veš da, za starega prijatelja vedno. Kako je z Jane?

TARZAN: A ne veš ti tega boljše kot jaz?

MIKE: Kaj vem – ona se vedno nekaj odloča.

TARZAN: A ti ne?

MIKE: Jaz sem se že zdavnaj.

TARZAN: Vidim, ja.

MIKE: Ja, kaj se hoče ... (*Vstane, pogleda naokoli in skomigne.*) To je moj klub, veš. Malo smo vložili – jaz pa moji tihi partnerji. Zadaj so še golf igrišča, tenis, koncertni oder ... Če imaš čas, ti razkažem ...

TARZAN: Ne bo treba, kratek bom.

MIKE: No, potem pa izvoli. Pa sprosti se no malo, saj tu ni pajkov! Ccccccccc ...! (*Izpusti svoj hijenski smeh.*) Vidiš, to me je vedno motilo pri tebi – nobenega smisla za humor. Ali pa si hudičevo smešen, samo meni ne potegne. (*Ga pogleda – od nog do glave.*) Ja, saj si, ja – hudičevo smešen. Ccccccccc ...! (*Izpusti svoj hijenski smeh.*)

TARZAN (*mu že preseda*): A lahko povem?

MIKE: Ja, ti kar izvoli. Izkašljaj. (*Se spet spomni in ni mu jasno.*) Vendar, šment ... kako si prišel noter? To je samo za skrbno izbrane.

TARZAN: Česa se bojiš?

MIKE: Ljudi, menda, ne živali. Si prišel po travi? A ni mehka? Vodo v bazenu lahko piješ. Seveda, če bi zaupal mojim gostjam. (*Zarotniško zaupljivo.*) Ene so prave packe, veš. Še večje kot Čita.

TARZAN: Njo pusti pri miru.

MIKE: Kako je? Se ji je imunski sistem kaj popravil?

TARZAN: Boš nehal čvekati in me poslušal?

MIKE (*narejeno kujavo*): Vsaj malo bi mi privoščil. (*Norčavo.*) Iz navadne savanske hijene sem se povzpel ...

TARZAN (*vskoči*): A so tvoji s tabo?

MIKE: Misliš, kateri 'moji'? Moja stroga mamica in ostali? V savani so – oni tega ne bi razumeli. Kaj pa je to tebi naenkrat mar, saj si tudi ti svoje zapustil. Zavoljo Jenny. (*Norčavo izgovori njeno ime*)

in glasno posrka preostanek koktajla iz kozarca.) Mater, alkohol je super stvar! Tako sprostí človeka.

TARZAN: Pha!

MIKE (*gobec se mu razleze v nasmeh*): Nalašč sem rekel človeka – sem vedel, da ti bo všeč.

TARZAN: In te ženske?

MIKE: Te stevardese? Pristale so. (*Skomigne.*) Nekje morajo spati, menda ne bodo na letalu?

DEKLIŠKI GLAS IZ OZADJA: Mikey?! Mikey?! Prideš?

MIKE (*nežno odgovori*): Pridem, ja – pridem!

DEKLIŠKI GLAS IZ OZADJA: Pridi! Vanessa je našla sedlo! Jupija-jeeee!!

MIKE: Ja, miška, fino, kar začnita, takoj bom!

DEKLIŠKI GLAS IZ OZADJA (*kujavo*): Michelangelo, no!

MIKE: Takoj pridem! (*Pogleda Tarzana.*) No, saj razumeš, moram tja. (*Si nadene kopalni plašč.*) Torej, malo pohitiva – kaj počneš tukaj?

TARZAN: Po svoje zlato sem prišel.

MIKE: Zlato? O čem midva bevska?

TARZAN: O zlatu. Gori ob reki. Le ti si tega zmožen.

MIKE: Ne vem, o čem govoriš.

TARZAN: Ne delaj se neumnega. Nekdo je vse prekopal. Vse ste odnesli!

MIKE: Kdo?

TARZAN: Ti ali tvoji tihi lopovi!

MIKE: O, to je pa pomota, dravec!

TARZAN: Pomota?! A pomota?! Od kod pa ti vse to?! (*Z rokami zaobjame vso okolico.*)

MIKE: Si že slišal za delnice? Sklade? Bančništvo? So še bolj razvite živali od naju, Tarzan. Prodajanje megle za obresti. Narediš se, da imaš, in to posodiš. Cccccccc ...! (*Izpusti svoj čudni hijenski smeh.*) Lepota, čista lepota, moj Tarzi, in poosebljena preprostost. To je jazz! Brezmadežno spočetje!

TARZAN: A si še veren?

MIKE: Oh, zdaj še bolj. Samo pesmi več ne pišem. No, razen za kakšne res znane pevce. Cccccccc ...! (*Izpusti svoj čudni hijenski smeh.*)

TARZAN: Toliko, da boš vedel – vse tvoje sem spravil v živalski vrt!

MIKE (*spakljivo*): Ne, no, Tarzan? Ti ja nisi takšen. Človek, ne me razočarat.

TARZAN: Pa sem.

MIKE: Tarzan, pa daj! Kako si lahko? Ti si moj vzor. Rad bi bil takšen kot ti – načelen. Načelen! Poznaš ta pridevnik, Tarzan?

TARZAN: Blebetaš.

MIKE: Ne, Tarzan, ne blebetam. Ti si res načelen. Stojiš za tem, kar si, in garaš za to: Gospodar džungle! Kralj živali! Stari moj, kdo je lahko dandanes kralj živali, kralj divjih, neukročenih, neudomačenih živali?! Koga pa ti modeli lahko ubogajo? Dreserje? Ampak tisto je v ujetništvu, kaj jim druga preostane. Ti pa jih obvladaš takšne, kot so, in ti zaupajo in te spoštujejo. Lord Greystoke, tebi divji tiger liže roko. Veš, kaj to pomeni? Saj to sem se hotel pogovoriti s tabo ... (*Ga objame okoli ramen.*) Glej, Tarzi – saj ti lahko rečem Tarzi, kaj?

TARZAN (*mu zbije taco s svojih ramen in ga opomni*): Pazi!

MIKE: Lord Greystoke?

TARZAN: Daj mi mir.

MIKE: No, potem pa: Tarzan. No, Tarzan, če bi jih ti, te tvoje podložnike, malo kaj prepričal, da nam ne bi bilo treba posredovati, naj se oni vsi tako lepo prostovoljno presélijo v višje lege, v tisti gorski del, saj veš, tja, kjer so že opice, pa še višje, veš, mi bi jim tam pripravili en tak mali rezervat – super bi se imeli! Mir, narava, tišina, svež zrak... Nihče jih ne bi motil. Še ogradili bi jih, da bi ja bili varni. Tu bi se pa šli kaj večjega. Saj vidiš, kako je pristajalna steza zdaj nevarno ozka. Zaradi Jane, no, da ne bo v nevarnosti, ko te bo prišla kdaj obiskat iz New Yorka.

TARZAN: Nakladaš!

MIKE: Ne, no, res ne. Prišežem! (*Dvigne taco v prisego.*) Družim se z nezanimarljivo pomembnimi ljudmi, predvsem svinjsko bogatimi. Uspel sem jih prepričati, da tebe tukaj vsi ubogajo. Ti si... (*Se potolče po prsih in narejeno zakašlja.*) Meni to ne gre. Saj veš... šef si tukaj, faca!

TARZAN: Kaj pa tvoja družina?

MIKE: Saj sem ti hvaležen. Kako bi pa zgledalo, če bi jih sam strpal v kletke!

TARZAN: Mike, ti si bolan. Kje je moje zlato?

MIKE: Tega zlata jaz nimam.

TARZAN: Lažeš!

MIKE: Nimam – ni-mam! Pa niti ne rabim. Imam...

TARZAN: Vem, ja – tihe partnerje.

MIKE: Glej, ne bom ti razlagal – tukaj zadaj so vlade, geostrateški interesi, surovine, orožarski lobiji... Tarzan, njih ne zanima trop človekolikih opic in krdelo hijen, ekvilibrij, biotop in podobna navlaka. Važno je, da pride cesta do sem, da bo šel drek v tla in da bo zabava! In to je to. Nazaj domov pa bodo vozili dobrote – plin, nafto, rudo, les, papico...

TARZAN: Ti si res bolan!

MIKE: Ne, nisem jaz bolan, bolani ste vi, če je že kdo – ljudska sorta! Žival se naje, človek pa nagrabi. In tega mu ni nikoli dovolj. Tako pač je. Vaši načrti, moja izvedba. Če sem čisto iskren, mene osebno zanima samo zabava.

TARZAN: Tega ne bom nikoli dovolil!

MIKE (*vzdihne*): Glej, kolega, imel si svojo naslovnico, a ljudje to hitro pozabijo. Pridejo novi divjaki, novi najdenčki, nove atrakcije – nesreče, katastrofe, krizna območja, srditi spopadi, upori, poboji... Ljudje vse to berejo in stres se jim veča. Zato smo tu mi z bazeni in golf klubi, da jim ga ublažimo. Ti ni vroče tako zapetemu?

TARZAN: Delal si se psa, da si preživel, in potem ti je to pretvarjanje prišlo v kri; videl si, da ti oponašanje dobro gre, in prebil si se na sam vrh prehranjevalne verige. Ničesar si nisi sam izmislil.

MIKE: Saj si nihče ni.

TARZAN: Tebi pristoji ena sama veriga...

Tarzan iz žepa izvleče povodec za psa.

MIKE: Kaj pa počneš?

TARZAN: To, kar bi že zdavnaj moral narediti. (*Zaničljivo.*) Cucek.

Mike ga pogleda in razume. Nasmehi se.

MIKE: Tarzan. Me veseli, da si prišel...

Tema.

2. prizor

Jane, Tarzan.

Slamnata koč na meji med savano in džunglo.

Jane ležerno gleda televizijo. Se ji že kar pozna, da je noseča. Ko se od zunanaj zasliši hrup, v strahu šine kvišku. Odprejo se vrata in noter se opoteče Tarzan v samih spodnjicah, ves krvav in lisast po hrbtu.

JANE: Tarzan ...?!

Takoj skoči k njemu in ga prestreže.

JANE: Tarzan ...

Mu pomaga na stol.

JANE: Kaj se ti je zgodilo?

TARZAN (*zastoka*): Prebičal me je.

JANE: Kdo?

TARZAN: Tvoja hijena.

JANE: Ne?

TARZAN: Hotel je, da naredim preval.

JANE: Kaj si mu pa naredil?

TARZAN: Na povodec sem ga hotel.

JANE (*ogorčeno*): Tarzan!

TARZAN: Zlato mi je ukradel!

JANE: Pa kaj se stalno nekaj dajeta?

TARZAN: Ti sploh veš, kaj počne?

JANE: Hvala bogu, da si pobegnil.

TARZAN: Nič nisem pobegnil ...

Skloni glavo...

JANE: Kaj pa?

TARZAN: Prosil sem.

JANE: Prosil?

TARZAN: Prosil za življenje, Jane. (*Se junaško dvigne.*) Ampak vedel sem, zakaj sem prosil! Vem, zakaj sem se ponižal in mu lizal tace! Uprli se bomo!

JANE: Tace si mu lizal?

TARZAN: Ne samo to, Jane.

JANE Kaj še, Tarzan?

Tarzan si v muki gre z roko čez čelo in oči. Jane čaka...

TARZAN: Vzel si me je.

JANE: Kaj?!

Tarzan molči, ona pa bridko zajoče.

TARZAN: Silo mi je storil. (*Tiše.*) Varnostniki so me držali, on pa ...

JANE (*besno zavpije*): Ta žival!

TARZAN: Ni žival, Jane. Žival se pari smotrno.

JANE: Resnično dober si postal v pridevnikih.

TARZAN: Brati sem se naučil.

JANE (*prijetno presenečena*): Tarzan, to je pa lepo!

TARZAN: Čim več moram vedeti o ljudeh.

JANE: Si se končno odločil?

TARZAN: Nikoli se nisem imel kaj odločiti. Brati sem se naučil zato, da se čim več naučim o tej bolezni.

JANE: Bolezni?

TARZAN: Človeštvo je rak.

JANE: Pa saj imamo tudi lepe stvari.

TARZAN: Tega je tako premalo, tako prekleto premalo. (*Znova skloni glavo*).

JANE: Jočeš?

TARZAN: Jočem od sreče, Jane.

JANE: Kako od sreče?

TARZAN: Živali so me rešile.

JANE: Hvala bogu. (*Sede, še vedno ne more verjeti.*) Vendar ... (*Pogleda Tarzana.*) Kako je lahko? Saj to ni on, ne poznam ga takšnega ...

TARZAN: Seveda je! Pa še kako! Končno mu je uspelo!

JANE: Kaj, Tarzan?

TARZAN: Postal je človek.

Tema.

3. prizor

Jane, Mike in Tarzan.

Na provizorični letališki stêzi, izsekani skozi džunglo.

Jane in Mike s kovčki stojita pred manjšim letalom na propellerski pogon. Ona je v obleki, v kateri je prišla.

MIKE: A boš res verjela vsemu, kar ti je naložil? Zavida mi! Pridi zdaj, letalo čaka. Mudi se.

Dvigne kovček in jo hoče prijeti za roko, ki jo ona umakne.

JANE: Ne, Mike. Ne grem.

MIKE: Pa kaj ti je naenkrat?

JANE: A se nisi ničesar naučil od stewardes?

MIKE: Joj, Jane, a lahko nehava s tem?! Kakšne stewardese neki?!

JANE: Moj oče je poslovnež, Mike, ima veze, si pozabil?

MIKE: Joj, Jane ... (*Zavije z očmi.*)

JANE: Ti si mi prinesel prenosni telefon.

Mike zagodrnja. Nato se zresni in jo pogleda ...

MIKE: Hočeš resnico, Jane?

JANE: Ja.

MIKE: Ljubim te, Jane.

JANE: Resnico, Mike!

MIKE: Prav. Vendar upoštevaj, da sem žival – hijena.

JANE (*se ponorčuje*): Oh, kako prikladno.

MIKE: Tega pragozda kmalu ne bo več. Buldožerji bodo vse zravnali z zemljo. Vse skupaj bo kmalu le še ena pustolovska zgodba.

JANE: In kaj bo z živalmi?

MIKE: Kaj vem, kaj bo z njimi. Pobili jih bodo ali pa zaprli. Tukaj bo mesto. Samo psi in mačke.

JANE: In tisti, ki se delajo pse.

MIKE: Glej, Jane ...

Jo hoče nežno prijeti za roko in ji razložiti, a se ona odmakne.

MIKE: To so naravna pota zgodovine. Šibkejši podleže.

JANE: A je to tvoje svetovljanstvo?

MIKE: To je moja moč.

JANE: Moč? (*Stopi korak stran od njega in ne more verjeti, kaj govori.*)
Moč? A si kakšen preklet politik ali kaj?

MIKE: Hijena sem. Hijena, ki se je od ostankarstva povzpela na vrh prehranjevalne verige.

JANE: Na verigo bi te bilo treba dati.

MIKE: Ja, sem že slišal. Ampak če je že kakšna veriga, smo vsi na njej.

JANE: Ne, moj Tarzan ni.

MIKE: Tvoj?

JANE: Bil je moj, dokler nisi prišel ti.

MIKE: Ali je sploh lahko kdo od koga? Ali ni to najmočnejša veriga?

JANE: Najbrž potem dobro služi namenu, kaj, retorik?

Mike jo gleda, nato ...

MIKE: Zdaj to ni več pomembno. Tega mehanizma nihče več ne ustavi. Ali se pridružiš ali pa te izbrišejo.

JANE: Kolikokrat sem to že slišala. Zato sem tu.

MIKE: Kako? (*Ne razume.*)

JANE: Zato sem tu. Zdaj vem.

MIKE: Zakaj?

JANE: Človek vedno izbira položaj, kjer je največ ugodnosti. Dokler sem še bila Tarzanova ljuba samička, mi ni bilo mar za toplo vodo, televizijo in lijane namesto dvigala. Moja ugodnost je bila ne potrebovati vseh teh ugodnosti.

MIKE: O čem ti to?

JANE (*ga pogleda in sarkastično*): Si bister, kaj?

MIKE: Jane, no.

JANE: Bister za svoj cilj. Rad bi bil kralj živali. Gospodar vse te džungle.

MIKE: Imam določene cilje. In če bi ti jih povedal ...

JANE: Kaj bi bilo potem? Dol bi padla od občudovanja? Itak si ves čudežen.

MIKE (*vzdihne*): Morava proč.

JANE: Rad bi bil kralj živali, na svoj podli, preračunljivi način. Ne kralj živali – kralj ljudi!

MIKE: Jaz vas nikoli nisem ločeval od nas.

JANE: Kaj so ti obljubili?

MIKE: A je važno, kaj so mi obljubili? Stvari morajo gladko teč.

JANE: In kaj naj kremplji, čekani in okli proti buldožerjem?

MIKE: Nič, Jane, nič. Pa saj o tem ti govorim! Nimamo šans!

JANE (*prezirljivo*): Vse življenje boš hijena.

MIKE (*ji vrne*): In ti ženska.

Jane ta izjava nekoliko osupne.

JANE: Zakaj?

MIKE: A niste hijene? Vedno čakate na ostanke, se vedno znova podre-
jate in ste vesele vsake kosti. Tvoj Tarzan nabija pavijane v njihovo
rdečo rit – ti pa tu idealiziraš in se sama sebi zdiš boljša od vseh.
Ljubosumna si pa na eno navadno opico, ki umira za aidsom. Pro-
sim te, sredi koč na robu savane in džungle živiš. Koga oponašaš,
kaj si?

JANE: Čestitam.

MIKE: Za kaj?

JANE: Dobrodošel.

MIKE: Nehaj, no.

JANE: Dobrodošel med nami, med človeško sorto. Pa mi je Tarzan re-
kel ... Ampak najbrž sem se morala sama prepričati. Dobrodošel,
dragi hijenec, med vse to, čemur sem mislila, da sem ubežala. No,
saj niti nisem vedela, da bežim.

MIKE: Imaš pač izrazito razvit socialni čut. Zdaj pa greva.

Jo hoče prijeti za roko in odpeljati.

JANE: Ne. (*Umakne roko.*)

MIKE: Jane, daj no ...

JANE: Tu bom ostala.

MIKE: Si nora!? Vse bodo zravnali z zemljo.

JANE (*trmasto*): Tu bom ostala.

MIKE: Tega otroka ne bom pustil tu. (*Pokaže na njen napeti trebuh.*)

JANE: A misliš, da bo otrok?

MIKE: Upanje je.

JANE: Upanje! (*Se iz srca nasmeji.*) Upanje?! Kakšno upanje neki?

MIKE: Upanje, da se bo mogoče enkrat rodil nekdo, ki ga ne bodo ločevali po tem, ali je žival ali človek. Nekdo, ki bo združil svet in ga pognal v pravo smer.

JANE: Si prepričan, da nisi politik?

MIKE: Jane, poskrbeti morava, da se to, kar se danes dogaja, ne bo nikoli več. Danes izgubljam bitko, da bi dobili vojno.

JANE: A misliš tega spačka? (*Pokaže na svoj trebuh.*)

MIKE: Ne bo spaček.

JANE: Kaj pa ti veš?

MIKE: Narejen je iz ljubezni.

JANE: Narejen je iz spermija hijene in jajčeca človekinje. Po sejmih ga bodo kazali. (*Se ponorčuje in po cirkusantsko najavi...*) “Dame in gospodje, samo za vas: Kosmata deklica s penisom!”

MIKE: Zakaj ga pa potem nosiš?

Jane molči.

MIKE: Vidiš, zaradi upanja.

JANE: Moje upanje ni tvoje upanje. Tvoje upanje je moč, si pozabil – ne ljubezen.

MIKE: Vendar te ljubim.

JANE: Ne. Ljubiš to, kar bi lahko bil z menoj.

MIKE: A ne ljubi vsak tega?

JANE: Mogoče. A tisto, kar bi z nekom lahko bil, mora biti lepo, ne pa preračunljivo in povzpetniško.

MIKE: Razumi vendar – sem preračunljiv, ja, in povzpetniški, vendar sem takšen za naju, za nas tri.

JANE: Ah, nehaj *hijena!* Enega svojega plena nisi ubil.

MIKE: Pa sem.

JANE: Tarzana?

MIKE (*se nasmehne*): Ne. Čárkana.

JANE: S čeljustmi?

MIKE: Ne.

JANE: Z nožem?

MIKE: Ne.

JANE: Z revolverjem?

MIKE: Pokončali so ga ljudje. Zdaj nekdo hodi po njem.

JANE: A, že razumem. Vendarle ne sam.

MIKE: Ni si mi treba osebno mazati rok – ubija prava beseda.

JANE: Ti si dosti preveč filmov gledal.

MIKE: A zdaj končno greva?

JANE: Nikamor ne grem. Tu ga bom počakala.

MIKE: Saj ga ne bo nazaj.

JANE: Ne poznaš ti mojega Tarzana.

MIKE: Tam ga čakajo vojaki.

JANE: O, bog! (*Se v grozi prime za usta.*)

MIKE: Zato pa ti pravim, spraviva se ...

Jane se za trenutek zamisli. Nato se zdrami iz razmišljanja, kakor da se je nečesa spomnila.

JANE: Počakaj. Samo nekaj vzamem.

Se skloni, položi kovček na tla in iz njega nekaj vzame. Vstane, v roki drži revolver. Uperi ga v Mika.

MIKE (*presenečeno*): Jane?

JANE: Zbogom, Mike ...

MIKE: Neeee!

Skoči proti njej, da bi se ubranil, a ga strel v prsi ustavi. Pade na tla in se zvije v bolečini. Jane hladno stopi nadenj in uperi vanj orožje.

JANE: Sem ti kdaj pravila o lovu. Nisem? Najbrž sem Tarzanu. Imeli smo trop psov. Saj veš, za pogon. In kadar se je kateri poškodoval, si zlomil nogo ali kaj podobnega, smo ga ustrelili, da ni trpel.

MIKE (*hropeče*): Jane ... (*Iz ust se mu pocedi kri.*)

JANE: Trpiš, dragi Mike, in tvoja poškodba je večna.

MIKE: Jane ... prosim ...

JANE: In veš, kaj je bilo tako očarljivo pri teh psih? Sčasoma so nas pogruntali in se tudi poškodovani delali zdrave. A ni to očarljivo? Ali ni to prikupno?

Jane se nasmeji. Mike jo samo še gleda, nekako sprijaznjeno, a kljub temu z grozo pred svojim koncem v očeh.

JANE: Kdo bi kaj takega pričakoval od živali. Ampak to ni zdravo, a ne? Samo trpljenje podaljšaš. Zaradi takih stvari sem šla. A je povsod isto. Trpiš, Mike?

Mike stežkoma, a vendar z vso močjo odkima. Izbljuva kri.

MIKE: Nič mi ni ...

JANE: Zdrav kot dren, kaj? Krasno ti gre! (*Se nasmehne in počepne k njemu, nato norčavo...*) Ubogi kuža ...

Ga poboža po glavi, on takoj šavsne po njeni roki, a se mu izmakne.

JANE: Ja ... (*Se dvigne.*) Mi, ljudje, znamo mučiti.

MIKE (*zahrope*): Jane ...

JANE: Pomoli k svojemu hijenskemu bogu. Zgoraj ti bo igral jazz in te fojtral z ostanki človeškosti.

Pride Tarzan. Spet je v svoji značilni opravi. Gre naravnost k ležečemu in poklekne ob njem.

TARZAN: Kaj vidiš, Mike?

MIKE (*mukoma*): Tarzan ...

TARZAN: Te je zaslepilo?

MIKE: Tar-zan ... cccccccccccccccccc ... (*Se skuša nasmejati.*)

TARZAN: Ali je to prava luč? 'Tista' luč? Kdo ti sveti? Tisti, h kateremu si molil – tihi partner iz nebes?

MIKE: Neпусти, da me pojejo ... (*Izpljune kri in zakašlja.*)

TARZAN (*počaka, da neha kašljati*): A misliš, da mi je mar?

MIKE: Čuvaj mi sina ... upanje...

Miku glava klone in izdihne. Tarzan pogleda Jane.

TARZAN: Kako ve, da bo sin?

JANE (*se prižame k njemu*): Saj je vseeno. Greva nazaj na drevo. Greva čim prej ... (*Se spomni.*) Oh, ne – saj ne moreva – buldožerji!

TARZAN: Ne skrbi, nobenih buldožerjev ne bo.

JANE: Kako ne?

TARZAN: Kupil sem džunglo, Jane.

JANE (*prijetno presenečena*): O, Tarzan?! Kako pa ti je to uspelo?

TARZAN: Više gori je še več zlata. Pasavci so mi pokazali. In skupaj smo ga izkopal, jaz, Čita, mama in vsi.

JANE: A je Čiti boljše?

TARZAN: Nikoli ji ne bo boljše. A zdaj bomo postavili ograjo in napeljali bodečo žico na električno.

JANE: To bo taborišče!

TARZAN: Jane ...!

Jo pogleda in ona njega.

TARZAN: To bo božje kraljestvo ... to bo raj. Poglej.

Ji pokaže sadiko.

JANE: Kaj imaš to?

TARZAN: Sadiko, Jane.

JANE: Kakšno?

TARZAN: Sadovnjak bom zasadil. Imela boš jabolka, kolikor hočeš.

JANE: Kje? Tu v džungli? (*Se zasmehi.*) Saj bodo vse pojedli.

TARZAN: Naj, Jane! Naj vsi jedo jabolka!

JANE (*vzhičeno*): *Alias grave nil.*

TARZAN: Kaj?

JANE: To je latinsko.

TARZAN: In kaj pomeni?

JANE: Nič ni težko za tiste, ki imajo krila.

Sredi čudovitega sončnega zahoda se strastno poljubita.

Srečen konec.

Vedrana Grisogono

Delamo na sebi

Dvodejanka s tekom in vadbo

OSEBE

JURIJ SEVER, župan, poslovnež in maratonec

ELEONORA, Jurijeva žena in politična svetovalka, novopečena rekreativka

DARJAN, njun sin, občasni športni zdomec

LUKA, osebni trener fitnesa z veličastnimi idejami in skromno poslovno žilico

NEŽA, novinarka in zunajzakonska hči Jurija Severja, joggerka po sili razmer

LOJZE, kmet in lastnik zemljišča v rekreacijski coni

ZBOR rekreativcev različnih generacij: Vodja (ženska srednjih let), Dekle, Mladenič, Gospa in Gospod

Prizorišče

Gozd z rekreacijsko stezo. Gozd tvorijo stilizirana drevesa iz recikliranih odpadkov ali drevesa kot velikanske podobe človeškega živčevja. Zaželena je še živa lipa v loncu za obujanje kolektivnega spomina. V scenografsko diskretno apokaliptičnem gozdu (stanje duha) so vabljivo oblikovane, skoraj kičaste postojanke z lesenimi napravami (igrače za odrasle) za različne vaje (trebušnjaki, sklece, ravnotežje ipd.), ki se v posameznih prizorih menjavajo.

PROLOG

V gozdu vadi zbor rekreativcev. Oblečeni so v enaka oprijeta športna oblačila temnejših barv, ki spominjajo na uniforme. Na glavah imajo trakove, na nadlahteh merilce in v ušesih slušalke. Stojijo in z vojaško disciplino opravljajo vaje na ukaz Vodje. Vodja govori v mikrofonski, njen glas je hreščav in avtoritaren.

VODJA: Vdih, izdih, vdih, izdih.

ZBOR: Tebe ljubim, telo moje,
Tebe urim noč in dan.
Dušo, glavo tebi dam.

VODJA: Krožimo z glavo, ena, dve, tri, štiri!

ZBOR: Telo moje, varuh moj,
bodi vedno ti z menoj.

VODJA: Krožimo z rameni, boki in koleni! Biceps, triceps, kvadriceps!
Delamo na sebi!

Vodja dvigne roke nad glavo v obliki črke V s stisnjenimi pestmi. Zbor jo oponaša.

ZBOR (*evforično*): Biceps, triceps, kvadriceps!
Delamo na sebi!
Ljubimo te, telo naše,
urimo te noč in dan.
Delamo na tebi!
Delamo na sebi!

Medtem ko vzklikajo "Delamo na sebi", dvigujejo roke nad glavo s stisnjenimi pestmi. Po opravljeni vaji urno poskačejo z odra in izginejo med občinstvom.

Prvo dejanje

Prvi prizor

Postojanka s krogi. Na napravi zbrano vadi lepo razviti Luka. Mimo priteče Eleonora, vsa zasopla in prepotena. Luka je ne opazi. Eleonora jogga na mestu in ga z zanimanjem gleda, nato se nenadoma ustavi, odmakne pogled od njega in dela vaje za roke.

Luka izvede eleganten obrat. Spusti se na tla in otresa noge in roke. Bežno pogleda Eleonoro, ki med vajo umetelno diha in miži. Luka se odpravlja, Eleonora nenadoma odpre oči. Luka ji pokima. Eleonora se mu nasmehne in glasno izdihne.

LUKA: Če boste vadili na krogih, bodite previdni. Levi drog se maje.

ELEONORA (*očarano*): Hvala, da ste me opozorili.

LUKA: Ni za kaj.

ELEONORA: Krogi itak niso ravno moja... specialnost.

LUKA: Ampak dobro denejo. Zlasti hrbtenici. Poskusite s kroženjem telesa, tako da se s stopali opirate na tla. Desetkrat v vsako smer. Ker ste začetnica, morate biti zelo previdna.

ELEONORA (*zbežano*): Kako pa veste, da sem začetnica?

LUKA: Slišim, da ne dihate pravilno.

ELEONORA: Res? Kako diham?

LUKA: Plitvo.

ELEONORA (*navdušeno*): Vi ste torej poznavalec rekreacije.

LUKA (*resno*): Sem veliko več kot to. Vsaj upam. Sem magister telovadbe in osebni trener fitnesa z več evropskimi certifikati.

ELEONORA (*spogledljivo*): Zdite se mi znani. Mislim, da sem nekje videla vašo sliko.

LUKA: Možno. Pogosto me intervjuvajo. Tudi po televiziji. Pred kratkim sem nastopil v jutranjem programu.

ELEONORA: A tako! Vas sprašujejo o vadbi, zdravem življenju in prehrani?

LUKA: In še o marsičem. O zdravih medčloveških odnosih, o zvestobi, o ...

ELEONORA (*ga prekine*): O zvestobi? Zanimivo.

LUKA: Hja! Dober človek mora biti zvest ...

ELEONORA: Strinjam se. Rada slišim kaj o temeljnih vrednotah, zlasti iz ust mladega človeka.

LUKA (*resno*): Menim, da je najpomembnejše, da je posameznik zvest sebi. To je ogrodtje zdrave osebnosti. Osnova, na kateri počivajo vse druge oblike zvestobe. Toda zvestoba je predvsem vprašanje samodiscipline. Z vadbo se učimo obvladati mišice, sklepe in ude, potem pa postopoma še ključne organe. Možgane, želodec, jetra, vranico, pljuča ...

Luka globoko vdihne in zadržuje dih ter ji z roko nakaže, naj ga oponaša. Eleonora tudi vdihne, ampak kmalu za tem izdihne. Luka dolgo zadržuje dih, negiben je. Eleonora naredi en krog okoli njega in ploska njegovi vzdržljivosti. Smehlja se, potem se zaradu njegovega resnobelega obraza zresni.

ELEONORA: Vau! Kako dolgo zadržujete dih! V tem položaju me spominjate na kakšen starogrški kip atleta. Vi pa res imate neskončno pljučno kapaciteto!

LUKA (*glasno izdihne*): No, ja ... Bolj kot za kapaciteto gre tu za voljo in vztrajnost pri spreminjanju sebe.

ELEONORA: Tako ste prepričljivi! Lahko bi bili politik!

LUKA: Mislite? Po naravi sem apolitičen.

ELEONORA: To se vam samo zdi. Dejansko je vse v življenju politika. Osebnost vas vidim kot voditelja stranke, ki bo ljudi spodbujala k obračanju k lastnemu bistvu. Bistvu posameznika, bistvu naroda.

LUKA (*posmehljivo*): Stranka Fit Slovenija mogoče?

ELEONORA (*zelo doživeto*): Ja!!! Zelo domiselno. V našem prostoru potrebujemo sveže obraze in sveže programe. Nekoga, ki bi ljudi odvrgnil od nenehnega godrnjanja, kritiziranja, gledanja pod prste oblasti in iskanja napak pri drugih. Kako sploh lahko sproščeno vladaš dvema milijonoma dežurnih nergačev? To, kar imamo, ni nobena demokracija!

LUKA: Jaz se s tem ne obremenjujem.

ELEONORA (*evforično*): Kar nekaj sem potovala po svetu, veste, in od znotraj spoznala velike dežele s pestro demokratično tradicijo. Resda imajo na milijone revežev, a so še ti stokrat bolj zavedni od nas, Slovencev, veste. Pripravljeni so potrpeti, se zazreti vase in sprejeti svoj delež krivde za splošno stanje. Celo v najbolj krutih diktaturah so ljudje bolj optimistični od nas. Zato, ker so pozitivno obrnjeni vase: meditirajo, se gredo taj čiči, veselo plavajo v svinjsko umazanih svetih rekah, ne da bi se česar koli nalezli, se prijazno smečkajo... Ahh, povsod se ljudje smehljajo stokrat bolj kot v Sloveniji!

Luka se vidno dolgočasi in se ozira okoli sebe. Začne teči na mestu.

LUKA (*ironično*): Razumem. Sloveniji je treba vrniti nasmeh.

ELEONORA (*zapeljivo*): Točno to. To bi lahko bilo predvolilno geslo! Mislim, škoda, da svoje karizme ne izkoristite. V naši politiki manjka karizmatičnih osebnosti.

LUKA: Hvala za kompliment. Če vas kaj več zanima, moj kontakt najdete na moji spletni strani. Oprostite, ampak zdaj res moram naprej.

Luka se odpravlja.

ELEONORA (*vljudno*): Vi meni oprostite, mladi mož. Ne bom vas več zadrževala.

LUKA: Na svidenje! Lep dan še naprej.

Eleonora ga gleda v oči, naenkrat ga prepozna.

ELEONORA (*navdušeno*): Zdaj se spomnim! Vi ste znana oseba! Bili ste na naslovnici Ekspresa! Vi ste speljali ženo Izidorju Duhu!

Luku je nerodno. V zadregi hitro steče med publiko.

ELEONORA (*vpije za njim*): Haloooo, mladi mooož! Kako naj najdem vašo spletno stran, če se mi sploh niste predstavili. Halooo!

Luka je izgini! z obzorja. Eleonora hrepeneče gleda za njim in maje z glavo, nato lenobno sestopi z odra in se pomeša med občinstvo.

Drugi prizor

Postojanka za vaje ravnotežja – hlod. Jurij urno teče z ene strani odra na drugo in izgine. V ozadju stoji Lojze, roke drži za hrbtom, strmi v Jurija in maje z glavo. Iz iste smeri kot Jurij priteče Neža, Lojze se diskretno umakne v globino gozda. Ko pokaže občinstvu hrbet, je razvidno, da v rokah drži sekuro. Neža se ustavi pri hlodu, obupano gleda naokoli, očitno je Juriju sledila in ga izgubila. Usede se na hlod in telefonira.

NEŽA (*sopiha v telefon*): Pismo, spet mi je ušel. Ampak ga bom že ujela... šestnajst tisoč znakov, velja. Če sem ti rekla, da bom! Vem, da ne daje intervjujev za naš časopis, ampak meni ga bo dal. Kaj te briga, kako mi bo uspelo, imam pač svoje prijeme. (*Posluša.*) Pa kaj, če me je dvakrat vrgel iz pisarne! V tretje gre rado. Pa kaj te briga, kje sem. Ej, ne teži! Menda lahko počakaš en dan. (*Posluša.*) No, prav, bom oddala do polnoči. Zmenjeno. Seveda dobiš ekskluzivo z županom Jurijem Severjem. Čav, čav!

Neža spravi telefon v žep. Obrča se naokoli, ampak nikogar ni. Skomigne. Nato vstane, stopi na hlod, previdno hodi po njem, med vajo za ravnotežje hkrati telefonira.

NEŽA (zarotniško šepeta): Jaz sem ... si se odločil? Tako je, tristo evrov, ja! Ne morem glasneje. Ekskluziva bo. Plus slike! Vem, da naklada pada, ampak pod 150 za slike ne grem. (Poslušā.) Seveda imam dokaz: posneto izjavo žene zaporniškega paznika. MoŹ ji marsikaj čveka ponoči v postelji, veš. Kako, kateri paznik? Se ti meša! Veš, da ne bom izdala imen svojih virov. Pomembno je, da je Źupan Sever obiskal Izidorja Duha v kehi, skupaj sta pila viski v direktorjevi pisarni ... če ti pravim ... javno sta menda najhujša sovražnika, na skrivaj pa se dobivata in gotovo nekaj sumljivega naklepata. Bajе sta se pobotala, ker hoče Sever na vse kriplje preprečiti, da bi Izidor pričal proti njemu na sodišču. (Poslušā, nato zgroŹeno.) Kaaj? Nisi zainteresiran?

NeŹa se od presenečenja spotakne in pade. Hitro se pobere, otresa umazanijo z oblačil in se zarotniško ozira okoli sebe.

NEŽA (v telefon Źokirano): A jaz? Da bi si intervju kar izmislila? Kaj hočeš reči s tem, da ne bi bilo prvič, da bi objavila neobstoječi intervju? Aaaa tisto! Veš, kdaj je bilo to? Če ti pravim, takrat sem bila še otrok, neizkušena brucka. To je prazgodovina! Še sanjalo se mi ni, da sta za intervju potrebna dva. (Topo strmi v telefon.) Pismo, skenslal me je!

NeŹa pospravi telefon in globoko vzdihne. Gleda v publiko. Potem z roko na čelu strmi v daljavo stisnjenih oči. Zdi se, da je nekoga opazila, ker naenkrat steče proč.

Tretji prizor

Postojanka za sklece. Priteče Luka in začne delati sklece. Eleonora stoji med publiko in mu maha.

ELEONORA: Mladi moož! Trenutek, prosim!

Luka zavije z očmi, ko jo zagleda. Eleonora urno spleza na oder.

ELEONORA: Dobro ste to opravili!

LUKA (*zbežano*): Ah, sklece, mislite? To ni nič posebnega.

ELEONORA: Ne, ne ... Mislila sam na ženo Izidorja Duha! Rogonosec je dobil, kar mu gre!

Luka še leži na tleh in vadi, Eleonora radovedno proučuje tablo z navodili, nato se uleže na trebuh zraven njega, se opre na komolce in se zadovoljno smehlja.

LUKA (*užaljeno*): To so čenče, nič drugega. Gospa Duh je le ena izmed mojih strank. Sem pač osebni trener znanih osebnosti. Zato se o meni marsikaj govori. Ampak poskrbim predvsem za diskretnost in profesionalnost. Samo svoj poklic opravljam.

ELEONORA (*škodoželjno*): Perfektno ste opravili s tem, pardon, prascem. Mislim, prav je, da je končal v zaporu.

LUKA (*zbežano*): Pa ne zaradi mene. Jaz nimam nič s tem.

ELEONORA: Seveda ne! Samo pravim vam, to je takšen nemoralen tip, da si vam sploh ni treba beliti glave, če ste mu zapeljali ženo.

LUKA: To je popolna dezinformacija. Nikoli ne bi naredil česa takega. To ni v skladu z mojimi moralnimi načeli.

Luka neha vaditi in vstane, Eleonora tudi. On si stresa iglice z nog, ona si popravlja lase.

ELEONORA (*presliši ga*): Leta je trajalo, da so ga spravili tja! Že zdavnaj bi moral biti za zapahi! Korupcija, pranje denarja, črne gradnje! Pa še marsikaj. Več podjetij je spravil na kant, potem je še mikastil v bankah! Delil je kredite raznoraznim strankarskim pajdašem in lumpom, mojega moža pa je zavrnil. Si mislite! Zavrnil je Jurija Severja, najboljšega poslovneža v državi!

Luka se zdrzne, ko to sliši. Naenkrat je zainteresiran.

LUKA: Menda ne?

ELEONORA: In to samo zato, ker je moj mož pokončen in neodvisen. Zaradi tega kretena, oprostite izrazu, sva se zapufala v tujini pod svinjskimi pogoji. Tako je pač v tej državi, če nisi pri koritu.

LUKA (*prisrčno*): Torej je vaš mož gospod župan!

ELEONORA: Tako je. Jaz sem Eleonora Sever.

LUKA: Me veseli. Luka. Luka Narobe.

Rokujeta se. Eleonora drži njegovo roko v svoji, nikakor je ne izpušča.

LUKA: Težko bi rekli, da vaš gospod mož ni pri koritu, če je župan.

Luka nevpadljivo skuša osvoboditi svojo roko iz Eleonorine jeklene pesti.

ELEONORA: No ja, zdaj sva ... mislim, dejansko sva pri koritu. Ampak za to sva garala kot črna živina. Moj mož bi že zdavnaj postal premier ali vsaj minister, če mu ne bi sistematično metali polen pod noge.

LUKA: Tipično za našo deželico.

Eleonora končno izpusti njegovo roko. Luka si "osvobojeno" roko diskretno zmasira.

ELEONORA: Kako je možno, da se nisva srečala prej? V našem mestecu se vsi poznamo.

LUKA: Ravnokar sem se preselil iz prestolnice.

ELEONORA: Res?

LUKA: Ja. Tukaj bom odprl nov fitnes klub. Po vzoru tistega, ki ga imam v Ljubljani. Če najdem sovlagatelja, seveda. V načrtu imam franšizo. Na Balkan bi se rad širil.

Med pogovorom Luka stoji na eni nogi, drugo pa razteguje z roko.

ELEONORA (*hrepeneče*): Franšizo? Tako podjetni ste! Veste, imam parcelo nedaleč stran. V čudovitem predelu ob reki. Jaz si tam že od nekdaj želim zgraditi športni center, ampak mož meni, da bo tu premalo donosen. Njemu je profit na prvem mestu, jaz bi pa rada naredila nekaj za ljudi, veste.

LUKA: Vaš mož se moti. Fitnes klub je v manjšem mestu še kako profitabilen, zlasti če ni konkurence. Da ne govorimo o tem, kakšna pridobitev bo to za ljudi v tem dokaj pasivnem kraju.

ELEONORA (*navdušeno*): Se popolnoma strinjam z vami. Treba je misliti na soljudi.

Eleonora objame bližnje drevo, iz njega "črpa energijo" ter globoko vzdihne.

ELEONORA: Energije mi zmanjkuje. To drevo je tako mogočno!

LUKA: Ampak z objemanjem drevesa ne boste nič dosegli.

ELEONORA (*razočarano*): Ne? Jaz sem mislila, da to deluje.

LUKA: Sploh čutite kaj, ko tako objemate drevo?

ELEONORA (*zbežano*): Zdaj?

LUKA (*odločno*): Ja, kaj občutite v tem trenutku?

ELEONORA (*razočarano*): Nič.

LUKA: Nobene energije? No, vidite.

ELEONORA: Mogoče je z drevesom kaj narobe. Mogoče ga je napadel lubadar.

LUKA: Lubadar nima nič s tem! Objemanje je vzajemen proces.

Izmenjevanje energij. Obenem dajanje, nikakor ne samo jemanje. Če boste drevesu samo jemali energijo, se bo drevo uprlo!

Eleonora ga z zanimanjem posluša. Z občudovanjem pogleda drevo, nato spet Luka.

ELEONORA: Lepo ste to povedali. Čutim... zares čutim, kako se smreka upira. Imate prav! Nikoli si nisem mislila, da ste osebni trenerji taki pesniki.

LUKA: Telovadba je zame najvišja oblika poezije. Razložil vam bom, kako se pravilno jogga. Opazujte me.

Kaže ji gibe v slow-motionu. Eleonora ga nevedeče oponaša.

LUKA: Super, doskok na prstih! Taako! Za menoj prosim.

Luka teče z zmernim tempom, Eleonora mu sledi, odideta.

Četrty prizor

Sredi gozda Zbor ubrano izvaja vaje. Lojze jih s sekiro v roki od daleč opazuje.

VODJA: Še čevelj se ne obuje.

ZBOR: Brez muje, brez muje.

VODJA: Stres preženi z redno vadbo.

ZBOR: Saj se obrestuje!

VODJA: Novinarstvo težek je poklic,
ki zahteva celega človeka in trdne vrednote.

GOSPA: Integriteto! Resnicoljubnost!

GOSPOD: Nepodkupljivost! Čisto srce!

MLADENIČ: Jajca! Debelo kožo!

DEKLE: In čvrsto zadnjico!

ZBOR: Še čevelj se ne obuje,
brez muje, brez muje.
Stres preženi z redno vadbo,
saj se obrestuje!

Ko Zbor odide, se pokaže Neža, ki nezavestna leži na tleh sredi gozda.

Približa se ji Lojze s sekiro v roki. Zaskrbljeno jo gleda in se skloni. Med občinstvom jogga Darjan s slušalkami v ušesih. Spremlja ga glasna glasba za jogging. Ko opazi Lojzeta, ki s sekiro mečka okoli Neže, ves zgrožen prileti na oder. V ritmu glasbe naredi nekaj elegantnih skokov in napodi prestrašenega Lojzeta.

Darjan zmagoslavno gleda za njim. Nato poklekne in pogleda, v kakšnem stanju je Neža. Potipa ji pulz in ji položi dlan na čelo, kot da preverja, ali ima vročino. Kleči in ne ve, kaj bi. Nato položi uho na njene prsi in posluša. Dvigne glavo in skomigne. Nenadoma, kot da bi se nečesa spomnil, sklene roke in ji začne masirati srce, a na napačni strani. Neža se ne odzove. Darjan je zbeگان. Sname slušalko in jo vtakne v Nežino uho. Kar naprej ji masira "srce" na napačni strani. Neža se začne počasi premikati v ritmu glasbe. Najprej dvigne levo nogo, vrtil stopalo v gležnju, nato vrtil nogo v kolenu. Potem isto počne z desno nogo. Stegne noge in jih drži zravnane v zraku, še dvigne zgornji del telesa in stegne roke. Nato v ritmu glasbe dela škarje z rokami in nogami. Neža ima zaprte oči, Darjan še vedno kleči zraven nje, nekoliko odmaknjen, in tleska s prsti v ritmu glasbe. Neža nenadoma odpre oči, prestraši se, ko zagleda Darjana. Iztrga slušalko, ki jo Darjan pobere in spravi. Glasba utihne.

NEŽA: Kaj za vruga...

DARJAN (*pomirjeno*): Deluje!

Neža se drži za desno stran prsi.

NEŽA: Auuu! Tu me boli!

DARJAN (*zbežano*): Oprostite ... srce sem vam masiral. Za vsak primer.

NEŽA: Srce?

DARJAN: Ja, oživiljal sem vas.

NEŽA (*ježno*): Srce ste mi oživiljali? A tukaj? Na desni?

DARJAN: Oprostite. Zmotil sem se. Bil sem razburjen.

NEŽA: Kaaj? Posiljevalec falirani!

Neža besno tipa prsi, nato vstane in si stresa listje z las.

DARJAN (*ogorčeno*): Sram vas bodi! Življenje sem vam rešil. Neki tip s sekiro vas je napadel. Zalotil sem ga, ko se je sklanjal nad vami. Lahko ste mi hvaležni, da vas ni obglavil ali še kaj hujšega, ugrabil in zaslužnjil v kakšni odročni koči. Vi me pa žalite!

Neža se ozira okoli sebe.

NEŽA (*vznemirjeno*): O kakšnem tipu s sekiro nakladate? Omedlela sem zaradi stresa in nizkega pritiska. To se mi redno dogaja.

DARJAN: Potemtakem morate nujno k zdravniku.

NEŽA: Ni šans! Sploh nisem zdravstveno zavarovana. Na urgenci moraš plačat, če nisi vsaj klinično mrtev.

DARJAN: Aja? Še dobro, da niste bili posiljeni. Mislim, verjetno ne.

NEŽA (*besno*): Res? Torej niste stooostotno prepričani, ali ste me posilili ali ne?

DARJAN: Ne jaz, ampak tisti gozdar s sekiro!

NEŽA: Gozdar je bil?

DARJAN: Verjetno.

NEŽA: Neverjetno! Pri vas je vse verjetno.

DARJAN: Saj sami vidite, da ste v redu. Še pulz sem vam preveril.

NEŽA: Pulz? In kakšen je?

DARJAN: Normalen.

NEŽA: Kako pa veste? Ste zdravnik?

DARJAN: Naredil sem tečaj prve pomoči. V Avstraliji.

NEŽA: Zdaj razumem. Tam počnejo vse narobe: vozijo po levi in srce masirajo na desni.

Neža vstane, preverja, ali je vse na njej v redu, preverja vsebino torbice, ki jo nosi okoli pasu.

NEŽA (*mimogrede*): Kaj ste sploh počeli v Avstraliji? Ste študirali?

DARJAN: Malo že. Predvsem sem se ukvarjal z vodnimi športi. Plaval in deskal. Oče me je sprva financiral ... mislim, prvih pet let. Potem sem se osamosvojil.

NEŽA: Pet let vas je financiral? Vaš oče mora imeti precej pod palcem.

DARJAN: No, ja ... Potem sem se preživljal kot učitelj deskanja.

Neža nenadoma usmeri vanj svoj telefon. Darjan se umakne korak nazaj.

DARJAN: Kaj počnete?

NEŽA: Slikam vas.

DARJAN: Zakaj?

NEŽA (*prostodušno*): Za vsak primer. Mogoče mi bo slikovno gradivo prav prišlo na sodišču.

DARJAN: Me boste tožili? Ker sem vam priskočil na pomoč?

NEŽA: To vsi moški rečejo! "Priskočil sem ji na pomoč, ko je padala po stopnicah ..." Saj veste ... Slovenska statistika je grozljiva. Toliko žensk je pretepenih, posiljenih. POBITIH!

DARJAN (*ogorčeno*): Pa to je nezaslišano! To je navadno izsiljevanje. Vi kar slikajte! To je zahvala za plemenitost!

Darjan naveličano odmahne z roko. Hoče oditi. Naenkrat se ustavi in spet obrne k njej.

DARJAN: Raje bi ubogal očeta. Posvaril me je pred lovačami, ki tožijo za vsako figo, ko zavohajo denar!

NEŽA: Briga me za vaš denar! Vi sploh ne razumete, da je spolna nedotakljivost posameznice temeljna človekova pravica.

DARJAN: Saj vam nisem nič naredil.

NEŽA: Zloraba je lahko tudi psihološka.

Neža ga še enkrat slika in preverja kakovost slike.

DARJAN: Kaj pa pravica do moje zasebnosti? Kar vsevprek me slikate v kratkih hlačah in majici. Lahko jaz vas tožim.

NEŽA: Ne morete. Ste javna osebnost. Sin bogatega očeta. Lahko vas prodam kakšni trač reviji.

DARJAN: Ste novinarka?

NEŽA: Tako je.

Darjan iz žepa potegne telefon in jo slika.

NEŽA: Zakaj pa vi zdaj mene slikate?

DARJAN: Tudi vi ste javna osebnost.

NEŽA: Slikanje žrtve zlorabe je čisto nekaj drugega.

DARJAN: Zdaj grem. Ko izbrišete moje slike, bom jaz vaše, pa sva si bot. Meni ni nikoli prišlo na misel, da bi kogar koli posilil. Sploh pa ne vas!

NEŽA (*užaljeno*): Zdaj še namigujete, da nisem vredna posilstva. To lahko razumem kot napad na moje dobro ime.

DARJAN: Je posilstvo vrednota ali kaj? Ah, vi novinarji! Pa to ni res, kakšne kvasite. Včeraj, na primer, sem v osrednjem časopisu prebral naslov čez pol strani. "V Sloveniji imamo več krav kot medvedov." Klavrno!

NEŽA: In? Kaj je narobe s tem naslovom? To je dejstvo. Novinarji ne smemo zatiskati oči pred dejstvi. Stremeti moramo k resnici. In resnica je, da je krav več.

DARJAN: O, sveta preproščina!

NEŽA (*prepričljivo*): Poslušajte! S kravami in medvedi itak ne bova nikamor prišla. Jaz imam s. p. Že tri leta vegetiram v tem poklicu. In verjemite mi, nikomur ne bi mogla prodati članka s takšno tematiko. Razen če visoki politik ne ugrizne medveda ali vsaj ne razmesari krave. Adijo!

Neža steče, Darjan zbegano gleda za njo in si znova natakne slušalko.

Peti prizor

Sredi gozda. Eleonora ima nov telovadni dres, barvitejši in izzivalnejši od prejšnjega. Ima svežo, bujno pričesko. Eleonora in Luka tečeta vštric. Dejansko stojita v mestu in oponašata tek. On suvereno gleda predse, ona ves čas opazuje premike njegovih nog in mu skuša slediti.

LUKA: In ... kaj je vas spodbudilo k spreobrnitvi k zdravemu načinu življenja?

ELEONORA: Mož.

LUKA: Lepo.

ELEONORA: Odkar je postal župan, je ogromno shujšal. Nenehno telovadi. Ne boste verjeli, na sestanku z najožjimi svetovalci redno dela trebušnjake, z manj pomembnimi strankami pa se pogovarja, medtem ko vrti sobno kolo. S pomembnimi sklepa posle na golfu ali v džakuziju. Zdaj ima radiatorčke namesto pivskega trebuha in prekrasne bicepse. Letos se bo prvič udeležil maratona. Si mislite, on, ki so ga opravljeni mediji do pred kratkim zmerjali s "telebajskom" in "čmrljem".

LUKA: Razumem. Pritisk javnega mnenja je dandanašnji zelo hud.

ELEONORA: Imate prav. Žalostno je, da je danes videz vse.

LUKA: Pač. Videz je tisto, kar je vidno. Seveda so na tem svetu stokrat pomembnejše stvari od posameznikove zunanosti. Ampak sodobna družba se nanje poživizga. Samovšečno stremimo k površnosti in nam pogosto zmanjka časa, da se zazremo globlje.

Luka nenadoma začne joggati vzvratno. Ob tem razgibava ramenski obroč. Eleonora ga oponaša.

ELEONORA: Veste, na začetku kariere je bil moj mož ... kako naj rečem ... precej robot. Moj oče mu je pomagal zgraditi politični profil, jaz pa sem poskrbela za njegove manire in še marsikaj. Brusila sem

njegovo angleščino, pilila materinščino, mu vbijala v glavo pravilno rabo dvojine in roditelja, mu izbirala srajce in kravate in mu vsak večer pred spanjem prebrala kakšno geslo iz slovarja tujk. Če bi bil prepuščen samemu sebi, bi še danes verjel, da je ilustracija redka dedna bolezen in bi na večerje hodil v karirastih flanelastih srajcah.

LUKA: Vi ste torej njegov Pigmalion!

ELEONORA: Lahko bi rekli. (*Hudomušno.*) Po potrebi tudi lady Macbeth! Ampak jaz zagotovo nisem kriva za to, da je postal nenormalno obseden z lastnim telesom.

LUKA: Kdo pa je temu botroval?

ELEONORA (*ogorčeno*): Podžupanja.

LUKA: Aja?

ELEONORA: Skupaj vadita za maraton.

LUKA: Pohvalno.

ELEONORA (*ogorčeno*): Pohvalno, pravite?

Luka začne joggati v krogu, ji z rokami nakazuje, naj nadaljuje in drži tempo. Eleonora mu mukoma sledi.

ELA (*zadihano*): Ves čas tiščita skupaj. Na delovnih zajtrkih, poslovnih kosilih, team buildingih, na otvoritvah razstav, na premierah, na uradnih sprejemih, na formalnih sestankih in neformalnih dogovorih, tajnih zmenkih in javnih predstavitvah, na tiskovkah, v delegacijah, na službenih poteh ...

On vneto dirigira in teče v cikcaku, ona mu sledi vse bolj zasopla.

ELEONORA: Mrha je, pardon, četrt ... (*Zmanjkuje ji sape...*) stoletja ... mlajša od mene.

Eleonora je izčrpana, se spotakne, on jo pričaka z odprtimi rokami in

jo spet postavi na noge. Luka jo drži za ramena. Eleonora se s stopali komaj opira na tla. Težko diha.

LUKA: Gospa? ... Gos...

Luka jo previdno vzravna. Njeno telo je mlahavo. Luka se nekoliko odmakne, Eleonora spet izgubi ravnotežje. Luka jo odločno dvigne v naročje.

ELEONORA: Ooo, kako se mi vrti! Luka ...

LUKA: Gospa?

ELEONORA (*šepetaje*): Povejte mi po pravici, Luka ... Imate mogoče kakšen fitnes program, ki bi me pomladil za dve, tri, štiri desetletja?

LUKA (*zbežano*): Imam ... vse sorte. Imam program, ki se imenuje Iz jeseni v pomlad, ampak to je bolj seniorski program. Za vas pride v poštev ekskluzivna individualna vadba Zimsko poletje.

ELEONORA: Zimsko poletje? Sliši se čudaško.

LUKA: To je poseben program, ki obsega najrazličnejše poletne aktivnosti: od plavanja do odbojke na mivki ... le da jih izvajamo pozimi v zaprtem prostoru.

Luka jo počasi spusti na tla in ona se postavi na noge.

LUKA: Boste lahko?

ELEONORA: Hvala, bom že.

LUKA: Torej ... program izvajamo v bazenu in v dvorani s tropskim dekorjem, kjer odmevajo zvoki iz džungle, šelestenje tropskega listja in bio sadežev ter šum tisočernih bisernih ekoloških slapov.

ELEONORA: Kako izvorno! To je tista franšiza, ki ste jo omenjali?

LUKA: Tako je. Zaenkrat imam najeto telovadnico samo v prestolnici, ampak v načrtu imam širjenje. Vaše mesto je kot nalašč za nove izzive. Ljudje so tukaj odprti.

ELEONORA: Imate prav. Tu smo odprtih rok in odprtega srca.

LUKA: Če je tista vaša parcela primerna za gradnjo ...

ELEONORA: Je zazidljiva. Vsi priključki so tam. Mož je obljubil, da jo bo prepisal na moje ime. Kot darilo za okroglo obletnico.

LUKA: Zadeve se morava lotiti diskretno in premišljeno. Prepričan sem, da bova z razvijanjem franšize ustvarila poslovni imperij. Ampak najpomembnejše je, da narediva nekaj dobrega za ljudi.

ELEONORA: Za ljudi, tako je! O, Luka! Vi ste čarovnik... vi boste moj... moj mag!

Se oklene njegovega vratu, on ne ve, kaj bi.

Šesti prizor

Naprava za trebušnjake, sestavljena iz dveh vzporednih hlodov. Darjan na njej dela trebušnjake s slušalkami v ušesih. Priteče Jurij. Darjan se zdrzne in se usede ter si z majico briše pot s čela.

JURIJ (*zarotniško*): Odstrani slušalko, prosim. Ušesa si boš uničil s to glasno musko!

Darjan spravi slušalko v žep.

JURIJ: Vadi naprej in ne oziraj se name.

DARJAN: Kaj nisi rekel, da se morava pogovoriti o neki pomembni stvari?

JURIJ: Vem, kaj sem rekel. Kaj stojiš kot vkopan! Delaj, če sem ti rekel.

Darjan skomigne in vadi naprej. Jurij se usede in dela trebušnjake.

DARJAN: No, povej že enkrat.

Jurij iz žepa potegne mobilni telefon in ga izklopi.

JURIJ: Daj še ti!

DARJAN: Kaj?

JURIJ: Izklopi telefon. Gotovo nama prisluškujejo.

Darjan uboga očeta.

DARJAN: Kdo prisluškuje?

JURIJ: Raje vprašaj, kdo ne.

DARJAN: Čemu paranoja?

Jurij se obrne okoli sebe.

JURIJ: Dajva vseeno vaditi, da bo situacija videti bolj pristna.

Jurij spet vneto vadi trebušnjake. Darjan ga gleda.

DARJAN: Kakšne radiatorčke imaš! To ni samo od vadbe, kajne? Ali kaj jemlješ?

JURIJ: Mogoče.

DARJAN: Morda kakšne dvomljive prepovedane snovi?

JURIJ: Zame ni nič prepovedanega na tem svetu.

DARJAN: Car si, oče.

Jurij vse bolj vneto vadi. Darjan ga lenobno posnema.

JURIJ: S takšnim tempom ne boš nikoli nič dosegel. No, jutri boš šel z mano k odvetniku.

DARJAN: Zakaj rabim advokata? Nič nisem naredil.

JURIJ: Vem, sine. Ravno to me skrbi.

DARJAN (*jezno*): Bi mogoče rad, da zagrešim kakšno kaznivo dejanje?

JURIJ: Zakaj pa ne? Vse je boljše od pasivnosti. Pohlevni ljudje mi gredo na živce.

DARJAN: Sem zdaj pohleven ali kaj?

JURIJ: Ni bilo mišljeno osebno. Na splošno govorim. Torej, k odvetniku greva, ker bom nate prepisal par stvari.

DARJAN: Na primer?

JURIJ: Tisto parcelo ob reki.

DARJAN: Kakšno parcelo? Kaj bom na njej? Sadil krompir?

JURIJ: Pa še vikend dobiš in večinski delež v Promcomu.

DARJAN: Zakaj to delaš?

JURIJ: Kako zakaj? Saj si moj sin.

DARJAN: Ampak zakaj ravno zdaj? Je res tisto, kar piše v časopisu? Da te preiskujejo in da ti bodo zasegli nezakonito premoženje?

JURIJ: Nič ni res! Ampak hočem se zavarovati.

DARJAN: Da ne boš še ti končal v kehi tako kot Izidor Duh!

JURIJ: Saj mu tam nič ne manjka. Celo golf igra.

DARJAN: Torej je res, da te preiskujejo.

JURIJ: Duh je bil pogolten, neprizanesljiv in skrajno nepreviden. Velik ego ima in nobenega občutka za soljudi. Jaz sem stokrat bolj duhoven

od Duha. Vsekakor pa sem bolj simpatičen in fotogeničen. In svojih poslov ne obešam na veliki zvon.

Darjan skuša držati očetov tempo, ampak mu ne uspeva.

DARJAN: Kaj ne bo sumljivo, če boš naenkrat toliko stvari prepisal name?

JURIJ: Pravico imam razpolagati s svojo lastnino.

DARJAN: Kaj pa mama? Lahko bi kaj nanjo prepisal.

JURIJ: Eleonore za zdaj nočem obremenjevati. Zadnje čase ni preveč dobro z živci.

DARJAN: Nič nisem opazil. Je kaj resnega?

JURIJ (*poznavalsko*): Ne, klasične ženske zadeve. Malo preganjavice, malo depresije. Saj veš, menopavza in to. Starostne blodnje.

DARJAN: Torej ... vikend, parcela, Promcom ... Je to vse?

JURIJ: Bolj ali manj. Se ti zdi premalo?

DARJAN: Ne, samo vprašam. Ampak v resnici bom samo papirnati lastnik. Ti pa boš naprej vodil posle in o vsem odločal, kajne?

JURIJ: Ti boš pravi lastnik.

DARJAN: Torej lahko prodam delnice Promcoma in tisto parcelo ob reki?

JURIJ: Seveda lahko.

DARJAN: Ne da bi se posvetoval s teboj?

JURIJ (*zagonetno*): Ne.

DARJAN: In ... ne da bi moje truplo končalo zabetonirano v temeljih kakšnega izmed veličastnih projektov, ki jih nameravaš graditi v našem mestecu?

Jurij mu hladnokrvno primaže klofuto.

JURIJ: Mulc nesramni! Ni dosti, da me sovražni mediji zmerjajo z mafijcem, zdaj pa še ti!

DARJAN (*ogorčeno*): Kaj te je pičilo? Hecal sem se.

Jurij nejevoljno vstane, Darjan ga oponaša, naveličan je.

JURIJ: Jaz tudi. Še najmanj sto trebušnjakov bi moral narediti. Utrujen si videti. Kako je sploh možno, da fantu tvojih let primanjkuje energije? Mogoče potrebuješ dopust. Veš kaj! Za nagrado te pošljem na zastonj počitnice. Na eksotični otok.

DARJAN Kateri?

JURIJ: Čisto majčken je. Gotovo nisi slišal zanj.

DARJAN: Samo da ni komarjev.

JURIJ: Punco lahko odpelješ s seboj. Za krinko.

DARJAN (*zaskrbljeno*): Kakšno krinko?

JURIJ: Na otok boš dejansko šel poslovno. Moj kurir boš. Malo keša in nekaj papirjev boš nesel čez ocean. Imaš kakšno punco?

DARJAN: Ja, ampak ... zadeva je še sveža.

JURIJ: Kakšna pa je ta tvoja punca?

DARJAN: Športna, črnolasa.

JURIJ: Kje pa dela?

DARJAN: V medijih.

JURIJ: Menda nisi staknil kakšne novinarke!

DARJAN: Nee. Je medijska ... medijska psihologinja. Ime ji je ... Julija.

JURIJ (*sumničavo*): Julija? Je to tista Julija od novega leta?

DARJAN: Ne, nova je.

Jurij ga zadovoljno potrepnja po rami.

JURIJ: Pišuka, si zbiralec, Jurij. Kdaj jo bom srečal?

DARJAN: Kmalu.

JURIJ: To vedno rečeš. Kje si jo spoznal?

DARJAN: Med joggingom. Tu nedaleč stran. Sredi gozda. Omedlela je in ...

JURIJ: Omedlela? Je noseča? Da se mi ne boš zapletel s kakšno nosečo lovačo!

DARJAN: Ni noseča.

JURIJ: Kaj pa je potem? Anemična? Ženske, ki omedlevajo, niso za Severje. Severji rabimo močne ženske. Stabilne. Jeklene karakterje! Ne pa anoreksične in omedlevajoče.

DARJAN: Daj no, oče ... Pa je legalno, tisto z otokom?

JURIJ: Keš je moj, papirji so moji. Karto imaš z Dunaja ob 23.30.

DARJAN: Kdaj?

JURIJ: Nocoj.

DARJAN: Nocoj? Se ti je sfuzlalo?

JURIJ: Ne rabiš veliko stvari, ker se vrneš čez dva dni.

DARJAN: Pa še rekel si mi, naj Julijo odpeljem s seboj. Samo za dva dni čez ocean?!

JURIJ: Ženske imajo rade hitri fuk z letalom. To vedno vžge.

DARJAN: Res si vulgaren, oče.

JURIJ (*jezno*): Kaj si pa ti? Navadna šleva! Taki sovražijo nas prvinske moške. No torej, boš ali ne boš?

DARJAN: Nocoj imam obveznosti. Prej bi mi lahko povedal.

JURIJ: Nikoli nisi na razpolago, ko te potrebujem!

DARJAN: Oprosti, ampak ...

JURIJ: No, spelji se že enkrat. Drugače bom uredil.

Darjan negotovo odide. Jurij se usede na hlod. Nekaj mečka s telefonom. Očitno tipka sms, ni preveč spreten. Ves čas se moti. Nekaj metrov za njegovim hrbtom se ustavi Lojze. Jurij vstane, spravi telefon in steče naprej. Lojzeta sploh ne zazna. Lojze se približa hlodu in natanko tam, kjer je prej sedel Jurij, zabije sekuro v hlod.

Sedmi prizor

Zbor je suvereno zavzel oder. Vsakič, ko vzkliknejo "Delamo na sebi", visoko dvignejo roke s stisnjenimi pestmi.

VODJA: Delamo na sebi, le sebe imamo,
z izklesanim telesom se najlaže prodamo!

GOSPOD: Zvestoba je negotova.

GOSPA: Ljubezen minljiva.

MLADENIČ: Učenje se ne splača, delo izčrpava!

DEKLE: Vsako znanje prehitro zastara!

GOSPOD: Šteje le uspeh.

GOSPA: Le kariera šteje!

MLADENIČ: Šteje lična embalaža!

DEKLE: Rokohitrške ideje!

ZBOR: Delamo na sebi, le sebe imamo,
z izklesanim telesom se najlaže prodamo!

Ko se Zbor razkropi, zagledamo Eleonoro, ki sedi na tleh in si masira nogo. Prihaja Darjan, nezainteresirano gre mimo, v zadnjem hipu jo prepozna.

DARJAN: Mama! Kaj pa ti počneš tu v gozdu?

ELEONORA: Joggam.

DARJAN: Si si zvila gleženj?

ELEONORA: Ne. Krč me je prijel.

Ona vstane, Darjan ji pomaga.

ELEONORA: Je že v redu.

DARJAN: Ne moreš začeti z joggingom kar tako, brez priprav.

ELEONORA: Saj sem pripravljena. Omislila sem si osebnega trenerja.
Kaj pa ti počneš?

DARJAN: Rekreiram se.

ELEONORA: Lahko bi se oglasil, če vadiš tako blizu doma. Nikoli ne prideš. Z očetom sva naredila napako, da sva ti komaj polnoletnemu dovolila, da se preseliš v lastno stanovanje.

Eleonora stoji in si masira vse mišice po vrsti. Darjan lenobno stresa okončine.

DARJAN: To je bilo pred več kot desetimi leti.

ELEONORA: Meni se zdi, da je bilo včeraj. Tako zelo te pogrešam! (Zaskrbljeno.) Si še vedno s tistim fantom?

DARJAN: Ne.

ELEONORA: Veš, da mi je odleglo. Vseskozi sem vedela, da je to le faza v tvojem življenju.

DARJAN: Ni faza, mami. Le drugega fanta imam.

ELEONORA: Upala sem ... Upala sem, da ...

DARJAN: Saj veš, da drugače ne gre. O tem sva si že vse povedala.

ELEONORA: Pomembno, je, da oče ne izve.

DARJAN: Prej ko slej bo.

ELEONORA: O, Darjan! Dobro veš, da ne sme zvedeti. Če te vpraša, mu povej, da imaš punco.

DARJAN: Saj mu rečem ...

ELEONORA: Naj bo vsakič nova, veš ... tako, da ti je ni treba predstaviti.

DARJAN: Ampak to ne bo šlo v nedogled. Prijatelja sem povabil, naj se preseli k meni. Pravzaprav že stanuje pri meni.

ELEONORA: Če bo tvoj oče zvedel, bo naredil tak kraval! Razdedinil te

bo! Zakaj nisi vsaj počakal na konec volitev! Njegova celotna kampanja temelji na vrednotah tradicionalne družine z veliko otroki!

DARJAN: Zakaj potemtakem imata samo mene?

ELEONORA: Ravno zato, ker si edinec, se moraš zavedati odgovornosti za očetovo dobro ime in kariero.

DARJAN: Sem zdaj jaz kriv, da sem edinec?

ELEONORA: Lahko bi se s kakšno poročil in ji naredil otroke in vseeno živel po svoje, ne da bi to obešal na veliki zvon.

DARJAN: Mi svetuješ, naj živim dvojno življenje?

ELEONORA: Samo praktična skušam biti.

DARJAN: Jaz imam poln kufer skrivanja. Fantu si sploh nisem upal priznati, kdo so moji starši.

ELEONORA: Ljubi moj, v mestecu, kot je naše, to utegne sprožiti plaz! Ga je res bilo treba povabiti k sebi?

DARJAN: Med nama je resno.

ELEONORA: Resno? Mislila sem, da si samo ženske želijo resnega razmerja!

DARJAN: To so vse predsodki, mama.

ELEONORA: Mlad si, lahko se zabavaš brez obveznosti. Če si na glavo nakoplješ partnerja, bodo križi in težave. Pa ti pomaga?

DARJAN: V kakšnem smislu?

ELEONORA: Kdo sesa, kdo pomiva posodo?

DARJAN: Oba.

ELEONORA: Tvoj oče tega ni nikoli počel.

DARJAN: Mogoče bi se morala poročiti z gejem.

ELEONORA (*presliši ga, obupano*): Zapustil me bo, veš. Jure ima drugo.

DARJAN: Se ti meša ali kaj? Saj veš, da oče že od nekdaj rad flirta. To nič ne pomeni.

ELEONORA: Spraznil je bančni račun, ne da bi mi kaj rekel.

DARJAN: Mogoče je denar preselil drugam.

ELEONORA: Kam?

DARJAN: V davčno oazo. Na kakšen otok. Kaj pa vem!

ELEONORA: A na tiste Kajmanske otoke? (*Naenkrat melanholično.*) Se spomniš, ko smo ti kupili kajmana za deseti rojstni dan?

DARJAN: Tisto je bil legvan. Res škoda, da ga je oče povozil.

Eleonora naenkrat bruhne v jok.

DARJAN: Mami, menda ne boš jokala zaradi legvana. Dvajset let je minilo od tega.

ELEONORA (*skozi jok*): Oče je spraznil tudi najin avstrijski račun.

DARJAN: Že ve kaj dela. Zakaj si s tem sploh beliš glavo?

ELEONORA: In tisto zemljišče, tisto parcelo ob reki, ki naj bi jo prepisal name ... nič več je ne omenja. Jaz imam z njo hude načrte, veš. Bojim se, da si bo premislil. Ali ti kaj veš o tej parceli?

DARJAN (*v zadregi*): Pojma nimam. Kaj boš s parcelo?

ELEONORA: Tam bom zgradila fitness.

DARJAN: Ti? Odprla boš fitness?

ELEONORA: Kajpada! To bo največji fitness klub v regiji s prekrasnim razgledom na reko. Poslovnega partnerja že imam, le da Jurij tega še ne ve. Mislim, jaz bom dala kapital, partner pa know-how. Ti samo pazi, da ne boš očetu kaj izdal! Zadnje čase je zelo molčeč, veš. Baje so mu propadli veliki posli, ampak meni nič ne pove. Meni, ki sem mu še v gimnaziji bila desna roka. Nikoli ne bi maturiral, če ga ne bi jaz inštruirala! Zdaj se je še zapletel s tisto, oprosti na izrazu, candro. Vem, da se bo ločil!

DARJAN: To je najbrž le še ena nepomembna afera.

ELEONORA: Motiš se. Skupaj vadita za maraton, veš.

DARJAN: Zato ni rečeno, da seksata.

ELEONORA: Res si omejen! Maraton je za tvojega očeta letos prva prioriteta! In če zanj vadi s, pardon, vlačugo, pomeni, da gre med njima za najvišjo stopnjo intimnosti. (*Roteče.*) Prosim te, pogovori se z njim na štiri oči in poskušaj izvrtati, kaj namerava. Ne briga me za denar, ampak če tisto parcelo prepíše njej, ga bom ubila!

Darjan prestrašeno strmi vanjo.

Osmi prizor

Na jasi. Jurij boksa. Res se je vživel. Zdi se, kot da se tepe s prestrašenim nasprotnikom, ki se vse bolj umika. Njegovi udarci so vse močnejši in natančnejši. Priteče Neža in se pretvarja, da sploh ni opazila Jurija. Zraven njega neprizadeto začne izvajati taj či. Zbrana je, njeni gibi so elegantni in lahkotni. Jurij jo sprva bežno pogleda, nato osupne.

JURIJ: Spet vi!

NEŽA (*prijazno*): Dober dan.

JURIJ: Zalezujete me, čeprav sem vam že prejšnji teden izrecno povedal, da od mene ne boste dobili intervjuja.

Med pogovorom vsak vztrajno vadi svoje, Jurij boksa, Neža opravlja kitajske vaje. Ne obračata se drug k drugemu, vsak trmasto gleda pred seboj.

NEŽA: Res je ... Niste bili preveč prijazni.

JURIJ: Tako je. In danes, ker sploh nisem pri volji za kar koli, bom še manj prijazen. Zginite!

NEŽA: Tudi jaz nisem pri volji za intervju danes. Le rekreiram se, kaj ne vidite?

JURIJ: Ja, komaj meter od mene. Ne boste rekli, da gre za naključje.

Jurij boksa naprej. Neža ga pogleda od strani.

NEŽA (*ironično*): Videti ste izredno bojeviti.

JURIJ: Laskanje vam ne bo prav nič pomagalo. Lahko uredim, da boste zgubili službo.

NEŽA: Kar dajte! Ampak grožnje pri meni nimajo nobenega učinka.

Jurija preseneti njena odločnost.

JURIJA: Si pa upate! Za žensko ste res nesramni.

NEŽA: Po očetu sem se vrgla.

JURIJA (*sumničavo*): Ga mogoče poznam, vašega očeta?

NEŽA: Ja. In to zelo dobro.

JURIJA: Kdo pa je?

NEŽA: Nočem izdati njegovega imena.

JURIJ: Lahko vsaj namignete, če je moj prijatelj ali sovražnik.

NEŽA: Oboje, mislim.

JURIJ: Po svoje imate prav. Med prijateljstvom in sovraštvom je meja zelo tenka. Je tip kdo iz politike?

NEŽA: Ja.

JURIJ: Desni, levi, sredinski?

NEŽA: Bil je levi, zdaj je desni.

JURIJ: Takšnih je veliko preveč. Ne bom ugibal.

NEŽA: Če želite, vam povem ime, ampak morate obljubiti, da ne boste hudi.

JURIJ: Zakaj?

NEŽA: Ker vam je ta moški zelo, zelo blizu. Najbližje.

JURIJ: Po pravici vam povem, ni moškega na tem svetu, ki bi mi bil zelo blizu. Še lasten sin se mi zdi z drugega planeta.

NEŽA: Res?

Jurij neha telovaditi, Neža vztrajno vadi naprej.

JURIJ: Ali sem mogoče v sorodu z njim?

NEŽA (*zbežano*): S kom? Z vašim sinom?

JURIJ: Z vašim očetom! Veste kaj, zdi se mi, da me brez veze nategujete. Oče gor ali dol, intervjuja ne boste dobili. Ne maram, da me izsiljujejo.

NEŽA: Če želite, vam povem, kdo je moj oče. Kar tako, brezpogojno.

Neža neha vaditi in ga odločno pogleda v oči.

JURIJ: Me ne zanima.

NEŽA: Prej vas je zanimalo.

JURIJ: Ne zanima me več. Neki obskuren tip iz politike, ki je bil najprej desni pol pa levi.

NEŽA: Ravno obratno.

JURIJ: Saj to je isti šmorn. Me ne zanima.

NEŽA: Vseeno vam bom povedala, kdo je ta tip.

JURIJ (*trmasto*): Figo mi je mar! Povejte, ampak intervjuja zanesljivo ne boste dobili.

NEŽA (*slovesno*): Vi!

Jurij še nekajkrat boksne v zrak. Neža ga gleda.

JURIJ: No, kaj čakate, povejte že enkrat.

NEŽA: Saj sem povedala.

JURIJ: Kaj?

NEŽA: Vi. Vi ste moj oče!

JURIJ (*razkačeno*): Tralala! Pa še kaj! Dal sem se sterilizirati pred skoraj tridesetimi leti, kmalu po rojstvu sina, prvega in edinega. Torej, vaša teorija pade v vodo. Lažnivka! Pa to ni res, kako daleč ste pripravljene iti prismuknjene novinarke, da bi od mene dobile intervju. Do zdaj so se mi razne zanikrne poročevalke ponujale kot priležnice, ampak to, kar počnete vi, to je višek! Tožil vas bom za duševne bolečine!

NEŽA: Kar dajte.

JURIJ: Zadnjič, ko sem tožil človeka za duševne bolečine, sem izplnil pet tisoč!

NEŽA: Ne zdi se mi kaj dosti. Zakaj ste dobili to vsoto?

JURIJ: Sosedu je moje drevo padlo na avto.

NEŽA: Vaše drevo je padlo na njegov avto?

JURIJ: Tako je, mlada dama.

NEŽA: Zakaj ste pa potem vi dobili odškodnino?

JURIJ: Ker drevesa nikakor nisem mogel preboleti.

NEŽA: To ni pravično.

JURIJ: Pravo je itak nad pravičnostjo. Razumete?

NEŽA: Ne.

JURIJ: Seveda ne, ker ste plehki in ne znate sešteti dva in dva.

NEŽA: Vi pa ne razumete, da je dvaintrideset več kot trideset. Jaz sem stara dvaintrideset, vi pa ste postali neplodni pred tridesetimi leti. Torej, se vam zdaj svita ali kaj?

JURIJ (*hladnokrvno*): Potem pa me tožite. Bo pač treba primerjati dede-veje ... pardon, deenkaje.

NEŽA: Saj tudi bom. Ampak ... če mi boste dali intervju, bom na vse skupaj pozabila.

JURIJ: Nikoli vam ne bom dal intervjuja. Nikoli! Nikoli! Nikoli!

Jurij spet začne boksati, tokrat zelo besno, zdi se, da na življenje in smrt. Neža prestrašeno strmi vanj.

Deveti prizor

Naprava za trebušnjake je povsem uničena. Eleonora zbegano strmi vanjo. Okoli ležijo kosi lesa. Eleonora jih poskuša sestaviti, ampak ji ne uspeva. Naveličano gleda na uro. Nato le začne lenobno izvajati počepe. Priteče Jurij.

JURIJ (*osuplo*): Eleonora! Kaj počneš tukaj?

ELEONORA: Vadim, kaj ne vidiš! Od kod si se pa ti vzel? Kaj še nisi na službeni poti?

JURIJ: Ravnokar sem se vrnil. Sploh nisem šel domov. Prejel sem urgenten klic iz mestne hiše.

ELEONORA: Ali veš, kdo je uničil to napravo?

JURIJ: Pojma nimam. Nekdo je očitno demoliral vse postaje na rekreacijski osi.

ELEONORA: Zakaj?

Eleonora še dela počepe. Jurij se ji pridruži.

JURIJ: Bom raziskal. Pred volitvami se marsikaj dogaja. Mogoče je prikrita grožnja.

ELEONORA: Komu? Kdo bi lahko bil proti tekačem in vadbi v naravi?

JURIJ: Lenobe, debeluhi, teroristi! (*Sumničavo.*) Kako si vedela, da sem tukaj?

ELEONORA: Če ti pravim, da zdaj tu vadim vsak dan. Zakaj me nisi poklical?

JURIJ: Saj bi te!

ELEONORA (*žalostno*): Nekoč si me redno klical. Pošiljal si mi romantične esemese.

JURIJ: To je bilo takrat, ko sem dobil prvi službeni mobilni telefon.

ELEONORA: Je to bil edini razlog? Službeni mobilni telefon? Ker je bilo zastoj?

Jurij se zazre vanjo in se ustavi sredi počepa, ona tudi.

JURIJ: Drugačna si.

ELEONORA: To je zato, ker me več mesecev sploh nisi pogledal. Kaj pogledal, opazil!

JURIJ: Zdaj sem te opazil! Bolj si nališpana kot na srečanju z angleško kraljico.

Eleonora se usede na ostanke rekreacijske naprave. Jurij se zravna, stoji zraven.

ELEONORA: Saj sploh nisem nališčena. Imam spremenjeno polt, odkar intenzivno delam na sebi. Pravzaprav delam na sebi v upanju, da boš ti ... da boš tudi ti ...

JURIJ (*skače ji v besedo*): Misliš da jaz premalo telovadim? Na sebi delam več ur dnevno! Saj več časa preživim tu kot v službi!

ELEONORA: Mislim ... mislim, da če bom več delala na sebi, boš ti tudi več delal ... ne na sebi, ampak na meni. Na meni! Oddaljila sva se, kaj ne vidiš Jure?

Jurij se usede k njej.

JURIJ: Elica! Do tebe čutim enako kot v osnovni šoli. Zame se nič ni spremenilo.

ELEONORA: Daj, no! Kakšna osnovna šola! Spoznala sva se šele v drugem razredu gimnazije, še to si pozabil!

JURIJ (*prisiljeno osladno*): Kakor koli, skupaj sva dobro tretjino stoletja. Res si drugačna. Tvoji lasje, tvoja polt.

Eleonora ga strastno objame. On je šokiran, skuša se diskretno izviti iz objema, ampak njene roke so čvrste in odločne.

JURIJ: Ljubica, Elica, čutim moč tvojih okrepljenih mišic. Res si delala na sebi.

ELEONORA (*radovedno*): Kakšna se ti zdi moja postava?

JURIJ: Popolna. Kot vedno.

ELEONORA: Kot vedno! Kako lahko to rečeš, če pa si ravnokar ugotovil, da sem drugačna.

JURIJ: Tega ne znam ubesediti. To si ti in hkrati nisi ti.

ELEONORA: Se ti zdim ... privlačnejša?

JURIJ: Tudi.

Eleonora ga začne poljubljati strastno in napadalno.

JURIJ: Elica, ljubica, ne tukaj.

ELEONORA: Če pa te nikoli ni doma!

Eleonora vztraja pri intimnostih, Jurij je vse bolj živčen.

JURIJ: Pa ne ravno zdaj pred volitvami! Lahko naju posname kakšen paparac.

ELEONORA: Najslavnejši ljudje sveta so se medijem nalašč pustili ujeti med seksom.

JURIJ: Ampak ne z lastno ženo!

ELEONORA: A tako!

Eleonora besno vstane in gre, ob tem gestikulira, ne najde pravih besed. Jurij skomigne, nato ji naveličano sledi.

Deseti prizor

Postojanka za žabje poskoke z ustrezno tablo. Lojze se sprehaja z motorno žago v eni roki in s sekiro v drugi. Pri drogu odloži orodje, si mane roke in strmi v tablo. Od daleč ga opazi Neža in mu hiti naproti.

NEŽA: Hej, vi! Vi!

Lojze jo naveličano gleda.

LOJZE: Kaj je zdaj?

Dobro si jo ogleda.

LOJZE: Ah, vi ste tista ...

NEŽA (*besno*): Tako je. Jaz sem ... tista!

Neža se mu približa, on naredi korak nazaj.

NEŽA: Vas ni sram?

LOJZE (*kljubovalno*): Nič me ni sram! Sem na svoji zemlji in počnem, kar me volja.

NEŽA: Ni dosti, da deklicam grozite s sekiro, zdaj ste se še dodatno oborožili z motorko!

LOJZE: Komu sem grozil?

NEŽA: Meni.

LOJZE: Saj ste bili v nezavesti. Samo sem hotel ...

NEŽA: Kar vaše dejanje naredi stokrat bolj zavrženo. Grozili ste nezavestni občanki. Rojakinji! Slovenki! Lahko bi bila mrtva. Kaj je še bolj nizkotnega od tega? Groziti mrtvi osebi! Nobene pietete, nobenega sočutja!

Lojze skomigne, vključi žago in hoče prežagati drog. Neža ga namerava slikati s telefonom. Lojze se ustavi in jo nezaupljivo gleda.

LOJZE: Slikanja ne dovolim.

NEŽA: Kaj pa ... če bi vam plačala?

LOJZE: Zakaj bi mi plačali?

NEŽA: Za izpoved v časopisu in sliko.

LOJZE: Kakšno izpoved?

NEŽA (*strastno*): Izpoved slovenskega manijaka! Lahko bi mi iskreno in podrobno povedali vse o tem, kaj vas žene, da se oboroženi podite po gozdu in preganjate mladenke. In ko vam gnusni podvig spodleti, se strahopetno znašate nad objekti v rekreacijski coni, nad to lično tablo za žabje poskoke, na primer.

Lojze topo pogleda tablo, nato še Nežo. Odloži motorko na tla.

NEŽA: Ne bi bilo zastonj. Urednik bi vam plačal, ampak izpoved mora biti pristna. Vse o vašem odraščanju. Kako vas je mati tepla, oče zlorabljal in to. Kako ste trpinčili živali na kmetiji, koze, kure in mačke. Kako ste jih žive odirali, jim trgali ude, jih zažigali!

LOJZE: Vi ste popolnoma sprijeni, ne jaz! To, kar govorite, je gnusno.

NEŽA: Bralce predvsem zanima, kdaj ste začutili tisti neusmiljeni gon po ... po najbolj krutem ...

LOJZE: Ste mogoče novinarka?

NEŽA: Ja.

LOJZE: Razočaral vas bom. Nisem manijak. Sem navaden kmet.

NEŽA: Škoda, ampak vredno je bilo poskusiti.

LOJZE: Lahko bi napisali kaj o krivici, ki se mi godi na moji zemlji.

NEŽA: Po pravici vam povem, ljudje danes neradi berejo o krivicah. To jih spravlja v depresijo in zato naše naklade divje padajo.

Lojze besno zgrabi žago.

LOJZE: Vse mi je jasno. Tudi vi ste plačanka župana Jurija Severja. Vsi novinarji ste plačanci tega ali onega.

NEŽA: Jaz imam s. p., ampak nihče mi ne plačuje. Že več kot pol leta sem v hudem minusu, davkarija pa terja od mene goro denarja. No, pustimo zdaj to! Vam je župan naredil krivico?

LOJZE: Kdo drug! Najraje bi ga ...

Lojze besno zamahne z žago.

NEŽA: A tako? Potem bi se midva lahko zmenila.

LOJZE: Boste pisali o tem?

NEŽA: Seveda.

LOJZE: In ne bo mi treba plačati za članek?

NEŽA: Seveda ne. Jaz sem v službi javnosti in vse informacije, ki javnost zanimajo, zapišem in objavim. In umor Jurija Severja je prvovrstna novica, sploh če ga najdejo v gozdu, razkosanega z motorko.

LOJZE (*zbežano*): Razkosanega?

NEŽA: Mislim ... če ga vi ... s tisto žago ... me razumete?

LOJZE: Ne.

NEŽA: Prej bi mi seveda morali razložiti vse podrobnosti. Zakaj ste se spravili nanj in to. Kaj vse vam je župan naredil.

LOJZE: Kaj mi je naredil? Zgradil je rekreacijsko cono v mojem gozdu! Obljubil je, da mi bo plačal zajetno nadomestilo, potem pa je na pogodbo pozabil. Na koncu mi je ponudil drobiž za odškodnino!

NEŽA: Aaa ... grdo vas je nategnil.

LOJZE: Točno tako.

NEŽA: No, ja. Včasih je človek tako zelo obupan, da vzame pravico v svoje roke. Vaš primer je poučen za narod.

LOJZE: Torej, boste pisali o tem?

NEŽA: Kajpada!

LOJZE: Maloprej ste rekli, da krivice nikogar ne zanimajo.

NEŽA: Bo že držalo. Ampak umor je nekaj drugega. Prej moram imeti truplo.

LOJZE: Čigavo?

NEŽA: Županovo.

LOJZE (*ogorčeno*): Menda ne mislite, da bom ubil župana?

NEŽA: Če pa ste minutko prej rekli, da ga boste s tisto ...

Neža z roko pokaže žago.

LOJZE: Nisem tako misli, dajte no! Vi napišite članek, da bodo ljudje

seznanjeni. To bo škodovalo njegovemu ugledu pred volitvami. To ga bo izučilo!

NEŽA: Ves čas me zavajate. Obljubili ste, da ga boste z žago!

LOJZE: Tožil ga bom.

NEŽA: Koga briga vaša tožba!

LOJZE: Morebiti bo zaradi goljufije končal v zaporu.

NEŽA: Kje pa vi živite, človek božji? Politik v zaporu ni več nobena zgodba. Jaz o tem ne bom pisala. Ali ga razkosajte ali vsaj obglavite, ali pa ne bo nič od najinega sodelovanja! Tukaj imate mojo vizitko, če si premislite! Adijo!

Neža mu izroči vizitko. Lojze zmedeno gleda za njo in obrača vizitko v roki.

Enajsti prizor

Postojanka za vaje s poleni. Polena so razmetana, stojalo uničeno.

Eleonora ima za vratom najmanjše poleno in obrača zgornji del telesa levo-desno. Jurij stoji zraven.

ELEONORA: Ne ljubiš me več.

JURIJ: Moram šparati moči.

ELEONORA: Si mar nogometaš, da ti je treba abstimirati? In to pred volitvami!

JURIJ: Za maraton se šparam. Veš, pod kakšnim stresom sem.

ELEONORA: Ne mi nakladat! Kakšen stres neki! Vse mesto ve, da se dol daješ s podžupanjo. Ti, konservativec, si se spečal s tisto, s tisto ... Z anarhistko in antikristom me varaš!

JURIJ: Oprosti, ampak ti sploh ne ločiš med koalicijo in prešuštvom!

ELEONORA: Siliš me, naj grem k maši s teboj, ker je dobro za imidž, medtem ko se na skrivaj onegaviš z ekstremno levičarko.

Ona poleno za hip usmeri proti njemu, nato ga začne dvigati in spuščati. Tudi Jurij vzame drugo poleno in ga drži pred seboj, kot da se želi ubraniti njenega napada.

JURIJ: Temu se reče, da koaliram z liberalko in pika. Najin odnos je strogo politične narave.

ELEONORA: Kje je denar, Jure?

Eleonora dvigne poleno visoko nad glavo in Jurij se prestraši, da ga bo vrgla nanj. Umakne se nekaj korakov stran. S polenom si ščiti obraz.

JURIJ: Kakšen denar?

ELEONORA: Najin! Spraznil si oba računa. Pobegnil boš s tisto avšo, kajne?

Eleonora drži poleno pred seboj in se s trupom ziblje levo-desno.

JURIJ: Denar je na varnem. Za poslovno transakcijo je šlo.

ELEONORA: Z avšo si imel transakcijo? A se tako zdaj reče v političnem slengu? Najprej sta ušpičila koalicijo, pol pa transakcijo. Menda ji nisi med, pardon, ejakulacijo nakazal ves najin denar?

JURIJ (*jezno*): Kakšen nespodoben besednjak je to? Eleonora, zberi se. Tu, na rekreacijski osi, vadijo vsi, ki nekaj pomenijo v mestu. Pa še marsikakšen nepomembnež, ki nama lahko zagreni življenje.

Jurij se obrača naokoli. Odloži poleno na tla. Nato iz žepa izvleče mobilitel in iz njega potegne sim kartico in oboje spravi v žep.

ELEONORA: Kaj mečkaš s telefonom? Zakaj si iztaknil kartico?

JURIJ: Kdo bi lahko slišal tvoje traparije.

ELEONORA: Nikogar ni dvesto metrov naokoli.

JURIJ: Dvesto metrov, ja ... tak je tvoj domet. Res si omejena! Nisi slišala za satelite? Sateliti beležijo vsak naš gib, vsako besedo. Zaradi telefonov naju lahko izsledijo kjer koli in kadar koli!

ELEONORA: Kdo?

JURIJ (*smrtno resno*): Američani. Muslimanski bratje. Kdor koli.

ELEONORA: In še sestre usmiljenke! O čem sploh nakladaš? Povej mi že enkrat, kje je denar!

JURIJ (*zašepeta*): Denar je na varnem, ampak trenutno zunaj mojega dosega. Nekaj se kuha, veš.

ELEONORA: Kaj se kuha in kje?

JURIJ (*šepeta*): Prezapleteno je, Elica. V svetovnem merilu se zapleta. Finančni trgi se majejo. Problem je globalne narave, nima smisla, da ti zdaj razlagam.

ELEONORA: Zakaj sploh šepetaš? In kaj ima globalizacija s tem, da, oprusti izrazu, porivaš sodelavko?

JURIJ (*zadere se*): Nehaj mešat hruške in jabolka!

ELEONORA: Tako! Priznaš, da jo porivaš!

JURIJ: Povsem se ti je zmešalo! Skušam obvarovati najine investicije, a mi nihče ne pomaga. Še Darjan me je pustil na cedilu.

ELEONORA: Kako to misliš?

JURIJ: Prepisal naj bi par stvari nanj. Za vsak primer. Tožilstvo mi diha za ovratnik.

ELEONORA: Katere stvari?

JURIJ: Ni bistveno. Sploh ni prišel na sestanek. Z advokatom sva ga čakala pol ure. Sploh se ni oglašal na telefon! Najbrž je spal! Ti si kriva!

ELEONORA: Jaz?

JURIJ: Ti si ga razvadila in mu dovolila, da spi do poldneva. Kdo drug?

ELEONORA (*strogo*): Kaj mu boš torej prepisal?

JURIJ: Promcom, vikend in tisto parcelo ob reki. Samo tako se lahko zavarujem.

ELEONORA (*ponori*): Parcelo? Mojo parcelo? Vedela sem! Prasca! Vse sta mi zatajila. Skupaj sta me oropala!

Eleonora drgeta od besa. Spet začne vihteti poleno, Jurij vzame svojega in se brani.

JURIJ: Ja, kaj boš ti s parcelo? Saj živiš v dvorcu! Čez čas si bo na tisti parceli Darjan zgradil domek za tisto njegovo Julijo in otroke.

ELEONORA: Katero Julijo?

JURIJ: A še tega ne veš? Najin sin je resno zaljubljen v Julijo. Ampak to ni tista Julija od novega leta, ampak druga. Saj je že čas, da dobiva vnuke.

ELEONORA: Kar sanjaj!

JURIJ: Elica, tvoj sin je, tvoja kri!

ELEONORA: Parcelo si meni obljubil za obletnico!

JURIJ: Ne spomnim se.

ELEONORA: Ločila se bom!

JURIJ: Tudi prav. Elica, ljubica. Če ti ni več do skupnega življenja, se bova že izpogajala, ko bo čas za to. Po volitvah. V miru in na štiri oči.

ELEONORA: Izpogajala? Mladost in kariero sem žrtvovala zate, ovenela sem v tvoji senci! Vse življenje sem bila tvoj kardinal Richelieu!

Vsakič, ko ona naredi nevaren gib proti njemu, se on s svojim polenom postavi v obrambni položaj.

JURIJ: Nikar mi tu ne patetiziraj s kardinali iz tvojih televizijskih limonad!

ELEONORA (*razburjeno*): Pa to je višek! Ti si absolutno nerazgledan!

JURIJ (*skuša umiriti žogo*): Elica, veš, da sem človek kompromisa. Vedno naredim tako, da so vsi zadovoljni. Zato me imajo volivci radi.

ELEONORA: Jaz te ne bom volila nikoli več! Skrila se bom v varno hišo in vsem razbobnala, kakšen grobijan in razvratnež si, če mi ne boš pri priči prepisal tiste parcele!

JURIJ: Če boš nagajala, ti ne bom pustil hiše.

ELEONORA: Meni ne boš pustil hiše, ki jo je zgradil moj oče?

JURIJ: Saj veš, koliko sem vložil vanjo!

ELEONORA: Ja, mreže proti komarjem si dal na okna! To je vse! To je hvala, ker te je moj oče potegnil iz blata, iz rovt ... in te ... in te naredil! O, Jure, kaj si našel v tisti avši? Si zatreskan?

JURIJ: Zatreskan? Kako banalno. Jaz sem polnokrvni politik in ne ženskar! Če me že vlečeš za jezik, Elica, lahko samo zatrdim, da tista ženska ima stil. Ljubi maraton in je reprezentativna. Kot ustvarjena za prvo damo. Če me zapustiš, ne bom jokal in sedel križem rok! Oženil jo bom!

Eleonora otrpne in od šoka izpusti poleno na tla.

ELEONORA: Oženil jo boš? In kaj bo na to porekel tvoj sin? Ga zato podkupuješ z mojo parcelo?

JURIJ (*nevoščljivo*): Darjan se odlično razume z Manco, naj te to nič ne skrbi. Saj sta stara frenda.

ELEONORA (*razjarjeno*): Frenda? Moj sin in tista ...? A tako daleč je to šlo? Vse za mojim hrbtom, seveda. Veš, kaj Jure ... Napočil je čas, da tudi ti doživiš svoje katarzično razodetje! Tvoj ... tvoj sin ... najin sin ni noben Romeo in nobene Julije ni! Fanta ima in z njim živi! On je gej!

Jurij jo topo gleda nekaj trenutkov, nato podivja. Dvigne poleno visoko nad glavo, Eleonora je že na smrt prestrašena, ker misli, da jo bo ubil. On zakriči kot Tarzan in zaluča poleno daleč stran.

Drugo dejanje

Prvi prizor

Luka in Darjan se ogrevata v gozdu. Usklajena sta in sproščena.

DARJAN: Lahko ti pomagam pri selitvi, če hočeš. Imaš še veliko stvari?

LUKA: Ne. Zadnjič napolnim prtljažnik, pa bo.

DARJAN: Ena reč je še, ki bi ti jo moral prej povedati. Moj oče je tukaj župan.

Luka je vidno presenečen. Neha vaditi. Darjan ga presenečeno opazuje.

LUKA: Zakaj si mi tajil?

DARJAN: Pa kaj te je zdaj tako spravilo ob živce? Nisem vedel, kaj naj. Sploh se mi ni zdelo tako pomembno.

LUKA (*razburja se*): Prej bi mi povedal, da si sin tistega zadrtega narcisa. Sploh mu nisi podoben! Po pravici ti povem, da ga ne prenesem!

DARJAN: Saj se še jaz z njim ne razumem najboljše.

LUKA: Zakaj bi zasebne zadeve obešala na veliki zvon? Oče te bo gotovo razdedinil, če zve.

DARJAN: Kaj me briga! Jaz imam poln kufer skrivanja. Materi sem povedal.

LUKA (*panično*): Kaaj? Se ti je zmešalo? Materi si povedal? Prej bi lahko mene vprašal. Kaj si ji sploh povedal?

Luka začne živčno krožiti okoli Darjana.

DARJAN: Povedal sem ji, da sva par.

LUKA (*ogorčeno*): Par? Krasno! In zdaj sva midva naenkrat par! Par!

DARJAN (*zbežano*): Bi prosim nehal krožiti okoli mene kot kakšen satelit! Torej, ali sva par ali nisva?

Luka se ustavi.

LUKA: Povabil si me, naj stanujem pri tebi in se že obnašaš, kot da sva poročena. Nikakršen par nisva.

DARJAN: Kaj sva potem?

LUKA: Prijatelja.

Luka živčno nadaljuje ogrevanje, Darjan tudi.

DARJAN: Saj razumem. Uradno ja, ampak ...

LUKA: Uradno in neuradno.

DARJAN: Ne razumem, česa se bojiš? Da mi oče ne bo več dajal denarja?

LUKA (*kislo*): Ne rabim tvojega denarja, imam svoj poklic in kariero. Ampak preden si začel staršem razlagati o nama, bi bilo prav, da si me vprašal, če se strinjam. Zlasti, ker misliva ostati tu dalj časa.

DARJAN: Dalj časa? Kaj se nisva zmenila, da bova kmalu šla deskat za leto ali dve?

LUKA: Jaz mislim tukaj odpret biznis.

DARJAN: Z deskanjem se da lepo preživeti.

LUKA: Aja? Potovala bi po svetu kot cigana in učila deskat mulce in stare babe za drobiž. To ni moj domet.

DARJAN: Oprostite, gospod dipl. os. trener. Če misliš, da bo najina zveza škodovala tvojemu poslu ...

LUKA: Najina zveza! Si me sploh vprašal, kaj si jaz mislim o nama?

DARJAN: No, povej, kaj misliš o nama?

LUKA: Ujela sva se pač.

DARJAN: Ujela? Samo to?

Darjan je vidno vznemirjen, medtem ko Luka hladnokrvno vadi naprej.

LUKA: Že to je veliko. Prej nisem nikoli zdržal toliko časa ne s fantom ne s punco.

DARJAN: S punco? S kakšno punco?

LUKA: Govorim na splošno. Saj nikoli nisem tajil, da rad eksperimentiram. Sem pač odprt za razne vplive. Nerad se omejujem.

DARJAN: Mislim, če bi rad sedel na dveh stoli, ne vem, če bi se jaz s tem lahko sprijaznil.

LUKA (*zaničevalno*): Ne bom komentiral.

DARJAN: Prav, ne bom več drezal.

LUKA: Zmenila sva se za odprt odnos, kajne?

DARJAN: Drži. Ampak tudi odprtost ima meje.

LUKA (*prepričljivo*): Se popolnoma strinjam. Saj to poskušam, veš... ugotoviti, do kam segajo moje meje. Brez tega ni trdnega partnerstva. Umetno postavljanje meja se mi zdi obremenjujoče in skrajno nesmiselno. Dajmo času čas!

DARJAN: Pismo, govoriš kot kak poklicni terapevt za pare.

LUKA: Imam pač neke vizije o tem, kaj bi rad počel v življenju.

DARJAN: Namiguješ, da jih jaz nimam. Ravno to počneš, odkar se poznavata, zaničuješ me na celi črti!

Luka hoče nekaj povedati, nato z rokami nakaže, da nima smisla, vstane in se brez besed požene v tek.

DARJAN: Luka! Ej, Luka! Počakaj.

Darjan steče za njim, potem se nenadoma ustavi in premisli ter odide na drugo stran.

Drugi prizor

Jurij teče po dvorani med gledalci. Zbor mu zvesto sledi in ritmično recitira.

VODJA: Karizma, karizma, karizma!
Biceps, triceps, kvadriceps!
Beli zobje, sijoči lasje!
Biceps, triceps kvadriceps!

GOSPOD: Dober politik zmeraj obljublja!

GOSPA: Ljubi besedo bolj kot dejanje.

MLADENIČ: Eno misli, drugo reče, tretje dela.

DEKLE: S karizmo prodaja sanje.

ZBOR: Karizma, karizma, karizma!
Biceps, triceps, kvadriceps!
Beli zobje, sijoči lasje!
Biceps, triceps kvadriceps!

Pri uničeni postojanki z napravo za krepitev rok se mudi Neža. Ostala je samo navpična lestev. Neža pleza po lestvi in se spušča. Jurij priteče do nje, zbor se prej loči od njega in odkoraka iz dvorane. Jurij je slabe volje. Gleda na uro. Ko ga zagleda, Neža skoči z lestve.

NEŽA: Živjo! Zamujate.

JURIJ: Danes precej zaostajam. Slabo mi gre.

NEŽA: To je zaradi ciklona. Pritisk je nenormalno nizek za ta letni čas. Mene bolijo vse mišice.

JURIJ: Zakaj sploh vadite na teh demoliranih napravah? Nevarno je.

NEŽA: Hvala za skrb. Ali to pomeni, da se počasi privajate na dejstvo, da ste moj oče?

JURIJ (*strogo*): Torej ste še vedno prepričani, da ste moja hči?

NEŽA: Ja, mama mi je to priznala, ko je bila v hudih bolečinah, ker je mislila, da bo umrla.

JURIJ (*sočutno*): Med porodom?

NEŽA: Imam dober spomin, ampak spet ne tako skrajno dobrega!

JURIJ: Oprostite. Neumnosti govorim. Nič čudnega. Pod stresom sem.

NEŽA (*dramatično*): To je bilo pred mamino operacijo. Operirali so ji žolčne kamne. (*Živahno.*) Enega mi je dala za spomin.

JURIJ: No, povejte že enkrat. Kje sva se zapletla vaša mama in jaz?

NEŽA: Ne vem točno, na neki zabavi. Ampak rekla je, da sta ga pred tem oba čezmerno cukala.

JURIJ: Ta podatek mi nič kaj prida ne pomaga pri spominjanju. V mladih letih sem rad popival in veseljačil. Kako je ime vaši mami?

NEŽA: Rozalija.

JURIJ: Aaaa... Rozi torej. Res sem poznal eno Rozalijo.

NEŽA: Vidim, da se vam je vtisnila v spomin.

JURIJ: Pogumna ženska. Lepo, da vas je obdržala. Matere so stebri slovenske družbe.

Neža se zahihita.

JURIJ: Kaj je tu smešno?

NEŽA: Nič. Govorite kot na televizijskem nastopu.

JURIJ: Če bi mi Rozalija povedala, bi pač odgovorno poskrbel za vaju. Pravzaprav sem se tudi za sterilizacijo odločil zato, ker sem maksimalno odgovoren mož.

NEŽA (*hudomušno*): Pohvalno. Niste kot nekateri, ki otroke trosijo naokoli kot spominke.

JURIJ: Otrok zagotovo ni spominek, ampak dosmrtna odgovornost. Še več, tudi posmrtna. Sem veren človek, veste. Ampak jaz sem se nadaljnjemu naraščanju odpovedal predvsem zato, da bi lažje služil domovini. Odgovornost in pika. To je bilo geslo moje prve politične kampanje. Še danes čuvam tisti plakat. Svetlo zeleno ozadje in moje globoke modro pepelnate oči. Jaz ne rabim nobenega tujega strokovnjaka za piar kot nekateri. Letos bom pri plakatih šel korak dlje. Slikal se bom prepoten in gol do pasu. Zraven bo pisalo Maratonec. In pika. Pika kot ločilo, razumete?

NEŽA: Kul ideja. Sploh, ker se pripravljate za maraton.

JURIJ: In ker maraton sovпада z volitvami, mi nihče ne bo mogel očitati nenaravne golote. Sprva sem razmišljal o geslu Gola resnica. Ampak, ker imamo v stranki par starih kozlov, ki jim ob samem omenjanju golote gredo lasje pokonci, sem se odločil za zmernejšo različico.

NEŽA: Torej... Kdaj bova naredila preizkus? Deenka in to.

JURIJ: Če želite biti prepričana, lahko čim prej opraviva vse nujne formalnosti. Kaj če bi se midva tikala?

NEŽA: Kar dajva.

JURIJ (*laskavo*): V tvojih očeh vidim sebe. Res si mi podobna.

NEŽA: Ne vem... Malo že mogoče.

JURIJ: Lahko mi rečeš oče.

NEŽA: Mi boste... mi boš zdaj dal tisti intervju, oče?

JURIJ (*jezno*): Saj sem ti lepo povedal! Nikoli ti ne bom dal intervjuja! Kaj se to pravi, da bi hči intervjuvala očeta za cajtnig! Nobene etike ne poznaš.

NEŽA: Okej, okej, razumem.

JURIJ: Pa si res poklicna novinarka?

NEŽA: Diplomirana.

JURIJ: Super. Imaš otroke?

NEŽA: Ne še.

JURIJ: Škoda. Dobro bi bilo, če bi imel vsaj enega vnuka.

NEŽA: Saj ga boš imel. Dala bom vse od sebe.

JURIJ: Bojim se, da je zaenkrat prepozno. Predvolilna kampanja se začne čez dva tedna.

NEŽA: Menda me ne boš izkoristil za kampanjo in potem odvrigel?

JURIJ: Kaj pa govoriš, trapa? Kri ni voda. Vsekakor bomo uredili, da bo vnuček nosil moj priimek, ko enkrat priveka na svet. Ti se lahko že zdaj preimenuješ v Sever.

NEŽA: Vse ob pravem času, oči.

JURIJ: Saj je že pravi čas! Čas, da dobim naslednika. Vse, kar imam, sem zgradil z lastnimi rokami. Zdaj se sprašujem, za koga.

NEŽA: Kaj pa tvoj sin, moj polbrat?

JURIJ: Ah, on hodi z neko Julijo, veš, ampak Julija ne more imeti otrok.

NEŽA: Saj lahko posvojita! Svet je velik! Številni otroci iz tretjega sveta so sirote! Afrika, Az...

JURIJ (*skoči ji v besedo*): Lahko posvojita prek mojega trupla!

NEŽA (*prestrašeno*): Imaš kaj proti posvojitvam?

JURIJ (*se umiri*): Kot sem že rekel, kri ni voda. Prav je, da ima slovenski otrok slovenske gene.

NEŽA: Si rasist ali kaj?

JURIJ: Sem realist. Afriškega otroka bo tu večji del leta zeblo, ker je navajen drugačnega podnebja. Otrok ni nikogaršnja pravica in sebično je odtrgati nedolžna bitjeca iz domačega okolja zgolj zato, ker sami nismo sposobni zaploditi lastnega naraščaja. In zakaj tega ne zmoremo? Ker so ženske postale možače in so se moški požensčili! Posledično so nam šle semenčice v bankrot! Za vse je kriv komunizem!

NEŽA: A veš, da si videti grozljiv, ko tako zavijaš z očmi! Res dobro igraš vlogo zadrtega konservativca.

JURIJ: Mogoče namiguješ, da se pretvarjam?

NEŽA: Mama pravi, da si bil nekoč komunist.

JURIJ: Najbrž ti je to rekla zgolj zato, da bi me kompromitirala v tvojih očeh.

Neža iz žepa potegne telefon.

NEŽA: Lahko zdaj vklopim telefon? Nujno moram sporočiti uredniku, da z intervjujem ne bo nič. Nagnal me bo zaradi tega, veš.

JURIJ: Nehaj se sekirat zaradi gnide. Ti boš kmalu odgovorna urednica.

NEŽA: Jaz?

JURIJ: Ja. Štartal bom z novim brezplačnikom. Sprva boš pisala pod psevdonimom, saj nočem, da ljudje opravljajo.

NEŽA: Že imam psevdonim.

JURIJ: Kateri pa?

NEŽA: Marjetica Cvet.

JURIJ: Saj ne bom izdajal cvetličarskega glasila! To bo politični tednik, ki bo spremenil razmerje političnih sil v državi. Apolonija Grom boš.

NEŽA: Kakor rečeš, oče. Apolonija Grom. Sliši se res respektabilno.

Neža pospravi v žep telefon. Jurij jo ganjeno gleda in jo nato silovito objame. Ona se zadovoljno stisne k njemu.

Tretji prizor

Luka in Eleonora prihajata iz grmovja in si popravljata oblačila. On jo nežno potreplja po zadnjici. Pri tem se previdno ozira okoli sebe.

LUKA: Mogoče ni dobro, da naju videvajo skupaj.

ELEONORA: Osebno ne vidim nobene potrebe po diskreciji.

LUKA: Predvsem nate mislim, ker si poročena.

ELEONORA: Ločila se bom.

LUKA (*osuplo*): Ne vem, če je to pametno.

ELEONORA: Kako to misliš?

LUKA: Tvoj Jurček naj mirno sodeluje s podžupanjo, medtem ko bova midva skupaj ustvarila najin fitnes. Kdo bo vse to sfinanciral, če ne on? Kaj ni boljše, da volk ostane sit in koza cela?

ELEONORA: Ne vem, kdo je tu volk, ampak koza sem nedvomno jaz.

LUKA: Ljubica, nehaj s samoponiževanjem. Zdaj, ko tako intenzivno delaš na sebi, moraš opustiti negativne miselne vzorce, ki kazijo tvojo samopodobo.

ELEONORA: Najela sem privatnega detektiva, ki je Juriju sledil. In več kaj? Poslal mi je čisto sveže slike Jureta, ki se točno tu nekje okoli objema z neko mladenko. Novinarko bojda. Ima najmanj dve ljubici. Vložila bom zahtevek za ločitev!

LUKA: V predvolilnem času je nujno, da se politiki zbližajo z novinarji. Naklonjenosti ne moreš vedno kupiti. Včasih je treba ...

ELEONORA (*zgroženo*): Smo tako daleč prišli? Nočem, da me vara za vsakim vogalom.

LUKA: Saj tudi ti njemu nisi ravno zvesta.

ELEONORA: Kako lahko rečeš kaj takega? Ti si zadnja oseba, od katere sem pričakovala tak očitek.

LUKA: Kaj te je naenkrat obsedlo, Eleonora? Namesto da bi uživala v tem, kar ti življenje ponuja ...

ELEONORA: Obtožil si me, da sem prešuštnica, in to ni res! Jaz se ne zapletam v cenene spolne aferice. Jaz sem se zapletla z moškim, ki mi je priznal, da me ljubi.

LUKA (*zbežano*): A tako? In kdo je ta tip?

ELEONORA: Ti!

LUKA (*šokirano*): V žaru strasti marsikaj rečemo, Eleonora. Pesniška svoboda in to. Besede so zgolj besede. Ne vem, zakaj se sploh obremenjuješ z besedami. Ljubi me, ne ljubi me. Samo dejanja štejejo.

ELEONORA: Jaz nisem nezvesta. Sem predvsem zvesta sama sebi.

LUKA: Se strinjam.

ELEONORA: Ko si mi maloprej rekel "Bodi zvesta sebi, Eleonora", sem vedela, da moram ... da moram ...

LUKA: ... da moraš sprostiti energijo skozi kanale, ki so se ti nenadoma odprli. V tem ni nič slabega. Vsi eksperimentiramo. Vsi hočemo odkriti, do kam sežejo naše meje.

ELEONORA: Jaz ne eksperimentiram, Luka, jaz se popolnoma predam. Grem do konca in naprej.

LUKA (*pomirjajoče*): Lepo je, če slediš svoji naravi in prepričanjem. Ampak ne pozabi, da si pri tem najpomembnejša ti. Jaz sem samo medij, skozi katerega ...

ELEONORA (*ga navdušeno prekine*): Najpomembnejša? Ti si prvi moški, ki mi je rekel, da sem zanj najpomembnejša!

LUKA (*previdno*): Zakaj sploh izgubljava čas za brezplodno besedičenje? Raje se osredotočiva na najine skupne načrte. Toliko lepega naju čaka, Eleonora.

ELEONORA: No ja ... en majhen problem je medtem nastal. Tisto parcelo, kjer naj bi gradila fitnes, namerava Jure prepisati na sina.

Luka je videti razočaran.

LUKA: Ta tvoj Darjan ne izgublja časa. Kdaj si to izvedela?

ELEONORA: Prejšnji teden.

LUKA: Prejšnji teden? A tako! Meni ni nič povedal.

ELEONORA (*presenečeno*): Kdo? Kdo ti ni nič povedal?

LUKA (*zbežano*): Ti. Mislim, ti mi nisi nič povedala.

ELEONORA: Nikar si s tem ne beli glave, ljubi.

LUKA: Imaš prav. Dokler ne začneva na novo, nama zadostuje majhna finančna injekcija za moj fitness v prestolnici. Nujno ga je treba posodobiti. Saj veš, konkurenca ne miruje in gradi vse bolj luksuzne telovadnice.

ELEONORA: Kaj nisi rekel, da je fitness nov?

LUKA: V tem poslu je treba vedno rasti in se prenavljati.

ELEONORA: Razumem. Hec je v tem, da je Jure nenadoma spraznil oba bančna računa.

LUKA: Ni možno, da ima poslovnež njegovega kalibra samo dva bančna računa.

ELEONORA: O mojih računih govorim! On je bil pooblaščen.

LUKA: Potemtakem ti sprazni njegove račune.

ELEONORA: Nimam pooblastil! Sploh pa ne vem veliko o tem, ker se zadnja leta nisem vtikala v posle. Ampak nič ne de. V mojih mišicah in žilah je zdaj nakopičena silna energija in zdi se mi, da bom naslednjih sto let lahko živela brez ficka, brez vsega pravzaprav. Zdaj, ko si mi odprl oči in sem postala delček neskončne vesoljske energije, si želim samo naprej. Teciva, ljubi, teciva!

Eleonora steče z odra, Luka odhaja za njo povsem potr in obupan.

Četrty prizor

Lojze naklada les na kup. Od naprave za trebušnjake ni ostalo nič, vse je posekal. Prihaja Jurij in telefonira. Lojze ga kljubovalno gleda.

JURIJ: Lojze? Kaj počneš? Uničil si občinsko opremo za rekreacijsko os. Končal boš v kehi.

LOJZE: A tako? Upam, da bova ždela v isti celici. Marsikaj si imava za povedat.

JURIJ (*telefonira*): Župan Sever tukaj. Komandirja mi daj! Prav, naj me nemudoma pokliče, ko se vrne.

LOJZE: Ne boš me več ustrahoval! To je moja zemlja in noben policist me ne bo podil z moje zemlje. Dovolj smo pretrpeli pod rdečim terorjem.

JURIJ: Lojze, sem mar jaz rdeč? Saj ti sodiš v moje volilno telo! Se bova že zmenila, če boš razumen.

LOJZE: Stokrat sem te klical zaradi nove pogodbe, ti pa nič. Za tisti drobiž se ne grem več.

JURIJ: Prav, naprave bomo preselili na občinsko zemljo in pika. Ampak potem ne boš prejemal nobenega nadomestila več. In storjeno škodo na napravah boš moral poravnati.

LOJZE: Kakšno škodo! Poslal ti bom račun za odstranitev protizakonitih telovadnih naprav na moji zemlji. In ta bo kar zasoljen, več.

JURIJ: Občina ne more vandalom plačati rušilnih dejanj! Poglej, vse si razdejal.

Jurij z rokami patetično pokaže na razdejanje.

LOJZE: Za nekdanjo oblast sem bil kulak, za današnjo pa vandal. Hvala lepa za tako demokracijo. Lahko bi te dal v časopis, več.

JURIJ: Kaj boš s časopisom? Mediji me imajo radi, bralci tudi, ne bodo ti verjeli.

LOJZE: Ne vem, če si res tako zelo priljubljen, kot si domišljaš! Slišal sem celo, da nate pripravljajo atentat.

JURIJ: Atentat? Kdo?

LOJZE: Ne poznam jih po imenu. Nagovarjali so me, naj te obglavim. Neka ženska.

Lojze pomaha s sekiro.

JURIJ (*radovedno*): Mene? Res? Koliko ti je ponujala? Deset tisoč?

LOJZE: Ne. Mislila je, da te bom zastonj. Iz maščevanja.

JURIJ: Zastonj? Potem je amaterka. Profesionalci imajo tarifo deset tisoč.

LOJZE: Si se pozanimal, kaj?

JURIJ: Pet plačajo prej, pet potem.

LOJZE: Ni malo.

JURIJ: Se ti zdi?

LOJZE: Tebi ne?

JURIJ: Si zainteresiran?

LOJZE: Da bi obglavljal ljudi?

JURIJ: Nisem tako mislil. Ampak, recimo ... nesreča med sečnjo. Smreka pade na žensko in ...

LOJZE: Na katero žensko?

JURIJ: Mojo ženo, na primer.

LOJZE: Tvojo?

JURIJ: Hecam se. Govorim teoretično.

LOJZE: Bab ne bi rad pobijal. Saj ne, da si ne zaslužijo, ampak tako sem vzgojen. Kakšno klofuto jim že primažem. To je tudi vse.

JURIJ: Kaj če bi te lastna žena varala? Če bi ti grozila, da se bo ločila in ti pobrala hišo?

LOJZE: Hiša je itak njena.

JURIJ: Ampak če ti nekdo, recimo, plača petnajst tisoč?

LOJZE: Da ubijem svojo ženo?

JURIJ: Ne tvojo!

LOJZE: Čigavo pa?

JURIJ (*naveličano*): Pozabi. No, oglasi se pri meni prihodnji teden, da se zmeniva glede nove pogodbe.

LOJZE: Res?

JURIJ: Jasno.

LOJZE: In ne bo mi treba plačati škode za uničene naprave?

JURIJ: Seveda ne. Bomo rekli, da so jih uniči sindikalisti ali protestniki! Zadnje čase neki zblojeni tipi protestirajo po mestu. Torej, dobiš novo pogodbo, ampak prisegel boš, da so name pripravljali atentat. Drugače ne bo posla!

Juriju zvoni telefon. Jurij se oglašča.

JURIJ: Halo, Štefan! Hvala, da si poklical. Ja, tu na rekreacijski osi so nam huligani uničili naprave za fitness v naravi. Ne vem, kdo, morebiti celo

levičarski aktivisti, ker sem jim prepovedal parado ponosa. Zapisnik bo treba naredit, da lahko v občini upravičim stroške za popravilo. Potem greva na kosilo k Francetu. Stokrat hvala. Pa še Izidor Duh te pozdravlja, veš. Ne, ni mu hudega. Nekaj starih znancev iz poboljševalnice je srečal v kehi. Sploh pa ga bodo kmalu preselili v ta hudo udoben zapor odprtega tipa. Nov avto kupuje, veš. Ima pet let starega terenca, pred zaporom pa parkirajo same super nove mrcine, pa ga je sram, da ne bo na nivoju. Ajd, čav!

Jurij neha govoriti. Lojze ga topo gleda.

JURIJ (*Lojzetu*): Imej se in se čim prej oglasi, obvezno pred volitvami!

LOJZE: Zahtevam trikrat večje nadomestilo kot doslej!

JURIJ: Občina nima toliko denarja. Nadomestilo ti bom zvišal za dvajset odstotkov. Za pribitek lahko občina ugodno odkupi tisto tvojo ničvredno parcelo na Zajčjem hribu. Itak je na območju krajinskega parka in z njo ne boš mogel početi nič pametnega.

LOJZE: Koliko mi boš plačal zanjo?

JURIJ (*po krajšem razmisleku*): Tri evre kvadrat.

LOJZE: Velja. S to zemljo imam same stroške.

JURIJ (*ponosno*): Dober posel si sklenil, Lojze! Ko podpiševa papirje, se bova slikala za naslovko občinskega glasila, kako si seževa v roke ob otvoritvi nove rekreacijske transverzale! Vsemogočni župan in preprosti kmet! Postavili bomo nove in sodobnejše kovinske naprave, ki bodo neuničljive. Potem se bova zmenila o podrobnostih atentata. Potrdil boš, da si slišal za zaroto proti meni.

LOJZE: V nobeno zaroto me ne boš tlačil!

JURIJ: Atentat je prestižna reč, štekaš? S predvolilno kampanjo v senci atentata nase se bom postavil ob bok nekaterim znanim svetovnim politikom. S prestolonaslednikom Ferdinandom in s Kennedyjem na primer! Nič ne pripomore bolj k politikovi karizmi kot odmeven atentat!

LOJZE: Odmisli atentat. Samo svoj denar hočem.

JURIJ: Ga dobiš, obljubil sem. Kdaj je sploh Jurij Sever prelomil obljubo?

Lojze sumničavo zmajuje z glavo, Jurij ga potreplja po hrbtu in zadovoljno steče stran.

Peti prizor

Sredi gozda. Darjan se vozi na gorskem kolesu in telefonira.

DARJAN: Če ti pravim, da nisem hud. Saj razumem. Ej, Luka, me veseli, da si o vsem trezno razmislil. Torej sva par? Kul.

Pot mu prekriža Neža, ki dokaj hitro teče.

DARJAN: Hej, to sem jaz. Kam se vam mudi?

NEŽA: Kaj niso tu kolesa prepovedana?

DARJAN: Nikjer nič ne piše. Zelo ste zadihani. Pazite, da ne boste spet omedleli.

Neža se ustavi, Darjan se ji približa.

DARJAN: Se me še bojite? Še vedno mislite, da sem posiljevalec?

NEŽA: Ne. Pravzaprav sem srečala tistega moža s sekiro.

DARJAN: Je nevaren?

NEŽA: Ne. Le kmet je.

DARJAN: Torej zdaj veste, da si nisem nič izmislil.

NEŽA: Zdaj razumem. Vi ste v redu mladi mož. Ne vem, zakaj ste mi zadnjič zatajili, da ste županov sin. Malo sem vas poguglala, veste.

DARJAN: Težko je živeti v senci znane osebnosti. Poskušam stopiti na lastne noge. Cenim svojo neodvisnost.

NEŽA: Pravilno. No, adijo, lep dan še naprej.

DARJAN: Kam se vam mudi?

NEŽA: Sestanek imam.

DARJAN: Zelo ste skrivnostni. Kako pa vam gre zadnje čase? Poslovno, mislim.

NEŽA: Kaj vas to briga?

DARJAN: Zadnjič ste omenili, da imate finančne težave.

NEŽA (*samozavestno*): Zgolj kratkoročne.

DARJAN: Imam delo za vas, če hočete.

NEŽA: Kakšno delo?

DARJAN: Stiki z javnostjo. Oziroma nekaj podobnega.

NEŽA: Koliko plačujete?

DARJAN: Od 50 evrov na uro navzgor. Odvisno od uspešnosti.

NEŽA (*neučakano*): Velja. Kaj naj bi počela?

DARJAN: Spremljevalka boste.

NEŽA: S prostitucijo se že ne bom ukvarjala.

DARJAN: Narobe ste me razumeli. Bili bi moja spremljevalka.

NEŽA: Kam naj bi vas spremljala? Bova šla skupaj na družabne dogodke ali kaj podobnega?

DARJAN: Tako je. Pred volitvami ima oče razne sprejeme in tiskovke. Predstavili se boste kot medijska psihologinja.

NEŽA: Ne morem, če sem pač novinarka!

DARJAN: Saj nihče ni slišal za vas! Boste tisto, kar plačnik reče! Jaz bom zraven, vi pa boste moja spremljevalka Julija.

NEŽA: Ne razumem. Zakaj prava Julija ne gre z vami?

DARJAN: Kakšna prava Julija?

NEŽA: Tista, ki ne more zanositi.

DARJAN: O čem sploh nakladate? Najin odnos bo čisto profesionalen! Zanositev ni vključena. Ne potrebujem nadomestne maternice. Zgolj spremstvo. Včasih vas bom objel.

NEŽA: Kaj pa poljubljanje? Sezona gripe je pred vrati, ne bi se rada česa nalezla.

DARJAN: Ne bom vas poljubljal. Navzven naj bi bila videti kot fant in punca. Lahko vam takoj plačam avans. Dvesto evrov?

Darjan ji pomoli bankovce. Neža je osupla.

NEŽA: Če prav razumem, želite, da jaz igram vlogo vaše punce Julije.

DARJAN: Točno to. Hitro ste dojeli.

NEŽA: Ampak zakaj? Zato ker prava Julija ni fotogenična ali kaj?

DARJAN: Recimo.

NEŽA: Sem ji sploh podobna?

DARJAN: Zelo.

NEŽA: Ampak ... Se Julija s tem strinja?

DARJAN: Se.

NEŽA: In se moj oče s tem strinja?

DARJAN: Kakšno zvezo ima s tem vaš oče?

NEŽA: Mislim, je vaš oče seznanjen s to igrico?

DARJAN: Kajpada. Tudi on se bo pretvarjal.

NEŽA: Zakaj?

DARJAN: Preveč sprašujete.

Neža maje z glavo, nato vzame denar.

NEŽA: Hvala.

DARJAN: Ni za kaj. Poslej se bova tikala, če se strinjate. Še eno slikico naredim!

Darjan vzame telefon, objame Julijo in poslika sebe in njo.

Po dvorani se podita Luka in Eleonora. On je gol do pasu, ona drži v roki njegovo majico in maha z njo.

LUKA: Eleonora, počakaj no ...

ELEONORA (*koketno*): Ujemi me, če moreš.

LUKA: Bodi no resna, vrni mi majico. Ne morem takšen v mesto.

ELEONORA (*vpije*): Česa se sramuješ, Lukec?

Eleonora opazi Darjana in Nežo in nenadoma pozabi na Luko. Priteče

do Darjana, ki Neži kaže slike, ki jih je ravnokar posnel. Luka v zadregi zbeži.

ELEONORA (*razkačeno*): Ti! Ti! Prasec! Izogibaš se me in se sploh ne oglašáš na telefon!

Eleonora vrže na tla Lukovo majico in nenadoma začne izvajati body combat. Visoko dviguje noge, simulira, da ga je z ного brčila v trebuh. Darjan je sprva zbežan, nato se ji pridruži in tudi izvaja podobne vaje. Neža stopi za Darjanov hrbet in se še sama sramežljivo vključi v vadbo.

DARJAN (*presenečeno*): Obvladaš body combat, mami. Kdo te je naučil?

Eleonora postaja vse bolj napadalna.

ELEONORA: Moj osebni trener, kdo drug! To ti je za parcelo, ki si mi jo ukradel! In to, ker se družiš z očetovo priležnico. (*Neži.*) Kaj je, candra, tudi s teboj bom obračunala, le počakaj!

NEŽA: Kako si drznete! Sploh me ne poznate!

ELEONORA: A da ne? Korpus delikti imam! Fotografijo od privatnega detektiva! Kuševala si mojega Jureta! Zdaj se še skrivaš za hrbtom mojega nedozorelega, izdajalskega otroka, večnega Petra Pana! Kačo sem gojila na prsih. Kačo! (*Darjanu.*) Z očetom si se spajdašil in me hočeta oskubiti in oropati za parcelo. Pa še novo mamico si si omislil, ha? In to mlajšo od sebe! (*Neži.*) Ga boš posvojila, pocestnica?

DARJAN: Kakšna mamica? Se ti blede? Ti si moja edina mama! To pa je ... Julija.

ELEONORA: Lažeš kot pes teče! (*Neži.*) Ti tudi! Ampak veš, sine, Juriju sem povedala vse o tebi! Vse! Ko sem zvedela, da si mi ukradel parcelo ...

DARJAN: Nič ti nisem ukradel. To s parcelo je bila očetova ideja.

Neža še vedno vadi v ozadju, na varni razdalji.

NEŽA: Parcela ni razlog za prepir. Raje umirita žogo.

Eleonora med vadbo naredi nekaj korakov proti njej, Neža se spet skrije za Darjanov hrbet.

ELEONORA: Molči, priležnica, kaj pa ti veš? Moža si mi speljala in še sina zmešala. (*Darjanu.*)

NEŽA: On je ... on je ... moj oče!

ELEONORA: Zapri gobec, cipa! Moj sin je tvoj oče? Ti si čisto zblojena, frčafela!

Eleonora preneha vaditi, dvigne Lukovo majico s tal in si začne brisati pot. Darjan strmi v majico. Približa se materi, ji iztrga majico iz rok in si jo pazljivo ogleduje.

DARJAN: Kaj počneš s to majico, mama? Kje si jo našla?

ELEONORA: Našla? To je Lukova majica.

DARJAN: Saj. Kako pa to veš? Si stikala po najinem stanovanju? Od kod poznaš Luko Narobeta?

ELEONORA: Kaj te briga!

DARJAN: Pa še kako me je briga! To je majica mojega fanta! Unikatna je, sam sem mu jo podaril!

ELEONORA: To ni majica tvojega, ampak mojega fanta, judež! Z njegovo pomočjo sem premagala sebe in odkrila, do kam sežejo moje meje.

DARJAN: Pa to ni res! Trosiš iste fraze kot on! Ti je spral možgane ali kaj?

ELEONORA: Luka je moj ... guru.

NEŽA: Nehajta se že enkrat prerekati okoli tega tipa, ko je očitno, da sedi na dveh stolih.

DARJAN (*materi*): Ali ti sploh kaj štekaš? Z mojim fantom si se spečala. Pa to je višek!

Eleonora se ozira okoli sebe.

ELEONORA: Luka? Luka, kje si? Kam je šel?

NEŽA: Izginil je kot kafra.

ELEONORA (*Darjanu*): Luka je tvoj fant? Kako je to možno? Je biseksualen ali kaj?

NEŽA: Darjan! Pa kaj ne rečeš, da si gej! Zdaj razumem, zakaj potrebuješ Julijo. Za krinko! Neobstoječo Julijo! Grdo si me izkoristil, mene, svojo sestro!

Eleonora spet začne z body combatom, približuje se Neži in jo skuša zadeti, sprva z rokami, nato z nogami. Darjan hoče zadržati Eleonoro, ampak mu ne uspe, ker ga ona odrine z vso silo. Neža se umika pred napadalno Eleonoro, histerično poskakuje in nenadoma omedli. Eleonora osupne in strmi vanjo. Darjan se približa Neži, ki negibno leži na tleh, in počepne.

ELEONORA (*obupano*): Ubila sem jo! Kako je to možno? Še dotaknila se je nisem. Zgolj z močjo energije. Luka je imel prav. Ko se enkrat naučiš obvladati svojo skrito notranjo energijo, postane ta močno orožje. Morilsko pravzaprav. Na pomooč! Luuka! Luuka!

Eleonora se ozira naokoli. Darjan vstane, objame Eleonoro in jo potolaži.

DARJAN: Pomiri se, mami. Ne bo ji hudega. Jo bom že jaz porihtal.

Darjan spet počepne k Neži.

ELEONORA: Močno se ji je bledlo. Najprej je trdila, da si njen oče, potem njen brat! Punca zanesljivo ni zdrava.

Eleonora v rokah drži Lukovo majico, jo močno stiska in drgeta.

ELEONORA: Kaj če bi ... če bi jo zadušila z Lukovo majico in krivdo zvalila nanj? Če se znebimo teh dveh spolnih iztirjencev, bomo po volitvah vsi trije spet zaživel kot zgledna slovenska družina. (*Vzneseno.*) Oče, ti in jaz. Kot v dobrih, starih časih. Kaj praviš, sine?

Darjan maje z glavo v znak negodovanja, ji vzame majico iz rok, jo odvrže daleč stran in začne oživljati Nežo. Svoje ustnice pritisne na njene. Eleonora ga zbegano gleda.

ELEONORA: Križana gora! Tudi ti si biseksualen!

Prihaja Zbor in občinstvu zakrije pogled na Eleonoro, Nežo in Darjana. Zboristi telovadijo in mehanično recitirajo. V ozadju je vidno, da se pripravlja nevihta. Po nebu švigajo strele.

VODJA: Še čevelj se ne obuje.

ZBOR: Brez muje, brez muje.
Stres preženi z redno vajo,
saj se obrestuje!

VODJA: Sodobna družina je disfunkcionalna.

GOSPA: Žena nima časa zase!

GOSPOD: Mož nima časa zanjo!

MLADENIČ: Staršem zmanjka časa za otroke!

DEKLE: Otroci imajo preveč časa za vse!

VODJA: Zato pijejo, kadijo in se ne učijo.

ZBOR: Družina, družina, družina!
Disfunkcija! Disfunkcija!

VODJA: Zato delajmo na sebi!

Vodja z rokami spodbuja zbor, naj nadaljuje.

ZBOR: Biceps, triceps kvadriceps!
Delajmo na sebi! Delajmo na sebi!

Šesti prizor

Klop pod lipo. Stemnilo se je. Piha veter. Grmi, bliskajo strele. Nevihta se bliža. Jurij sedi kot kip. Hkrati se oglašujeta njegova mobilna telefona. On ne odgovarja na klice. Sedi vzravnano, brezizraznega obraza, toda njegove mišice so napete. V polni telovadni opremi je, zdi se, kot da pozira za nekega namišljenega fotografa.

Sedmi prizor

Noč v gozdu. Naokoli tavajo Luka, Neža, Eleonora in Darjan, vsak govori v svoj telefon. Slišimo jih izmenično. Njihovi glasovi zelo odmevajo v nočni tišini. Vsak od njih ima čelno svetilko na glavi. Ko določena oseba govori, prehaja v prvi plan, ostali krožijo v ozadju in se nikoli ne srečajo.

V ospredju je Eleonora, ki telefonira.

ELEONORA: Kakšen balon, Jure? Kaj pa govoriš? Od kdaj se ukvarjamo z balonarstvom? Ne, nič te ne razumem. Saj, verjamem, da je balon počil, ampak kateri? Kje si? Jure, ljubi, si pijan? (*Pavza.*) Kako vse

izgubil? A da so ničvredne? Prav vse delnice? Ljubi, vem, da je kriza, ampak toliko kriz smo dali skozi, ti in jaz. Se spomniš najine prve zakonske krize na vikendu, ko sem vate zalučala melancan? Nehaj vpit name, kaj ti pa je? Vem, ljubi, da je to čisto druge sorte kriza ...

Eleonora utihne in se oddalji, v ospredje prihaja Luka.

LUKA: Kako ne razumeš, Darjan? Postavila me je pred zid. Kaj naj? Iz rešpekta sem se ji prepustil! Iz spoštovanja do tvoje matere! Kakor koli, recimo temu spodleteli eksperiment. Še vedno lahko začneva znova. Kaj mi zdaj tveziš o bankah in svetovnih borzah! Jaz ti govorim o nama, Darjan. Če midva drživa skupaj, bova zmagala. Saj ti je, konec koncev, oče prepisal tisto gromozansko parcelo. Če je podjetje propadlo, so nepremičnine preživele. To je dobra osnova za naju, zgolj materialna seveda, ampak na njej bova zgradila novo, trdnejše partnerstvo.

Lukov glas utihne, zdaj v ospredje prihaja Neža.

NEŽA (*joka v telefon*): Zakaj se ne oglasiš, oči? Ukrepati moraš. Zarubili so mi računalnik in skoraj vsa oblačila, ker nisem plačala 300 evrov davka. Sramota! Samo en opomin so poslali, pa še tega nisem prevzela. Roparji! Saj računalnik stane 500 evrov! In moje nove kavbojke 170. To ni fer. Šla bom v osebni tečaj! Ubila se bom in potem ne bo nič iz deenkaja in nič iz tvojega vnuka in tvoje družinsko deblo bo postalo štor! Oči, ful te potrebujem! Oglasi se!

Nežin glas utihne, ona se umakne, v ospredje prihaja Darjan.

DARJAN (*nejeverno*): Kaj se to pravi, vse izgubil? Kakšna hipoteka? Tudi hiša in vikend? Saj to ne more biti, res, mama. Kje pa je oče? Morava ga najti. Ne se bat. Nič si ne bo naredil. Veš, da pred volitvami ne mara negativne reklame. Sploh, ker je tako neučakan glede maratona. Ne joči, mama. Ne bo se ubil ne zdaj ne pozneje. Ima debelo kožo. Razumem, seveda razumem, kaj pomeni bankrot, ampak ... Okej, ne panicirat zdaj.

Darjan se umakne, v ospredju telefonira Neža.

NEŽA (*odločno*): Jaz, jaz sem njegova nezakonska hči ... Ja, napisala bom izpoved za petkovo prilogo. V nadaljevanjih. V obliki dnevnika. Kako se

je vse razpletalo: od moje prve pobude do njegovega priznanja, da je res spal z mojo mamo. Bomo objavili izvide deenakaja. Test očetovstva čez celo stran, da ne bo nikakršnih dvomov. Ne verjameš mi? Prav, lahko dobiš navaden intervju s Severjem. Ja, seveda bo privolil. Saj sem mu hči. Zelo je navezan name, veš. Kri ni voda. Dobiš pojutrišnjem za tisoč evrov avansa. Ali plačaj takoj ali pa grem h konkurenci! In računalnik mi priskrbi, ker so mi mojega zarubili dacarji. Pojma nimam, zakaj! To je vse v zvezi z mojim očetom. Ena sama zarota. Politično naju preganjajo!

Ko opazi, da dežuje, si Neža s kapuco pokrije glavo in odide. V ospredju se postavi Luka. Med telefoniranjem počasi hodi vzvratno, dokler ne izgine v ozadju. Občasno si briše nadležne kaplje dežja z obraza.

LUKA (*telefonira svečano in tolažilno*): Bodi pogumna, ljubica. S teboj bom. Vedno ... kar koli se zgodi. Boš začutila mojo energijo, kjer koli že boš. (*Ogorčeno.*) Srečala? Zakaj bi se srečala? Kaj imaš od tega, Eleonora? Stvari v tvojem kompliciranem in s skrajnimi čustvi nabitem svetu bi samo še dodatno zapletel. Ti me ne potrebuješ kot fizično osebo, ampak zgolj kot medij, ljuba Eleonora. Na daljavo bo najina komunikacija očiščena balasta cenenosti in banalnosti. Kdor teži k perfekcionizmu, je obsojen na večna razhajanja in odhajanja. Tako tudi jaz zdaj odhajam ... pravzaprav ne odhajam, le prehajam iz ene ravni v drugo. Zgolj menjavam agregatno stanje. Drobim se, pretakam in razblinjam in že me ni več ...

Lukov glas je vse tišji, odide.

Osmi prizor

Klop pod lipo. Dežuje. Pred klopjo stoji zbor brez Vodje. Vsi so mokri in utrujeni, a kljub temu ubrano izvajajo "čiščenje čevljev".

GOSPA IN DEKLE (*skupaj*): Recesija, depresija, recesija, depresija!

GOSPOD IN MLADENIČ (*skupaj*): Obup, brezup. Obup, brezup!

GOSPA IN DEKLE (*skupaj*): Recesija, depresija, recesija, depresija!

GOSPOD IN MLADENIČ (*skupaj*): Obup, brezup. Obup, brezup!

Prihaja Vodja, vsem razdeli pisane dežnike. Delajo vaje v stilu mažoretk, najprej z zaprtimi dežniki, nato jih odprejo in vrtijo pred seboj.

VODJA: Delamo na sebi!

MLADENIČ: Motivacija!

GOSPA: Perfekcija!

GOSPOD: Komunikacija!

DEKLE: Masturbacija!

VODJA: Delamo na sebi!

DEKLE: Vizija!

MLADENIČ: Demokracija!

GOSPOD: Utopija!

GOSPA: Hipokrizija!

Ko Zbor z dežniki odide, vidimo Jurija, ki sedi na klopi. Čisto premočen je. Njegova telefona se nenehno oglašata, prepletajo se razne melodije. Z rokami si je zatisnil ušesa.

Prihaja Neža, vsa zasopla in mokra. Ima naglavno svetilko. Naenkrat v temi opazi Jurija.

NEŽA (*polna upanja*): Si to ti? Oči?

JURIJ: Si to ti, Neja?

NEŽA: Neža.

JURIJ: Tako je, Neža.

NEŽA: Končno! Veš, koliko časa sem te iskala! Zakaj se mi ne oglasiš na telefon?

JURIJ (*obupano*): Kar naenkrat sem tako zelo sam.

NEŽA: Jaz sem tu. Ne skrbi.

JURIJ: Vsi so me zapustili! Tista moja nezvesta, dvolična, stremuška, pokvarjena ...

NEŽA: Kaj te briga za ženo! Skoraj me je prebutala. Ko sem se pretvarjala, da sem omedlela, je tvojega sina nagovarjala, naj me zadavi. Nobena dama ni, ti pa si tak fin gospod.

JURIJ: Ne govorim o ženi! Ljubica me je zapustila. Ko je zvedela, da sem ob bogastvo, se je potuhnila. Zame je trenutno nedosegljiva. Dvanajst let sva bila skupaj, si misliš?

NEŽA: Dvanajst let? Kaj ni to malo predolgo za ljubico?

Neža se usede zraven njega.

JURIJ: Sicer je bila fina gospa, ki je razumela moje potrebe. Gromozansko se je zapufala. Nov avto, bazen v hiši, jacuzzi, želela je življenje na visoki nogi. Računala je, da se bom preselil k njej in da bom vse to poplačal. Zdaj, ko sem revež, me ne povoha več.

NEŽA: Revež? Ampak nisi čisto zares revež, kajne? Kaj niso pred kratkim pisali, da imaš dva ducata podjetij?

Jurij naveličano odmahne z roko.

JURIJ: Ah, to! Večino sem zaprl, kakor hitro sem jih odprl.

NEŽA: Ampak kakšno zlato palico že imaš skrito v žimnici? Ali nekaj malega keša za črne dni?

JURIJ (*vzdihne*): Ko poplačam advokate in priče, mi ne bo ostalo nič.

NEŽA: Je priče treba plačati? Kaj ni pričanje na sodišču zastonj?

JURIJ: Ah, ti moja čudovita, naivna deklica! Zdaj si mi samo še ti ostala.

NEŽA (*moleduje*): Oči, res nujno potrebujem intervju s teboj. Zarubili so mi računalnik, davkarija me preganja.

JURIJ: Tebe tudi? Zanimivo.

NEŽA: Res ne bi imel kaj gotovine pri roki? Dva stotaka ali tri za začetek.

JURIJ: Jaz poslujem samo s karticami. Zlatimi in platinastimi.

NEŽA: No, prav, pa greva do bankomata.

Zvoni Jurijev telefon. Jurij gleda v zaslon, oglasi se.

JURIJ: Kaj bo dobrega, Štefan? Nalog? Za pridržanje? Koliko lahko zavlačuješ? Razumem. Saj, to je bolno! Prav. Bom.

JURIJ (*Neži*): Sam šef policije me je opozoril, da me bodo aretirali.

NEŽA: Do bankomata vseeno lahko skočiva?

JURIJA: Kaj ti pa je? Povsod me iščejo.

NEŽA: Mi vsaj posodiš svojo bančno kartico?

JURIJ: Nič ne moreš z mojo kartico, sem v debelem minusu.

NEŽA: Bi mi potem vsaj dal intervju? Zdaj? Diktafon imam pri sebi. Povej mi vse! Odleglo ti bo, ko boš priznal vse svoje grehe!

JURIJ: Saj nisem nič kriv. Politično me hočejo dotolči pred volitvami. Imaš ti kakšen keš pri sebi? Rabim ga za taksi.

Neža brska po žepih in potegne dva kovanca.

JURIJ: Ne bo dovolj! Daj mi še svojo bančno kartico!

NEŽA: Ves čas ti dopovedujem, da je moja kartica blokirana!

JURIJ: Kako si tako nepreudarna? Zdela si se mi čisto v redu mlada punca. Ženske morate biti varčne in previdne. Samo moški smo rojeni za tveganja in podvige!

NEŽA: Če mi daš intervju, bom takoj dobila tisoč evrov od urednika. No, mogoče. Petsto tebi, petsto meni, prav?

JURIJ: Noben intervju ne pride v poštev.

NEŽA: Ampak, oči, kaj bova potem?

JURIJ: Kaj pa vem, ti si moja hči in tvoja dolžnost je, da mi pomagaš. Šla boš z menoj. Nekaj boš podpisala.

NEŽA (*prestrašeno*): Ničesar ne bom podpisovala.

JURIJ: A tako? Nočeš ubogati očeta?

NEŽA: Saj sploh nisva opravila preizkus deenkaja.

JURIJ: Vztrajam, da ga opraviva že jutri navsezgodaj. Imam prijatelja na inštitutu. Šla bova čez vrsto.

NEŽA: Kakšen smisel ima to zdaj?

JURIJ: Si moja hči ali ne?

NEŽA: Že, ampak to mi samo škodi.

JURIJ: Še testa nisva naredila, a se že kažeš v skrajno sebični luči.

NEŽA: Sam si rekel, naj bom previdna. Raje počakajva, da se situacija umiri.

JURIJ: Če nočeš ti, bom jaz šel sam na inštitut. Kri ni voda!

Čvrsto jo objame.

NEŽA: Kaj počneš?

JURIJ: Ne bom šel v arest brez upanja na naslednika. Sin me je globoko razočaral, ti si edina, ki lahko podaljšaš moj rod. Samo tvoj deenaka potrebujem, vzorec tvoje slin in vse bo jasno!

Neža ga odriva, vstane in zbeži nekaj metrov stran.

NEŽA (*na robu joka*): Nobene slin ti ne dam!

JURIJ: Saj se itak ves čas sliniš okoli mene!

NEŽA: Nočem slišati za noben deenka. Dosti imam svojih dolgov, ne bom prevzela še tvojih!

JURIJ (*besno*): Sodno te bom preganjal in dokazal, da si moja hči! Skrbela boš zame na stara leta in mi rodila šest vnukov! Nihče nekaznovano ne izda Jurija Severja.

Neža se v zadregi umika, Jurijev telefon spet zazvoni, Jurij se zmede in ona nenadoma pobegne.

NEŽA (*kriči od daleč*): Nočem te videti nikoli več! Če me boš iskal, bom zahtevala prepoved približevanja. Zbogom, oči!

Deveti prizor

Nov dan je. V ozadju je vidna mavrica. Darjan in Jurij tečeta po gozdu.

JURIJ: A veš, da se mi pozna, da dolgo nisem tekel. Stavim, da bom fasal muskelfiber. Kdo bi si mislil, da bova skupaj trenirala za maraton!

DARJAN (*zeha*): In to navsezgodaj! Ne vem, če sem sploh kdaj v življenju vstal ob petih.

JURIJ: Vse je enkrat prvič, sine.

DARJAN: Novinarji ti res ne dajo več niti minute miru. Kmalu boš moral teči sredi noči.

JURIJ: Tako je pač. So me že večkrat odpisali, a jaz sem vedno znova vstal iz pepela.

DARJAN: Občudujem te, oče. Čez noč si izgubil bogastvo, a ti nič ne pride do živega.

JURIJ: Poskrbel sem za skromno rezervo za črne dni, veš.

DARJAN: Aja? Kako?

JURIJ: Vse boš zvedel ob pravem času.

DARJAN: Mamo je skoraj kap, ko so te odpeljali v zapor.

JURIJ: Ni mi bilo hudega tistih par dni. Izidor je v kehi že drugo leto, pa mu nič ne manjka. Tam vodi prostovoljni golf krožek in dobro služi.

DARJAN: V zaporu dobi honorar za to?

JURIJ: Mu pač plačujejo na roko.

DARJAN: Kdo? Uprava?

JURIJ: Sojetniki. Kar nekaj je takih, ki imajo veliko pod palcem, ampak premalo delajo na piljenju imidža in socializaciji.

DARJAN: Ne me basat!

JURIJ: In to ni vse. Izidorjev projekt športne resocializacije zapornikov je tako uspešen, da bo na račun njega država črpala denar iz skladov Evropske unije. To je demokracija!

DARJAN: Kaj pa tvoj primer? Misliš, da ti bodo kaj naprtili?

JURIJ (*samozavestno*): Čist sem kot solza sine! Zaman me blatijo. Vmes bom imel dovolj časa, da konsolidiram posle.

Jurij pride do roba odra in se usede ter binglja z nogami. Darjan se usede zraven njega.

DARJAN: Kakšne posle?

JURIJ: Boš vse zvedel ... ob pravem času. Najpomembnejše je, da imam sina ob sebi.

DARJAN: Kaj naj rečem! Prijetno si me presenetil, oče. Glede na tvoja konservativna stališča si nikoli ne bi mislil, da boš obrnil ploščo in me sprejel takšnega, kot sem.

JURIJ: Kdo boljše od mene razume človeško naravo? Ljudje se ne spremenijo čez noč. Rodijo se pač takšni, kakršni so.

DARJAN: Logično. Za to niso nič krivi.

JURIJ: Točno tako. Kako se že reče? Ljubezen je ena sama, kajne?

DARJAN: Bo že držalo.

JURIJ: Odkrito ti povem, da nimam nič proti, če ljubiš fanta.

DARJAN: Res ne?

JURIJ: Res! Ampak tvoja mama mi je povedala, da si se zapletel z nekim malopridnežem. Štefanu sem rekel, naj ga privede in preveri.

DARJAN: Kateremu Štefanu?

JURIJ: Komandirju policije. Ta tvoj Luka sicer nima policijske kartoteke in mu zato ni nič mogel obesiti. Tip je gobezdač in bedak. Važič brez

kritja. Ga boš moral dati na čevelj in to pod nujno, če tega že nisi naredil. Jaz bom našel pravega moškega zate.

DARJAN: Ti?

JURIJ: Kajpada! Se spomniš Gregorja Duha?

DARJAN: Ne.

JURIJ: To je sin Izidorja Duha.

DAJAN: Kaj ni Izidor tvoj največji sovražnik?

JURIJ: Davno je to bilo. Zadnje čase sva se, kako naj rečem, uskladila in zbližala. Večkrat ga obiščem v zaporu. Njegov Grega je fejest fant iz dobre družine. Diplomirani menedžer.

DARJAN: Kaj ni pisalo, da mu je oče pomagal ponarediti diplomo?

JURIJ (*potrpežljivo*): Ni treba verjeti vsega, kar pišejo slovenski mediji. Torej, Grega Duh je fant, ki ima veliko skupnega s teboj.

DARJAN: Rad deska?

JURIJ: Tako je, deska, jadra in rad ima fante. Z Izijem sem dogovorjen, da bosta vidva oznanila zaroko tik pred volitvami.

DARJAN (*osuplo*): Čigavo zaroko?

JURIJ: Ja, tvojo in Gregorjevo!

DARJAN: Zakaj bi se midva sploh zaročila?

JURIJ: Napočil je čas, da z Izidorjem združiva moči. Poslovno, seveda. Če postaneva zlahta, bo poslovna vez med nama še trdnejša!

DARJAN (*trmasto*): Ne bom se zaročil z neznancem!

JURIJ (*strogo*): A da ne! Vidva z Gregorjem se ne bosta samo zaročila! Oznaniła bosta, da bosta posvojila afriškega otroka! Seveda po poroki nekje v Evropi, ker smo tu pri nas žal preveč zadržani in ne dovolimo poroke vsem, ki se želijo poročiti. Tako bom nazorno dokazal, da nisem ne homofob ne rasist, kar mi bo prineslo kopico glasov neopredeljenih volivcev. Če ne tvegam, so moje možnosti za zmago precej majave. Nad glavo mi kot Damoklejev meč visita ovadbi zaradi korupcije in pranja denarja. Samo koreniti zasuk v kampanji me lahko reši.

DARJAN: Kaj pa na to pravi tvoja stranka?

JURIJ: Moja stranka? Zavistni starokopitneži so komaj čakali, da mi spodrsne. Na smrt smo se skregali. Za župana bom kandidiral kot neodvisni kandidat.

DARJAN: Car si, oče!

Jurij objame sina, ga stisne k sebi in ga poljubi v čelo.

JURIJ: Torej, boš naredil, kar od tebe pričakujemo?

DARJAN: Zakaj govoriš v prvi osebi množine? Saj gre vendar za tvoja pričakovanja.

JURIJ: Tudi domovina pričakuje od tebe, da se zresniš in stopiš skupaj s svojo družino. Slovenija nas potrebuje.

DARJAN (*odločno*): Z nikomer se ne bom poročil. Tudi zaradi domovine ne.

JURIJ (*obupano*): Kakšne načrte sploh imaš v življenju?

DARJAN: Deskat bom šel.

JURIJ (*jezno*): Spet? Kdo bo vse to financiral?

DARJAN: Ne se bat! Se bom že znašel.

Darjan skoči v dvorano in odkoraka do izhoda.

JURIJ (*vpije*): Kam boš šel, Darjan? Volitve so pred vrati! Potrebujem te. Kri ni voda!

Darjan se ustavi pri vratih.

DARJAN: V tej deželici me duši. Rabim širino, ocean, neskončno modrino! Veliko več od zanikrnega lokalnega maratona, ki si ga ti postavil v središče svojega ozkega, malenkostnega in politično okuženega sveta. Začel bom znova. Sledil bom svojim sanjam. Eksperimentiral bom in preizkušal svoje meje.

JURIJ (*grozeče*): Ampak tega ne boš več počel na moj račun! Nikoli več!

Deseti prizor

Lojze namešča novo, kovinsko napravo za fitnes na prostem. Na tla je odložil sekiro. Nedaleč stran spi Neža v spalni vreči. Lojze preizkuša napravo. Drži se za ročaj, medtem ko se v bokih suče levo-desno na vrteči se podlagi. Lojze je očitno zadovoljen z učinkom. Iz spalne vreče pomoli glavo Neža. Videti je skuštrana in zaspana. Lojze je presenečen.

LOJZE: Dobro jutro. Kaj počnete tam?

NEŽA: Dobro jutro. Kaj ne vidite? Tu sem prespala.

LOJZE: Zakaj spite pod milim nebom?

NEŽA: A ... to je dolga zgodba. Zakaj pa vi popravljate tisto, kar ste pred kratkim uničili?

LOJZE: Župan mi je končno dal pogodbo.

NEŽA: In ste zdaj zadovoljni?

LUKA: No, ja, ni velik denar, ampak občina je odkupila od mene tisto ničvredno parcelo tam gor sredi krajinskega parka. Vsaj nekaj sem iztržil. Tam itak ne bo možno graditi naslednjih sto let.

NEŽA: Mislite na parcelo na Zajčjem hribu?

LUKA: Ja. Kako sploh veste za Zajčji hrib?

NEŽA: Tam bodo kmalu gradili luksuzni vila blok.

LUKA: Nemogoče. Saj to je krajinski park!

NEŽA: Bil. Župan je nedolgo tega po hitrem postopku spremenil namembnost zemljišča in bodo tam kmalu gradili nadstandardni blok za peščico petičnežev. Vse so seveda opravili skrajno diskretno in brez medijskega pompa.

LOJZE: Torej me je nategnil! Že spet! Meni je plačal drobiž, drugi pa bodo obogateli na moji zemlji! Prisezem, da ga bom ubil!

Neža se od strahu skriva nazaj v spalno vrečo. Lojze vihti sekuro in steče med občinstvo. Spotoma se skoraj zaleti v Luka, ki nič hudega sluteč priteče mimo. Luka zaskrbljeno opazuje skuštrano Nežo, napol skrito v vreči.

LUKA: Ste v redu? Vam je kaj naredil tisti norec s sekuro?

NEŽA: Ni norec. Kmet je.

LUKA: Zakaj je popenil?

NEŽA: Takšni časi so, veste, ne znajde se v tržnem gospodarstvu.

LUKA: Aja.

NEŽA: Jaz tudi ne, priznam.

LUKA: Aja?

NEŽA: Sicer ne bi spala pod milim nebom.

LUKA: Kaj se vam je zgodilo?

NEŽA: Osebni tečaj. Samostojna podjetnica sem bila. Pa še po neumnosti sem se skregala z očetom, ki ima precej pod palcem.

LUKA: Kaj pa dela vaš oče?

NEŽA: Župan je. Ga poznate?

LUKA: Posredno. Mislil sem, da ima sina edinca.

NEŽA: Jaz sem njegova zunajzakonska hči.

LUKA: Zanimivo.

NEŽA: Mislila sem, da je bankrotiral, ampak izkazalo se je, da ni. Ta ima preveč masla na glavi. Vse sem naredila narobe. Pogorela sem na celi črti!

LUKA: Se boste že pobotali z očetom. Ponosen bo na vas, če boste pogumno začeli na dnu. Tako kot jaz. Zaprl sem nekoč uspešno podjetje v Ljubljani, veste, in bom tu začel nov posel. Kot osebni trener že imam nekaj perspektivnih skupin.

Neža začne zlagati spalno vrečo. Ne gre ji dobro od rok.

NEŽA: Kje telovadite?

LUKA: V naravi. V vsakem vremenu. To je najbolj zdravo. Imam skupino mladih mamic, ki se rekreirajo z vozički, potem skupino brezposelnih, ki trenirajo vaje za krčenje porabe hrane, tako da lahko shajajo tudi z energetsko skromnejšimi obroki. Tu so še odvisniki od nakupovanja, ki jih z ustrezno vadbo odpeljem daleč od trgovskih centrov. Delamo v majhnih skupinah, tako da moji tečajniki zelo hitro usvojijo vse veščine za samostojno in odgovorno vadbo. In veste kaj? Dali ste mi idejo. Bom ustanovil skupino za dejavno spanje v naravi.

NEŽA: Dejavno spanje?

LUKA. Ja, ljudem podnevi zmanjka časa, zato je treba določene aktivnosti prestaviti na obdobje, ko spimo. Ste kdaj slišali za alfa stanje?

NEŽA (*koketno*): Ne. Slišala sem samo za alfa samce.

Neža spet nerodno zviije vrečo, tokrat ji pomaga Luka. Pojasnjuje ji svojo zamisel, medtem ko spretno zлага njeno spalno vrečo.

LUKA: Med spanjem se lahko strokovno izpopolnjujemo in naučimo marsikaj, tujih jezikov na primer. To velja tudi za področje telesne pripravljenosti. Razgibavanje med spanjem v naravi je enako učinkovito, če ne še bolj kot dnevno. Poleg tega je ponoči zrak čistejši, ker je manj prometa.

Luka ji izroči zgledno zloženo spalno vrečo. Neža hvaležno pokima.

NEŽA: Razumem. Kako naj se prisilim, da se bom pravilno razgibavala, ko spim? Kaj je sploh treba delati? Trebušnjake, sklece?

LUKA: Vse. Sprva seveda potrebujete osebnega trenerja, ki vas bo usmerjal. Vi spite, jaz pa ustrezno premikam vaše okončine, poskrbim za optimalno prekrvljenost mišic in večanje kostne mase. Po večmesečnem treningu to sami opravljate avtomatično.

NEŽA: Med spanjem?

LUKA: Natanko tako.

NEŽA: Zelo inovativno. Mislite, da boste s to metodo kaj iztržili?

LUKA: Seveda. V osnovi ljudje ne plačujejo za metodo, ampak za upanje. Upanje, da bodo bolj zdravi, lepši, mlajši, bogatejši. Jaz sem samo medij, skozi katerega bodo vse to uresničili.

NEŽA: Zelo zviti ste. Za vadbo v naravi sploh ne potrebujete kapitala.

LUKA: Tako zelo preprosto pa spet ni. Imam spletno stran, tu so še zgibanke, plakati. Vse to pomeni nemajhen strošek. Kaj ste po poklicu?

NEŽA: Novinarka?

LUKA: No, vidite, lahko bi oblikovali moje oglase in reklamna gesla. Bombastične fraze vam gotovo gredo od rok. Pa tuje jezike obvladate?

NEŽA: Angleščino aktivno, začetno španščino pasivno. Tudi nemško delno razumem, če počasi govorijo, in po italijansko znam naročiti špagete.

LUKA: Idealno.

NEŽA: Imate v mislih pogodbo za nedoločen čas? Ker imam poln kufer odpiranja in zapiranja dejavnosti. Poglejte, kam me je to pripeljalo! Ostala sem sama s spalno vrečo! Pa še ta ni moja last!

LUKA: Z vašim gospodom očetom se boste lahko zmenili za skromen zagonski kapital. Do takrat boste pri meni volontirali. Napačno je, če v službi iščete varnost. Stremeti je k treba k izzivom, dosegati meje in jih presegati. Biti zvest sebi, razmišljati pozitivno in eksperimentirati odprtih čutov. Pridite, moja gozdna vila, kar za menoj ... za menoj!

Luka prešerno poskakuje in steče skoraj tako eterično kot baletnik. Neža mu navdušeno sledi, vihteč spalno vrečo.

Epilog

Eleonora vešče izvaja vaje za pas na novi kovinski napravi. Zraven nje stoji Jurij s prevezo na glavi in roki. Ima modrico na enem očesu. On potrpežljivo čaka in poskakuje v mestu. Oglasi se Eleonorin telefon, prejela je sms. Bere ga med vadbo.

ELEONORA: Darjan piše. Prispel je. Pravi, da je tam sončno in zelo vetrovno.

JURIJ: Od kod se oglašča?

ELEONORA: Iz Sala.

JURIJ: Na Hrvaško je šel?

ELEONORA: Ne, v Afriko. Najin sin deska na Salu, enem od Zelenortskih otokov.

JURIJ: Kdo mu je dal denar?

ELEONORA: Jaz.

JURIJ: Od kod pa tebi denar?

ELEONORA (*samozadovoljno*): Saj veš, da nekaj malega vedno hranim v nogavici!

JURIJ: In kaj je Darjan naredil, da ti je izpulil denar?

ELEONORA: Obljubil mi je, da bo za zmeraj dal na čevelj tistega brezsrčnega in pohlepnega povzpetneža Luka. Za spodbudo sem mu posodila par tisočakov. Nekaj malega kapitala le potrebuje za zagon.

JURIJ: Za zagon česa?

ELEONORA: Za zagon lastnega telesa. Športal bo in učil deskarje. Zelo je nadarjen za pedagogiko. Bil bi odličan učitelj telovadbe.

JURIJ: Zakaj potem ni končal športne fakultete, če je tako nadarjen? Vsaj vprašal bi me, pa bi mu kupil diplomu.

ELEONORA: Darjan nikoli ne bi pristal na to. Nikoli ne bi tako nizko padel kot tista zguba od sina Izidorja Duha. Kako ne razumeš, Jure, da je šel stran od naju, da bi našel sebe! In zdaj, ko se je našel, hoče delati na sebi. (*Vzdihne.*) Najin sin je perfekcionista.

JURIJ: Hja! Edina reč, ki jo perfektno obvlada, je lenarjenje.

ELEONORA: Najin sin ni lenuh, ampak boem in nemiren duh!

Eleonora hoče prekiniti za njo neprijeten razgovor, zato kritično pogleda Jurija, ki neurtudno teče v mestu.

ELEONORA: Ljubi, ne vem, če je pametno, da vadiš v takem stanju.

JURIJ: Kaj da ni! Nikoli ni prezgodaj za nabiranje moči za novi maraton. Letos mi je spodletelo, ampak leto bo hitro naokoli in takrat bom med prvimi desetimi, prisežem. Župan mora biti zgled občanom in občankam.

Eleonora se mu približa in ga poljubi. On preneha poskakovati in se ji prepusti.

JURIJ: Elica, kaj bi jaz brez tebe!

ELEONORA: Lepo, da si se streznil in se odločil ustanoviti lastno stranko. Po tako veličastnem uspehu na lokalnih volitvah je jasno, da te ljudstvo obožuje. Zelo sem ponosna na program, ki sem ti ga napisala. Tudi moj oče bi bil ponosen name. Vendar ne smeva zaspati na lovorikah. Pripeljati te do zmage v času, ko nate dežujejo obtožbe, ovadbe in klevete, je bil poseben izziv. Tako sem srečna, da me spet potrebuješ, Jure!

JURIJ: Že, že! Ampak preveč se zanašaš na ta tvoj program! Če me ne bi nasilneži zvezli z maratona in pretepli, gotovo ne bi zmagal. Dobro veš, kako nizko sem padel na lestvicah priljubljenosti po eni sami noči v priporu.

ELEONORA (*razočarano*): Torej meniš, da jaz nisem prav nič zaslužna za tvojo zmago?

JURJ: Elica, ljubica, tepež na maratonu je bil tista pika na i! Smetana na torti!

ELEONORA: Revček moj, kako lahko to rečeš po vseh bolečinah, ki si jih utrpel!

JURIJ: Tako hudo pa spet ni bilo. Saj sem le po svoje zrežiral Lojzetovo predstavo.

ELEONORA: Ne razumem. Kaj si zrežiral? Kdo je Lojze?

JURIJ: Ne poznaš ga. Kmet Lojze je lastnik tega gozda. Ni čisto pri sebi, veš. To je tisti, ki je večkrat gladovno stavkal pred mestno hišo. Ima me na piki, vedno misli, da ga ropam in goljufam. Torej, on je plačal našemu prijatelju Perotu organizacijo mojega pretepa, da bi se mi maščeval, ker sem baje od njega prepoceni odkupil zemljo na Zajčjem hribu. Tem kmetom je vedno vse prepoceni. Nič čudnega, če pa se kopajo v neskončnih državnih subvencijah.

ELEONORA (*prestrašeno*): Perotu je plačal?

JURIJ: Prav njemu. Ni imel pojma, da se poznavata.

ELEONORA: Ampak Pero ima agencijo za organizacijo rojstnodnevnik zabav.

JURIJ: In sorodnih dogodkov.

ELEONORA (*zgroženo*): Hočeš reči, da najin družinski prijatelj za denar organizira naročene tepeže?

JURIJ: Da ne dolgovezim, Pero me je takoj obvestil, da bom tarča napada. Jaz sem atentat dodatno izpilil in uredil, da me napadejo na maratonu. Malo so me že zares zbrcali, da bi bilo vse videti pristno. Drugače ni šlo.

ELEONORA: Vse je bilo tvoje maslo?

JURIJ: Tako je vsak dosegel svoje, račun pa je plačal Lojze. Pero je dogodek posnel in smo ga dali na net! Danes sem preveril, filmček ima 830 tisoč ogledov. Polovica rojakov ga je videlo, pa še marsikateri tujec, ljubica. To je popularnost brez primere. Še papeža bom prekosil! Čez noč sem postal simbol trpljenja našega naroda. Nič čudnega, da me je volilo celo mesto. Slovenci stopimo skupaj šele, ko nas napadejo.

ELEONORA (*besno*): In vse to mi poveš šele zdaj? Skoraj sem umrla od strahu!

JURIJ: Elica, ljubica, če bi vse vedela vnaprej, zagotovo ne bi tako prepričljivo bruhnila v jok pred kamerami.

Eleonora nedoločeno strmi vanj. Ne ve, ali bi se jezila ali smejala.

JURIJ: Bila si neprekosljiva, vsa v solzah, s tistim vijoličastim klobučkom in v kostimčku, vrednem ameriške prve dame. Elica, ljubica, odkar delaš na sebi, si videti stokrat lepša in mlajša kot takrat, ko sem te prvič zagledal.

ELEONORA: Ah, ljubi, tako sem vesela, da sem dosegla zastavljeni cilj. Res sem garala na sebi. Dneve in noči!

Eleonora vzdihne. Jurij spet začne joggati v mestu. Čaka, da se mu ona pridruži, nato oba ubrano cikcakata. Oba pompozno mahata občinstvu.

JURIJ (*občinstvu*): Hvala, ker me spremljate. Hvala za podporo. Obljubim, da bom še naprej delal na sebi in za vas in da bom na naslednjem maratonu zanesljivo zmagal!

Iz občinstva drug za drugim vstanejo zboristi.

VODJA: Telo moje, varuh moj,
bodi vedno ti z menoj.

ZBOR: Delamo na sebi!
Za lepoto in mladost!
Delamo na sebi!
Za karizmo in uspeh!

VODJA: Tebe ljubim, telo moje,
tebe urim noč in dan,
dušo, glavo tebi dam.

ZBOR: Delamo na sebi!
Lepota! Mladost!
Delamo na sebi!
Karizma! Uspeh!

Zboristi v zanosu stoje vpijejo in večkrat ponavljajo zadnjo kitico ter dvigujejo roke s stisnjenimi pestmi. Spremlja jih glasba za jogging.

Še Jurij dvigne obe roke in stisne pesti, Eleonora nekajkrat elegantno pomaha publiki in ji pošlje poljub. Nato izgineta v globini gozda. Jogging glasba je vse glasnejša, skoraj neznosna. Na koncu preglasi evforijo zbora v občinstvu.

Bogomila Kravos

SSG – Trst, sezona 2014–2015

Pregled beležk, ki nastanejo ob vsaki produkciji tržaškega SSG, kaže na več izhodišč za zapis in obenem sugerira upoštevanje želje vodstva, da zadovolji čim več obiskovalcev. S tem se da pojasniti tudi trenutno stanje duha v tem prostoru, ki se zdi včasih nekoherentno. Pa vendar, tik pred iztekom sezone se je na odru Kulturnega doma, v okviru SSG in v sodelovanju s slovenskim sedežem RAI (italijanske Radio-televizije), odvil nepredviden dogodek, ki vnaša v na videz neuskladljivo večdiskurzivnost razmislek o zasidranosti izročila, o tradiciji, o spregledani vraščenosti ansambelske igre. Oder in dvorana sta se poenotila v zbranem doživljanju predstavljenega. Zgodilo se je na žalni seji za Sergejem Verčem (4. maja, približno 150 prisotnih), ustvarjalcem, ki je trdno verjel v visoko poslanstvo odrskega umetniškega izražanja. Potek dogodka je bil brezhiben, režijsko, organizacijsko in tehnično je bilo vse domišljeno in izvedeno v dramaturško intenzivnem loku. Nastopajoči predstavniki tržaške in ljubljanske kulturne stvarnosti, Vladimir Jurc, Nataša Sosič, Ivo Svetina, Maja Blagovič, Loris Tavčar in Boris Kobal, so govorili nevsiljivo prisrčno, brez stereotipnih fraz in brez patosa. Njihovi nagovori so izražali kolegialno hvaležnost, prijateljstvo, zadržano žalost in »občinstvo« v dvorani je poslušalo, kot bi izgovorjene besede izražale njegovo čutenje do pokojnika in njegovega dela. Bila je oddolžitev in potešitev nelagodja ob nenadni smrti in tako se je po svečanosti razvil še sproščen pogovor v hvalo in čast Sergejevemu spominu. Morda je kdo od prisotnih pomislil na podobno priložnost pred skoraj dvajsetimi leti, ko se je v isti dvorani za slovo od Jožeta Babiča zbralo menda 20 ali 25 prijateljev, ki smo odhajali iz dvorane poklapani, kot bi nas bilo sram, saj se ne veličastni govor ne svečano odeta pevska kulisa nista dotaknila pokojnikovih zaslug za tržaško gledališče. So trenutki, ko se družba preverja. Zato se zdi na tem mestu utemeljeno vprašanje, ali se v zadnjem času kaj

premika. Se v delu ansambla prebujajo želja po iskanju skupnega cilja? Je dobro pripravljen dogodek odraz (ne)zavednega osmišljanja tega teatra? Se je sprožil razmislek o nadaljnji poti te ustanove? Omemba Babiča ni naključna. V svojem času (petdeseta leta prejšnjega stoletja) je on, tako kot Verč (od sedemdesetih naprej), s svojim umetniškim snovanjem utrjeval specifično tržaško odsko izraznost. Tistega majskega popoldneva so bili vsi posegi natrpani z mislimi o preseganju »zamejskosti«, govorili so o medkulturnosti in o slovenstvu.

Filmski režiser Martin Turk je dogodek posnel, sicer kot zaključek neke zgodbe, toda posnetek ostane kot dokument ali pa postane gradivo za izhod iz stagnacije. Glede na novo zakonsko ureditev gledališč v Italiji sta strukturno in vsebinsko preoblikovanje ustanove nujna. Videti je, da tokratni ministrski predpisi temeljijo na gledališko utemeljenih postulatih. O tem je bilo govor že pred začetkom sezone, na srečanju, ki ga je 1. oktobra 2014 priredil tržaški Slovenski klub v Gregorčičevi dvorani. Ker je bil zakonski odlok takrat komaj objavljen in torej šele v preučevanju gledaliških vodstev, sta predsednika upravnih odborov obeh tržaških stalnih gledališč (slovenskega in italijanskega) navedla nekaj okvirnih smernic ter se pogovarjala o možnostih tesnejšega sodelovanja med ustanovama, ki ju upravljata. Prisotni so pozorno poslušali njune izjave in si ustvarili vsak svoje mnenje o možnih zasukih, razpravljalo se je bolj malo, saj so bile izhodiščne teze samo nakazane.

Pričakovanje začetka sezone je namreč vedno vznemirljivo, saj je letošnjo začrtala umetniška koordinatorica Diana Koloini, izvedbo pa je prevzel njen naslednik Eduard Miler. Običajna predaja poslova, bi lahko rekli, če bi šlo vse po normalni poti. Ni bilo tako. Poleg tega gledališče že nekaj let nima direktorja, tako da to funkcijo zapolnjuje predsednica upravnega odbora Breda Pahor. Zapletena situacija se občasno razživi ne zaradi pomanjkljive usklajenosti dela, temveč zaradi polemik o prisotnosti in vlogi predstavnikov ene krovnih organizacij v upravnem vodstvu. Tudi letos je bilo nekaj zdrah in posledično nekaj zmede, kar dodatno utemeljuje potrebo po uvedbi boljšega pravilnika, po katerem naj bi spet prišla do veljave strokovni svet in umetniško vodstvo. Ciljna publika tega teatra je sicer po številu skromna, je pa zelo navezana in ima teater za eno temeljnih institucij z nedvoumno vpisano sporočilnostjo. Večina porabnikov gledaliških uslug, kot jih današnja tržna logika poimenuje, vsaj okvirno pozna zakonsko umestitev te ustanove v določila zaščitnega zakona in predhodnih mednarodnih dogovorov.

Gledalci zato pozorno spremljajo dogajanje in vsako priznanje, ki si ga prisluži SSG, je nova potrditev dobro opravljenega dela. Tako je bilo,

ko je tržaška postavitev *Modernih nô dram* Jukia Mišime na Festivalu Borštnikovo srečanje prejela kar tri nagrade in pozneje še mednarodno nagrado Uchimura za najboljšo uprizoritev dramskega dela japonskega avtorja. Škoda, da je zadovoljstvo skalil ponesrečeni nastop igralca Luke Cimpriča na odru mariborske Drame, ki se je v imenu tržaškega SSG zahvalil v italijanščini. Gotovo je to ena od »malenkosti«, ki jih je treba razčistiti, saj medkulturnost še ne pomeni zavračanja narodne identitete.

Sezona se je začela 7. novembra s *Čarobno goro* Thomasa Manna v koprodukciji z ljubljanskim SNG Drama. O predstavi je bilo že marsikaj povedano in tržaška publika je delo sprejela kot dobro speljan projekt. O dramtizaciji Katarine Pejović je bilo slišati nekaj pripomb in istočasno nekaj ugotovitev o izčiščeni odrski govorici, ki so jo gledalci soglasno pripisali ustvarjalni energiji režiserke Mateje Koležnik. Prevladalo je navdušenje nad igro posameznih igralcev, nad impresivno domišljeno sceno, nad koreografskimi prijemi itn. Poudarek na filozofskem diskurzu, ki je v drugem dejanju zavrl narativni tok odrskega dogajanja, je marsikoga utrujal, čeprav bi odrska postavitev težko zajela duha časa in ponazarjala napetost ter iskanje izhoda v brezizhodnosti, če ne bi s samoizpraševanjem pripeljala glavnega junaka do sprejemanja odgovornosti.

Kmalu za tem (28. novembra) je bila na vrsti druga koprodukcija, tokrat med SSG, italijanskim stalnim gledališčem FVG (Furlanije - Julijske krajin) in skupino Casa del lavoratore teatrale (Dom gledališkega delavca). Besedilo dvojezične predstave sta podpisala Carlo Tolazzi z dramskim sestavkom *Il pane dell'attesa* (*Kruh pričakovanja*) in Marko Sosič s *Kakor v snu* (*Come nel sonno*). Prepletanje dveh pogledov na prvo svetovno vojno sta avtorja naslovlila *Trst, mesto v vojni Trieste, una città in guerra* in ta predstava je bila izbrana za odprtje letošnjega Drama festivala v Ljubljani. Sodelovanje, večjezičnost, medkulturnost in dobri medsosedski odnosi: vsi ti dejavniki so nedvomno znanilci novega obdobja. Marsikdo si prizadeva za vse to, kako in kaj se bo iz tega razvilo, bo pokazala prihodnost. V Trstu prihaja namreč ciklično do zbliževanja (izjemne pobude ob koncu šestdesetih in v začetku sedemdesetih let in v devetdesetih letih prejšnjega stoletja) in potem, z zamenjavo mestnega in deželnega upravnega vodstva, do razhajanja ali bolje do prekinitve vpeljanega skupnega dela.

Pri tem projektu je bila takoj opazna velika razlika v odrski disciplini igralcev, na eni strani navajenost na organizacijo dela in ansambelsko igro, na drugi sposobnost prilagajanja in izrazit solipsizem. Režiser in scenograf Igor Pison je z dramaturginjo Evo Kraševce razstavil osnovni

besedili na prizore. Na ta način je potenciral ambivalentnost vsake situacije, saj se v Tolazzijevi predlogi Tržačan Italijan znajde na fronti med avstrijskimi vojaki, na torej zanj nepravni strani. Mali človek uboga, saj mu ne preostane nič drugega, kaj bo z njegovo nosečo ženo, ki ostane v stanovanju s taščo, je že zgodba mestnega podtalja, kjer je usoda posameznika na trenutke strašnejša od tiste v strelskih jarkih, a je v teh sencah in bedi le možno preživeti. V tej uprizoritvi ni nič svevovsko velemestnega, nobene podjetnosti, niti bartolovskega spopadanja s stradežem, nad vsem se zgrinja turobno vzdušje, pisma s fronte, čakanje, dvomi, pomanjkanje in iztirjenost mestnega prebivalstva. Drama ljudi, ki so dotlej živeli kot posebna izpostava imperija in v njej doživljali oplajajoče stike raznih prišlekov, se odvija kot v odsevu, saj se vojna samo posredno dotakne Trsta. Zato je odrsko dogajanje postavljeno za in pred prosojni zastor, na katerem se občasno pojavljajo projekcije vojnih grozot.

Koprodukcije so same po sebi zanimive, saj gre za izmenjavo izkušenj, vezanih na stvarnost, ki jo vsak teater predstavlja v svoj odrski jezik. Poskusi usklajevanja različnega dojemanja stvarnosti v enovito predstavo nikoli niso preprosti, so priložnost za spoznavanja drugega in za usklajevanje različnih igralskih izhodišč. Pri vsaki koprodukciji prihaja do bolj ali manj opaznih trkov, ki jih režiserji večkrat obidejo po liniji najmanjšega upora, s primerno porazdelitvijo vlog. Ker se bodoče gledališko delovanje nagiba k medinstitucionalnemu sodelovanju, bi kazalo tovrstno sodelovanje natančneje preučiti. Samo nacionalna gledališča še imajo številčno močne ansamble, manjše gledališke ustanove se v repertoarnih izbirah omejujejo, najemajo zunanje sodelavce in se povezujejo z večjimi ustanovami. Postavlja se vprašanje, kaj naj predstavlja sodelovanje. Je samo zapolnitev vrzeli, izmenjava igralcev in tehnike? Ali je cilj uistosmeritev gledališč in torej uniformiranje odrske govornice, ali pa se zasleduje novo, večglasno odrsko govornico, ki bo v sedanji osrednji odrski diskurz vnesla posebnosti obrobja in regionalizmov. Večglasja ni lahko doseči, zahteva posluš, poglobljeno analizo in trdno režijsko zasnovo, da ne prekipi v nenačrtovano preglasovanje. Zanimivo bi bilo, ko bi dosegli ovrednotenje različnih odtenkov in njihovo zlitje v celovit prikaz. Pri tem bi bil nedvomno v pomoč poglobljen pogled od zunaj. S tem se seveda zastavlja vprašanje kritike, kolikšno veljavo ji dajemo in kako jo spodbujamo k analizi odmevnejših fenomenov.

V preteklosti so se gledališča konstituirala s kritiko. Odrski diskurz in kritiško zapažanje sta se razvijala vzporedno, kresale so se misli in besede.

Današnja razvejana kategorizacija gledališč (javni zavodi, poklicna, dramska, postdramska, mestna gledališča ipd.) zahteva različne kriterije za presojo produkcij, vendar je postala v tej razplatenosti, ki predpostavlja izrazito umetniško iskateljstvo, kritika nadležna, neupoštevana in pravzaprav nezaželena, saj jo sami medijski uredniki omejujejo s predpisanim številom znakov, da ne omenjamo ponižujočega plačila za odgovorno in zahtevno delo.

Če želimo preučevati tržaško gledališko dejavnost, razpolagamo z repertoarji in do določenega leta še s kritikami, na podlagi katerih lahko rekonstruiramo ne le posamezne predstave (režijske knjige niso ohranjene) in razvojne smernice vodstva, pač pa tudi družbeno stanje, recepcijo občinstva in vpliv posameznih uprizoritev nanj. V prvem povojnem obdobju naletimo celo na živahen disput med Vladimirjem Bartolom in Ubaldom Vrabcem o pomenu pravičnega »vrednotenja« umetniških dosežkov na različnih ravneh (prim. Primorski dnevnik od 20. maja do 13. junija 1951). V tistih časih se je namreč iskalo avtentično izraznost, ki bi z vsako predstavo utrjevala pozicijo gledališča v večkulturnem in ideološko hudo obremenjenem prostoru (železna zavesa). Prepišni položaj ustanove ni dopuščal samovšečnega sprenevedanja. Filip Kalan je avgusta 1958 na podlagi kritiške dokumentacije pred evropskimi gledališkimi izvedenci na gledališkem festivalu v Nancyju razgrnil pomen specifičnega odrskega jezika, ki ga je tržaško profesionalno gledališče razvilo v nenavadnih okoliščinah in pod pritiskom hromečih dejavnikov. Drugost je bila tedaj specifika, torej dodana vrednost in zanimiv dejavnik za evropsko gledališče, za slovensko pa adut, na katerega so kulturniki stavili.

Seveda je to zgodovina, učimo se je, da vemo kaj več o nas samih in da znamo, kadar je potrebno, povedati, kdo smo. Če prave kritike ni, lahko (ne)kvalificirani presojevalci povzdignejo glas in zajedljivo izrazijo svoje sodbe, kar se je zgodilo v SSG ob odpovedi Molièrovega *Amfitriona* januarja letos. Pompozno najavljena predstava je bila brez logične utemeljitve odpovedana tik pred premiero. Sklicevanje umetniškega koordinatorja Eduarda Milerja na odgovornost mladega režiserja, ki je predstavo gradil na kratkih prizorih in se mu odrska postavitve ni izšla, na trud njegovega pomočnika Igorja Pisona, ki je teden dni pred najavljeno premiero poskušal predstavo rešiti, na kreganje med igralci, na vsakdanost takih odpovedi v gledališkem svetu in na obljubo, da bosta z Igorjem Pisonom tega Molièra postavila v naslednji sezoni, ker se drugače stvari ne izidejo, je izzvenelo klavrno. Zvrčanje krivde na druge ni nikoli dobra rešitev, je pa vedno odlična iztočnica za nezaželene govornice pribočnikov tistega dela upravnega odbora, ki se mu zdi, da trenutno nima dovolj moči. Od

sedemdesetih let vodi SSG pluralno politično zastopstvo, in kdor je imel opravka s to institucijo, ve, da je v tem kontekstu umetniška veljava postranskega pomena, kadar se primerijo nevšečni spodrsaljaji, pa je dobro imeti vsaj kritiško zaslombo.

Tudi zato so Cankarjevi *Hlapci* vselej dobra izbira. O tržaški postavitvi v režiji Sebastijana Horvata je že izčrpno pisal Matej Bogataj in seveda povedal, da je bila krstna uprizoritev tega dela v Trstu. Podatek je pomemben, saj je bilo to leta 1919, ko je Milan Skrbinšek mesec dni po Cankarjevi smrti uprizoril celoten Cankarjev dramski opus v počastitev spomina na pisatelja, ki so ga Tržačani osebno dobro poznali. Odziv publike je bil za današnje razumevanje presenetljiv tudi zaradi takratnih razmer. Po sodbah sodeč so bili že v prazvedbi izpostavljeni aktualni vidiki in poznejše edicije te drame v tržaškem gledališču (1948, 1965, 1990) so vsaka po svoje razvijale izzivalnost, vsakič je režiser z udarnimi frazami poudaril svojo vizijo in res škoda, da se ob tej priložnosti ni ponatisnilo recimo Regentovih spominov na Cankarja ali razmišljanj režiserja Branka Gombača, objavljenih oktobra 1965 (pred takratno premiero), v več nadaljevanjih v Primorskem dnevniku. Zgodovinski zapis osveži spomin in potem res ni razloga, da kdo razlaga, kako so prazvedbo te drame priredili na Ljudskem odru v Narodnem domu, saj gre za dva izključujoča se pojma, v Narodnem domu je namreč delovalo meščansko Slovensko gledališče, izraz liberalno usmerjenih Tržačanov, medtem ko je Ljudski oder vezan na delavstvo in JSDS. Morda bi s tako »popotnico« Matisova priredba v Horvatovi režijski obdelavi avtomatično pokazala na kontinuiteto in na razvoj dojemanja, ki karakterizira vse izvedbe te drame na odru tržaškega gledališča. Če nas igralska interpretacija Radka Poliča - Raca (tokrat stari Jerman) navduši ali ne, to postavitev sprejemamo v duhu tradicije in kontinuitete.

Kaj tradicija pomeni, je jasno ob uprizoritvi komedij. Za zadnjo produkcijo v sezoni, *Obiski* Vinka Möderndorferja, je bilo pričakovanje na višku. Ni lahko prodreti s komedijo na odru tržaškega SSG. Komedija je nekakšen lakmusov papir, cenen humor je za Tržačane pohujšljiv, ob takih delih se gledalci smejejo iz vljudnosti, nerodno jim je zaradi truda igralcev. Pristrčen, odrešujoč smeh se zasliši, ko je osnovna sporočilnost dovolj trdna, da se smešijo človeške slabosti, in Möderndorfer, ki je poskrbel tudi za režijo svojega dela, je pripravil briljantno komedijo, ki ni nikogar razočarala. Morda je delo še najbolj osupnilo domačo kritiko, ki mu je posvetila malo pozornosti in ga bolj površno obravnavala. Zgradba

Obiskov je preprosta, dialogi so duhoviti in vse je odvisno samo od iskri-
vosti odrskega dogajanja. Fant, dekle, zaljubljenost in čas, ko je treba part-
nerja predstaviti staršema. Njen oče je vdovec, zgodovinar z ideološkim
prepričanjem, njegova mati pa ponosna samohranilka, s prav tako jasnimi
načeli. Medtem ko se otroka (stara okoli 30 let, morda še kaj čez) kregata
in skregata v obrambi stališč svojih staršev, se ta dva odločita za skupno
življenje, saj je na stara leta v dvoje prijetneje. Obremenjenost s podedo-
vanimi/pogrevanimi travmami se po möderndorfovsko pojavlja lahkotno,
najprej kot strah pred sodbo drugega, potem kot izvotlena, brezpredmetna
teža: resna problematika je predstavljena duhovito, z razigranimi dialogi
in v odlični zasedbi. Mlajša dva (Tina Gunzek in Primož Forte) sta v svoji
pojavnosti manj izrazita. Med pripravami na obiske ustvarjata z replikami
podkrepljene komične situacije in napeto pričakovanje. Do prve izostrit-
ve pride pri obisku očeta (Vladimir Jurc), ko je na vrsti fantova mati, pa
komika vzkipi z vrtoglavo eruptivnostjo, da se oder zapolni z nenavadno
barvitostjo. Pri tem prizoru dinamiko prikaza soustvarjajo kostumi Alana
Hranitelja, toda poglobitna je igra Maje Blagovič, ki prizorišče razgiba do
tolikšne mere, da se tudi skrajno funkcionalna odrska oprema (Urša Vidic)
obarva. Samohranilka Maje Blagovič je polnokrvna ženska, močna, ne-
obrzdljiva, podjetna, njene replike so izrečene premišljeno uravnovešeno,
na trenutke so zajedljive in takoj za tem spravljive. S tem likom je igral-
ka znova dokazala izjemno sposobnost za obdelavo komičnih vlog, ki
v njeni interpretaciji pljuskejo do gledalca in ga nasmejejo, ko se zastor
zapre, pa spodbudijo razmislek o gledanem in (posebej v tem primeru)
o starševski odgovornosti do otrok.

Ob rednem sporedu je Maja Blagovič pripravila z Juretom Ivanušičem
še glasbeno-gledališki projekt *Zlati prah v očeh* – izbor poezij Miroslava
Košute, nekdanjega dolgoletnega ravnatelja in umetniškega vodje SSG.
Igralka se je prepustila rahločutnemu dožemanju vsebinsko zahtevnih
pesmi, vendar njena izvedba ni dosegla predvidenega učinka. Ivanušičeva
glasbena podlaga je bila v tej predstavi edino vodilo, umanjkal je kritični
pogled od zunaj, kot bi ne imela režijskih koordinat, ki bi ji pomagale, da
se izmakne interpretacijskim pastem.

Redno produkcijo je nadgradila vrsta gostovanj in dodatnih sodelovanj,
posebej bi omenili vsaj izjemno uspešno sodelovanje SSG z Glasbeno
matico. Od 1. februarja do 24. maja so se enkrat mesečno zvrstile *Nedelj-
ske glasbene matinee* po umetniški zamisli violinista virtuozu Črtomira
Šiškoviča. Na prvi matineji je tudi sam nastopil s Komornim orkestrom

Slovenske filharmonije in na tem jutranjem srečanju je poseben estetski užitek predstavljala skladba *Overhead Vita* Žuraja, ki je z neobičajnimi instrumenti in zvoki širila diapazon godal. Pronicljiva izraznost te skladbe je pritegnila pozornost in razvnela čutnost poslušalcev, lahko bi trdili, da je celo preglasila klasične izvedbe Haydna in Dvořáka. Toda vsi štirje glasbeni dogodki so pokazali ne le na možnost vnovičnega sodelovanja med ustanovama, temveč na potrebo, da se v redno ponudbo vključijo dosežki domačih ustvarjalcev. Zdelo se je, da resni glasbeni nastopi prinašajo prevetritev ter vzpostavljajo zavest o medsebojni pripadnosti.

Zaključili bi lahko, da je bila sezona živahna, zanimiva, vključila je šolsko populacijo in spodbudila nekaj razpravljanj med občinstvom, kar sploh ni zanemarljivo.